

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

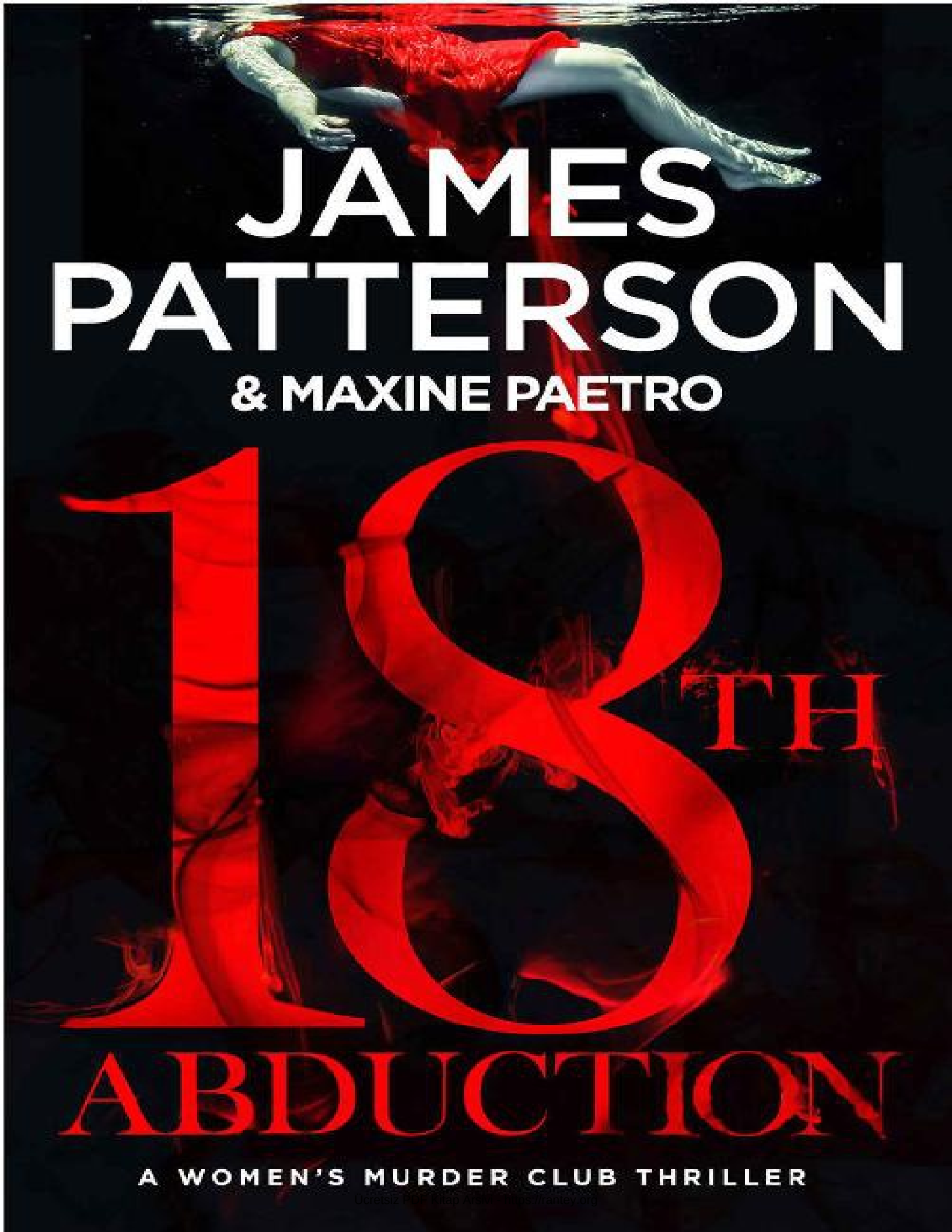
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman in a red dress is floating face down in dark water. The scene is dimly lit, with the woman's dress and limbs visible against the dark background. The water appears slightly rippled around her.

**JAMES
PATTERSON**
& MAXINE PAETRO

18TH
ABDUCTION

A WOMEN'S MURDER CLUB THRILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EA MES PATTERSON

B MAXINE PAETRO

18TH

CENTURY

İçindekiler

PROLOGUE

BİR
İKİ

BEŞ YIL ÖNCESİ

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32
BÖLÜM 33
BÖLÜM 34
BÖLÜM 35
BÖLÜM 36

37. BÖLÜM
BÖLÜM 38
BÖLÜM 39
BÖLÜM 40
BÖLÜM 41
BÖLÜM 42
BÖLÜM 43
BÖLÜM 44
BÖLÜM 45
BÖLÜM 46
BÖLÜM 47
BÖLÜM 48
BÖLÜM 49
BÖLÜM 50
BÖLÜM 51
BÖLÜM 52
BÖLÜM 53
BÖLÜM 54
BÖLÜM 55
BÖLÜM 56
BÖLÜM 57
BÖLÜM 58
BÖLÜM 59
BÖLÜM 60
BÖLÜM 61
BÖLÜM 62
BÖLÜM 63
64. BÖLÜM
BÖLÜM 65
BÖLÜM 66
BÖLÜM 67
BÖLÜM 68
BÖLÜM 69
BÖLÜM 70
BÖLÜM 71
BÖLÜM 72
BÖLÜM 73
BÖLÜM 74
BÖLÜM 75
BÖLÜM 76
BÖLÜM 77
BÖLÜM 78
BÖLÜM 79
BÖLÜM 80
BÖLÜM 81

BÖLÜM 82
BÖLÜM 83
BÖLÜM 84
BÖLÜM 85
BÖLÜM 86
BÖLÜM 87
BÖLÜM 88
BÖLÜM 89
BÖLÜM 90
BÖLÜM 91
BÖLÜM 92
BÖLÜM 93
BÖLÜM 94
BÖLÜM 95
BÖLÜM 96
BÖLÜM 97
BÖLÜM 98
BÖLÜM 99
BÖLÜM 100
BÖLÜM 101
BÖLÜM 102
BÖLÜM 103
BÖLÜM 104
BÖLÜM 105
BÖLÜM 106
BÖLÜM 107
BÖLÜM 108
BÖLÜM 109
BÖLÜM 110
BÖLÜM 111
BÖLÜM 112
BÖLÜM 113
BÖLÜM 114

EPİLOG

BÖLÜM 115
BÖLÜM 116
BÖLÜM 117
BÖLÜM 118
BÖLÜM 119 TEŞEKKÜR

YAZARLAR HAKKINDA

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Kitapları dünya çapında 385 milyondan fazla satmıştır. Alex Cross, Women's Murder Club, Detective Michael Bennett ve Private romanları gibi son yirmi yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır ve aşk romanları ve tek başına gerilim romanları da dahil olmak üzere çok satan birçok başka kitap yazmıştır.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okur olan kendi oğlundan esinlenerek genç okurlar için Ortaokul, Ben Komik, Hazine Avcıları, Köpek Günlükleri ve Max Einstein serileri de dahil olmak üzere bir dizi kitap yazmaktadır. James bağımsız kitapçılara milyonlarca bağışta bulunmuş ve son on bir yıldır İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yetişkin kurgu yazarı olmuştur. Eşi ve oğluyla birlikte Florida'da yaşamaktadır.

MAXINE PAETRO, çok satan Kadın Cinayet Kulübü, Private ve Confessions serilerinde James Patterson ile birlikte çalışmıştır. Kocasıyla birlikte New York eyaletinde yaşamaktadır.

James Patterson tarafindan da

ALEX CROSS ROMANLARI

Along Came a Spider - Kiss the Girls - Jack and Jill - Cat and Mouse - Pop Goes the Weasel - Roses are Red - Violets are Blue - Four Blind Mice - The Big Bad Wolf - London Bridges - Mary, Mary - Cross - Double Cross - Cross Country - Alex Cross's Trial (*Richard DiLallo ile*) - I, Alex Cross - Cross Fire - Kill Alex Cross - Merry Christmas, Alex Cross - Alex Cross, Run - Cross My Heart - Hope to Die - Cross Justice - Cross the Line - The People vs: Alex Cross

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Hide and Seek - Black Market - The Midnight Club - Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile*) - Don't Blink (*Howard Roughan ile*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - Woman of God (*Maxine Paetro ile*) - Humans, Bow Down (*Emily Raymond ile*) - The Black Book (*David Ellis ile*) - Murder Games (*Howard Roughan ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - Texas Ranger (*Andrew Bourelle ile*) - The President is Missing (*Bill Clinton ile*) - Revenge (*Andrew Holmes ile*) - Juror No. 3 (*Nancy Allen ile*) - First Lady (*Brendan DuBois ile*)

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge ile*) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge ile*) - Worst Case (*Michael Ledwidge ile*) - Tick Tock (*Michael Ledwidge ile*) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge ile*) - Gone (*Michael Ledwidge ile*) - Burn (*Michael Ledwidge ile*) - Alert (*Michael Ledwidge ile*) - Bullseye (*Michael Ledwidge ile*) - Haunted (*James O. Born ile*) - Ambush (*James O. Born ile*)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox ile*) - Fifty Fifty (*Candice Fox ile*) - Liar Liar (*Candice Fox ile*)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile*) - Private London (*Mark Pearson ile*) - Private Games (*Mark Sullivan ile*) - Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile*) - Private Berlin (*Mark Sullivan ile*) - Private Down Under (*Michael White ile*) - Private L.A. (*Mark Sullivan ile*) - Private India (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Vegas (*Maxine Paetro ile*) - Private Sydney (*Kathryn Fox ile*) - Private Paris (*Mark Sullivan ile*) - The Games

(*Mark Sullivan ile*) - Özel Delhi (*Ashwin Sanghi ile*) - Özel Prenses (*Rees Jones ile*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 3 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 5 (*Marshall Karp ile*)

FİKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile*) - The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile*) - All-American Murder (*Alex Abramovich ve Mike Harvkey ile*)

CİNAYET SONSUZA DEK GERÇEK SUÇTUR

Murder, Interrupted (*Alex Abramovich ve Christopher Charles ile*) - Home Sweet Murder (*Andrew Bourelle ve Scott Slaven ile*) - Murder Beyond the Grave (*Andrew Bourelle ve Christopher Charles ile*)

KOLEKSİYONLAR

Triple Threat (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Kill or Be Killed (*Maxine Paetro, Rees Jones, Shan Serafin ve Emily Raymond ile*) - The Moores are Missing (*Loren D. Estleman, Sam Hawken ve Ed Chatterton ile*) - The Family Lawyer (*Robert Rotstein, Christopher Charles ve Rachel Howzell Hall ile*) - Murder in Paradise (*Doug Allyn, Connor Hyde ve Duane Swierczynski ile*) - The House Next Door (*Susan DiLallo, Max DiLallo ve Brendan DuBois ile*)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için www.jamespatterson.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

Alexander Campbell
Paetro'nun anısına

Tanışın Kadınlar Murder Club

EXCLUSIVE PROFILES by Our Crime Desk

LINDSAY BOXER

A homicide detective in the San Francisco Police Department, juggling the worst murder cases with the challenges of being a first-time mother, Her loving husband Joe, daughter Julie and loyal border-collie Martha give her a reason to protect the city. She didn't have the easiest start to life, with an absent father and an ill mother, but she didn't shy away from a difficult and

demanding career. With the help of her friends, Lindsay makes it her mission to solve the toughest cases.

CLAIRE WASHBURN

Chief Medical Examiner for San Francisco and one of Lindsay's closest friends. Wise, confident and viciously funny, she can be relied on to help whenever the problem. She virtually runs the Office of the Coroner for her overbearing, credit-sucking

boss. Not easily complais, Happily married with children, her personal life is relatively calm in comparison to her professional life.

CINDY THOMAS

An up-and-coming journalist who's always looking for the next big story. She'll go the extra mile, risking life and limb to get her scoop. Sometimes she pretends to grill her friends over cocktails for a juicy secret, but, luckily for them, she's totally trustworthy (most of the time...). She sometimes finds the time to publish a book between solving cases, writing articles for the *San Francisco Chronicle* and keeping together her relationship with Lindsay's partner, Ben Conklin.

When your job is murder, you need friends you can count on

YUKI CASTELLANO

One of the best lawyers in the city, she's desperate to make her name. Ambitious, intelligent and passionate, she'll fight for what's right, always defending the underdog even if it means standing in the way of those she loves. Chen this includes her husband—who is also Lindsay's boss—Lt. Jackson Bone.

San Francisco

PROLOGU E

BİR

Joe ve ben siyah bir sedanın arka koltuğunda, Amsterdam Schiphol Havaalanı'ndan Lahey'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne giden otoyolda ilerliyorduk.

Gökyüzü griydi ama bulutları delen ışık huzmeleri A44 boyunca uzanan tarlalardaki lalelerin parlak alanlarını aydınlatıyordu. Daha önce hiç Hollanda'ya gitmemiştim ama kendimi cazibesine bırakamazdım. Tatilde değildik ve bu da tatil değildi.

San Francisco Polisi'nde cinayet masası polisiyim. Beş çift mavi pantolonum, uyumlu blazer ceketlerim ve bir raf dolusu oxford kumaştan önü düğmeli gömleğim var. Düz topuklu iş ayakkabılarını tercih ederim ve sarı saçlarımı at kuyruğu yaparım.

Bugün inciler, topuklu ayakkabılar ve yeni kesilmiş saçlarımla ciddi bir siyah etek takım giyiyordum - tam saha pres.

Eski bir federal kolluk kuvveti ve terörle mücadele görevlisi olan eşim Joe, şu anda bu alandaki en iyi risk değerlendirme danışmanlarından biri ve evden çalışıyor. Duruma uygun olarak, hakilerini ve kazaklarını, mavi çizgili kravatlı resmi bir gri takım elbise ile değiştirmişti.

Resmiyet gerekliydi.

Bizi buraya bir dava getirmişti, hem de herhangi bir dava değil, muazzam, hatta küresel öneme sahip bir dava. İkimiz de sonuca derinden bağlı hissediyorduk. Duygularım endişe ve beklenti, heyecan ve korku arasında gidip geliyordu.

Bir saatten kısa bir süre içinde, soykırım, insanlığa karşı suçlar ve savaş suçları gibi uluslararası suçlardan dolayı bireyleri yargılama yetkisine sahip hükümetler arası bir kuruluş olan UCM'de oturuyor olacaktık.

Mahkeme Slobodan Petroviç hakkında nasıl karar verecek? Günün sonunda öğrenmiş olacağız.

Joe ve ben Lahey'in Uluslararası Bölgesi'ne girdiğimizde, ellerinde pankartlar ve dövizlerle slogan atarak yol kenarını dolduran göstericiler gördük. Anladığım kadarıyla insan hakları ve savaş suçlarına karşı adalet için toplanıyorlardı.

Gökyüzü karardı ve Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne giden yol olan Oude Waalsdorperweg'e ince bir sis çöktü.

Jan, şoförümüz, yayalardan kaçınmak için yavaşladı. Arkamızdaki sedan da aynısını yaptı.

Joe pencereden dışarı bakıyordu, ama bana öyle geliyordu ki içine bakıyor, her şeyin nasıl başladığını hatırlıyordu. Camdaki yansımamı yakaladı, döndü ve bana dudak bükerek gülümsedi.

"Hazır mısın, Lindsay?"

Başımı salladım ve Joe'nun elini

sıktım. "Öyle mi?"

"Bunu dört gözle bekliyordum. Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi."

Araba kare şeklinde cam ve taş binalardan oluşan yerleşkeye giden basamakları olan bir meydanın yanındaki kaldırıma yanaştı. Jan indi, büyük bir şemsiye açtı ve kapımızı açtı.

Arkamızdaki sedan durdu ve San Francisco'dan gelen iki tanınmış avukat araçtan inerek şemsiyelerini kaldırdılar ve kırk beş yaşlarında bir kadın olan arkadaşımız Anna Sotovina'nın kaldırıma çıkmasına yardım ettiler. Beşimiz hızlı adımlarla merdivenlerden yukarı çıktık ve plzanın girişine doğru yürüdük.

Ana binanın çıkıntısının altında bir insan kalabalığının toplandığını görünce şaşırdım.

Onlar da bizi gördüler ve şemsiyelerini açarak yağmurun içinden koştular ve etrafımıza üçer üçer doluştular.

Ceketlerindeki Avrupalı basın kuruluşlarının isimlerini tanıdım. Belli ki onlar da bizi, Avrupa'da yakından takip edilen kendi ülkelerindeki medya haberlerinden tanımışlardı.

"Çavuş Boxer, ben Agence France-Presse'den Marie Lavalley," dedi gülümsemeyen genç bir kadın bana. Yağmur şapkasının kenarından su akıyordu. "Bana bir yorum yapar mısınız lütfen? Bugün mahkemede ne olmasını bekliyorsunuz?"

Geri çekildim ama o ısrar etti. "Birkaç kelime," dedi. "Okuyucularımız için bir alıntı."

"Özür dilerim," dedim. "Bu öyle kısa ve öz bir şey değil."

Lavalley, elinde ses kayıt cihazı tutan gösterişli bir adam tarafından kenara çekildi.

"Madam, Hans Schultz. *Der Spiegel*. Bugün burada kişisel bir nedenle bulunduğunuz söyleniyor. Bu doğru mu?"

Ben cevap veremedim başka bir muhabir bana doğru yaklaştı ve Joe'nun yüzüne mikrofon tuttu.

"Nigel Warwick, efendim. BBC. Kariyerinizi takip ettim Bay Molinari. FBI, İç Güvenlik, CIA.

Bugün hükümet çıkarlarını mı temsil ediyorsunuz?"

Kameramanlar içeri girdi.

"Karım ve ben burada özel vatandaşlar olarak bulunuyoruz," diye tersledi Joe, arkasını döndü, kolunu bana doladı ve beni yağmurdan korudu.

Girişe doğru ilerledik ve neredeyse varmıştık ki kolumda bir el hissettim. Bir muhabiri savuşturmaya hazırlanarak döndüm ama karşımdaki Anna'ydı. Yüzü paltosunun kapüşonuyla gölgelenmişti ama ağlamaktan gözlerinin şiştiğini görebiliyordum.

Benim de gözlerim yaşardı.

Ona uzandım ve bana çok sıkı sarıldı, sonra Joe'ya sarıldı.

Ayrıldıklarında dedim ki, "Güven bana. Yapılacak en doğru şey bu."

"Sana güveniyorum Lindsay, Joe'ya da güveniyorum. Ama sistemi biliyorum. Bu mahkeme salonunda bile adalet yerini bulmayacaktır. Bu benim deneyimim oldu. Amerikalılar adalete güvenir. Biz inanmıyoruz."

Basın kalabalığı, düzinelerce diğer ilgili tarafla birlikte etrafımızı sardı ve bizi ileriye doğru itti. Joe elimi tuttu.

Kocama dedim ki, "Eğer bu iş ters giderse, kalbim kırılacak."

BEŞ YIL ÖNCE R

BÖLÜM 1

Anna kazağının ve pantolonunun üzerine hafif bir ceket geçirdi, saçına bir eşarp sardı ve yüzünün sol tarafındaki el büyüklüğündeki yanık izini gizlemek için çenesinin altından bağladı.

Hava kararmadan önce akşam yemeği için alışveriş yapması gerekiyordu ve bisikletle giderse yoğun saatteki trafiği atlatabilirdi. Sırt çantasını omuzlarına attı, kapıyı arkasından kilitledi, sonra bisikletini stüdyo dairesinin iki kat merdiveninden indirdi ve altmış derecelik ılık bir havada ön kapıdan dışarı çıkardı. Bisikleti merdivenlerden sokağa kadar taşıdı ve bisiklete binip yola koyuldu.

Her zaman yaptığı gibi, Fulton Caddesi'ndeki dairesinin karşısındaki Alamo Square Park'ın uçsuz bucaksız yeşil alanının güzelliğini seyretti ve Amerika'da yaşadığı ve burada olduğu için kendini gerçekten şanslı hissetti.

Hiç eskimedi.

San Francisco'nun Boyalı Kadınları olan sevimli eski Viktorya dönemi evlerini geçti ve sağa Fell Caddesi'ne döndü, onu markete götürecek düz yola. Bir kavşağa gelmeden önce birkaç blok sürdü. Işığın yeşile dönmesini beklerken Anna, olamayacağını bildiği bir şey gördü.

Puro içen iri yarı, gösterişli bir adam Viktorya dönemi evlerinden birinin merdivenlerinden iniyordu. Onu görünce sanki bir araba çarpmış gibi sarsıldı.

Her şey karardı. Anna'nın dizleri büküldü ama kan kafasını terk ederken bile derinlere daldı, gidonu kavradı ve kendini dengeledi.

Tekrar baktığında, adam hâlâ oradaydı, purosunu yeniden yakmak için basamaklarda duraklıyor, ona halüsinasyon görmediğinden ya da gerçeklikten psikotik bir kopuş yaşamadığından emin olması için birkaç saniye veriyordu. Yanılıyor olabilirdi.

Anna bakışlarını purosunu üfleyen şeytana dikti. Saçları artık ağarmıştı. Ama yüzü hiç değişmemişti: aynı dolgun dudaklar, çizgisiz geniş alın, kalın boyun. Ve vücudunun şeklini, yürüyüşünü asla unutamayacaktı; arka ayakları üzerinde duran bir ayı gibi sert ve kasıtlı.

Bu Slobodan Petrović'ti, karabasanlarında ve ondan önce de gerçek hayatta gördüğü bir adam.

Anna'nın beyni yanıyordu. Aklına titrek görüntüler geliyordu: Petrović bir apartmanın enkazı üzerinde duruyordu. Küçük bir kıza sarılmak için eğilmiş, kollarını ona dolamış, sonra da ışıldayan yüzünü kalabalığa ve kameralara doğru kaldırmıştı. Sesi coşkulu ve nazikti.

"Eğer silahlarınızı bırakırsanız, sizi koruyacağız. Bunun için size söz veriyorum."

Bu konuşmaya devam eden silah sesleri, bebek çığlıkları ve havayı parçalayan bomba patlamaları eşlik ediyordu. Petrović'in verdiği bir başka sözü hatırladı: "Sizi deliliğin sınırına kadar bombalayacağız."

Bu konuda sözünü tutmuştu.

Anna şimdiki zamana kilitlendi; Petrović, Fell Sokağı'ndaki merdivenlerden aşağıya ince Amerikan kıyafetleriyle yürüyor, puro içiyor, San Francisco'da hayatta ve iyi durumda.

Onu hiç görmüyorum.

Arkasından sabırsızca çalan bir korna konsantrasyonunu bozdu. Işık yeşile dönmüştü. Petrović Jaguar'ının kapısını açtı ve içeri girdi.

Yavaş akan trafiğin geçmesini beklemedi. Direksiyonu kırdı, motoru çalıştırdı ve hemen arkasındaki arabanın önünü kesti.

Kornalar öfkeyle çaldı ve Anna Jaguar'ın hızlanmasını izledi. Bisikletinin gidonunu kavradı ve Petrović'i takip ederek yola koyuldu, onun vahşetinin üst üste binen anılarını bastırmaya çalıştı ama başaramadı.

O görüntüler hâlâ içinde yaşıyordu.

Petrović'in yaptıkları yanına kalmayacaktı. Bu sefer olmaz. Bir daha olmaz.

BÖLÜM 2

Anna arabaları bilirdi.

Babası ve erkek kardeşi savaştan önce tamirciydi ve onlardan motorlar hakkında pek çok bilgi edinmişti. Jaguar'ın sıfırdan altmışa yaklaşık altı saniyede çıkabildiğini biliyordu ama düz yolda açık bir şerit olmadan bunu yapamazdı.

Petrović'in arabası akşam trafiğinin yoğun olduğu saatlerde, saatte ortalama yirmi mil hızla dur-kalk şeklinde ilerleyen trafiğe takıldı.

Avantaj Anna'da.

Petrović iki araba gerideki bir bisikletliyi fark etmezdi. Onu olabildiğince uzun süre takip edecekti.

Trafik açıldı ve Anna, Jaguar'ın kuyruğundaki bir SUV'nin arkasına geçti.

Petrović'in arkadan görünüşü. Yokuş aşağı pedal çevirmek kolaydı, ancak kaçınılmaz eğim ayak uydurmayı zorlaştırıyordu.

Tüm benliğini tırmanışa verdi, pedalların üzerinde ayağa kalktı ve bisikleti ileri doğru itti.

Ne kadar dayanabilirdi? Petrović iyi ayarlanmış bir spor araba kullanıyordu, o ise on iki yıllık bir bisikletin üzerinde yorgun kaslarını çalıştırıyordu. Bir araba korna çalıp yanından geçti, çok yakındı, basınçlı hava bisikletini sarsıyor, neredeyse Anna'nın dengesini bozuyordu.

Ama tekerleklerini sabitleyip yoluna devam etti ve bakışlarını hemen önündeki Petrović'in arabasına sabitledi, şimdi bir kavşağa geliyordu. Işık sarıydı ama kırmızıya döndüğünde Jaguar karşıdan karşıya geçti ve Golden Gate Park'a giden tek yönlü caddede ilerlemeye devam etti.

Anna onu takip etti, yaya geçidindeki yayaların bağırıışlarını duymazdan geldi, kavşağın diğer tarafına uçtu ve deli bir kadın gibi son sürat pedal çevirdi.

O deli bir kadındı.

Sürücüler kornalarına basarken Anna gözlerini Jaguar'dan ayırmıyordu ama aklına ironik bir düşünce geldi.

Bunca yıldan sonra hâlâ Petrović tarafından öldürülebilirdi. Bu düşünceyi hemen öldürdü. Eğer dünyada biraz olsun dürüstlük varsa, onu avlar ve yer sererdi.

Anna gümüş bir SUV'u takip ediyordu, şimdi Jaguar'ın dört araba gerisindeydi ve SUV yavaşlayıp sinyal vermeden Cole Caddesi'ne saptığında zemin kaybediyordu. Petrović ondan daha da uzaklaşırken, ileride arabalar onunla Jaguar arasındaki boşluğu doldurdu.

Anna adamın plakasını ezberlemişti ama artık hatırlamıyordu. Göğsü ağrıyordu.

Bacakları yanıyordu. Gözyaşları gözlerinin kenarlarından süzülüp yanaklarına doğru aktı. Ter yanlarından aşağı yuvarlandı. Zulüm ve ölümün korkunç slayt gösterisi gözlerinin önünden geçerek top seslerine ayak uydurdu.

Bırakmayı reddetti, daha yavaş pedal çevirdi ama yine de ilerledi ve sonunda yol Panhandle'in sonunda JFK Drive'a doğru saparken hızını artırdı. Bunu başarabilirdi. Kazanacaktı.

Petrović'in nereye gittiğini öğrenecek ve bir plan yapacaktı. Bir daha kaçamayacaktı.

Anna iyi bir hızla ilerliyordu, Fell ve Oak'tan gelen trafiğin birleştiği kavşağa yaklaşıyordu ki, arkasından bir araba korna çaldı ve sonra zum yaparak önünü kesti. Gidonu kaldırırma doğru çevirdi, dengesini kaybetti, devrildi ve kaza yaptı.

Anna Sotovina'yı çukurda bırakan trafik hızla ilerledi.

Gökyüzüne doğru çığlık attı. Kimse onu duymadı.

BÖLÜM 3

Soğuk bir Çarşamba sabahı ortağım Rich Conklin, ekip arabamızı Pacific View Hazırlık Okulu'nun gölgesindeki Jackson Caddesi'nin yokuş aşağı yamacına park etti.

PVP, son teknoloji müfredatı, geçen yıl eyalet çapında beş takım sporu şampiyonluğu, rekor sayıda üst düzey üniversite kabulü ve birinci sınıf öğretmen kadrosuyla muhtemelen Kaliforniya'daki en iyi liseydi.

İkimiz de tamamen bu öğretmenlerden üçünün kaybolmasıyla ilgili rahatsız edici bir davaya odaklanmıştık. Soruşturmamızın ikinci günüydü ve durum hiç iyi görünmüyordu.

Pazartesi akşamı Carly Myers, Adele Saran ve Susan Jones görünüşe göre Pacific View Prep'ten Bridge adlı yerel bir bara yürümüş, akşam yemeğinde iyi vakit geçirmiş ve restorandan ayrıldıktan sonra hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı. Öğretmenlerin hepsi yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarının başlarında bekâr kadınlardı. Barmen kadınların her birinin ne içtiğini biliyordu. Garsonları ve bir müşteri üç kadının o gece saat dokuz sularında Köprü'den birlikte ayrıldıklarını görmüştü.

Herkesin moralinin iyi olduğu bildirildi.

Öğretmenler ertesi sabah işe gelmeyince, arabaları okulun otoparkında kapıları kilitli, kitap çantaları ve bilgisayar çantaları ön yolcu koltuklarında bulundu.

Dün evlerini ve alışkanlıklarını kontrol ettik. Yataklarında uyumamışlar, dışarıda olacaklarını söylemek için kimseyi aramamışlar, bankamatikleri ya da kredi kartlarını kullanmamışlardı. Görünüşe göre ortadan kaybolmuşlardı.

Olay Yeri İnceleme Müdürü Charles Clapper tüm vardiyalardan en iyi teknisyenlerini ve dedektiflerini çağırmıştı. Çok sıkı çalışıyorlardı.

Fakülte otoparkına odaklanmış güvenlik kamerası yoktu ama Adli Tıp, Köprü'nün içinde çekilen videoyu kare kare inceliyor, kadınların arabalarının içini ve dışını tozdan arındırıyor ve bilgisayarlarındaki her şeyi inceliyordu.

Laboratuvarımız şu ana kadar şüpheli hiçbir şey bulamamış ve tek bir ipucuna bile rastlamamıştı. Sonuç olarak, onları gören ya da onlardan haber alan kimse olmadığından beri otuz altı saat geçmişti.

Evlerini kontrol etmeyi bitirdiğimizde, Teğmen Warren Jacobi çoktan kadınların aileleriyle temasa geçmişti. Anlaşılır bir şekilde, işinde ne kadar iyi olursa olsun, Jacobi'nin soruları aileleri paniğe sevk etmişti.

Carly Myers'ın ailesi kasabada yaşıyordu. Conklin ve ben Jacobi'nin telefonundan sonra dün gece onları ziyaret etmiştik. Beklediğimiz gibi gitmişti. Dehşet, öfke, cevaplanamayan sorular, kızlarının iyi olacağına dair söz talepleri.

Onların korkuları, acıları ve inkârları bana yapıştı ve hâlâ yankılanıyor.

Kahvemini sonunu da yudumladım, boş kabı buruşturdum ve çöp için arabada tuttuğumuz plastik torbaya doldurdum. Ortağım da aynısını yaptı.

Rich Conklin neşeli bir adamdır, ama bugün bunu bilemezsiniz. Uzun uzun iç çekti, sadece boş parçalarla dolu bu bulmaca kutusu yüzünden hayal kırıklığına uğramamıştı. Oldukça endişeliydi. Yıllardır Cinayet Masası'nda olmak istiyordu ve şimdi rüyanın karanlık tarafını yaşıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum, çünkü ben de öyle düşünüyordum.

Öğretmenler neredeydi?

Yaşıyorlar mıydı?

Ne kadar zamanları kalmıştı?

Yeni kocam Joe'ya mesaj atarken ortağım eski bir Steve Miller şarkısının nakaratını söylüyordu:

"Zaman kaymaya devam ediyor, kaymaya, geleceğe doğru kaymaya."

Merkezle görüştüm, sonra ortağıma dedim ki, "Tamam, Rich. Gidelim." dedim.

BÖLÜM 4

Conklin ve ben arabadan indik ve sokaktan okula çıkan taş merdivenlere yöneldik.

Merdivenin tepesinde, bu sabah sisli bir deniz tabakasıyla opaklaşan okyanusun 180 derecelik yüksek manzarasına sahip bakımlı bir çimenlik vardı. Önümüzde, açık bir avlunun etrafında bir at nalı oluşturan dik açılı üç beş katlı binadan oluşan Pacific View Prep duruyordu.

Merkez binanın tam önündeki ana girişe yaklaştık ve yaka kartında K. STROOP yazan silahlı güvenlik görevlisine rozetimizi taktık.

Tanıştırmaları ben yaptım.

"Çavuş Boxer," dedim. "Cinayet Masası. Ortağım, Müfettiş Conklin."

"Cinayet mi?" Stroop söyledi. "Hey, *hayır*. Cesetlerini buldunuz mu?"

"Hayır, hayır," dedi Conklin. "Kayıp kişiler konusunu en öncelikli konu olarak ele alıyoruz. Tüm birimler, herkes görev başında."

Stroop rahatlamış görünüyordu. Ona, "Myers, Jones ve Saran'ı Pazartesi gecesi okuldan çıkarken gördün mü?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Saat dörtte görevden ayrılıyorum." "Ama onları tanıyorsun, değil mi?"

"Elbette, gelişigüzel. Onları koridorlarda görüyorum, 'Günaydın', 'İyi hafta sonları' diyorum. Bunun gibi şeyler."

"Düşmanları olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum. Belki kıskanç bir erkek arkadaş? Ya da istediği notu alamayan hoşnutsuz bir öğrenci? Onlardan herhangi birine uygunsuz ilgi gösteren biri?"

Başını yine hayır anlamında salladı.

"Hepsi iyi hanımlar. Öğrencilerimiz iyi çocuklar."

Başımı salladım. "Size bazı rutin sorularım var."

"Devam et." dedi.

Son birkaç gecedir nerede olduğunu sordum. Pazartesi gününü bütün gece evde karısı ve oğluyla geçirmişti; dün gece de karısıyla birlikte arkadaşlarıyla bir restoranda doğum günü yemeğine gitmişlerdi.

Telefonunu çıkardı ve yemek masasında zaman damgalı selfie'ler üretti, bunları bana kendi telefon numarası ve doğum günü çocuğunun telefon numarasıyla birlikte ilettiler.

Dedi ki, "Keşke bir şeyler bilseydim. Yardım etmek istiyorum. Onları düşünmeden edemiyorum."

Conklin kartını Stroop'a uzattı. "Aklımıza bir şey gelirse istediğiniz zaman arayın." Sonra ana binaya girdik ve geniş koridorda ilerlemeye başladık.

İki gün önce Carly Myers, Adele Saran ve Susan Jones derse gidip gelirken aynı koridorda yürümüşlerdi. Stroop'un da teyit ettiği gibi, Pazartesi günü sıradan bir iş günüydü. Paniğe neden olacak herhangi bir tehlike işareti görmemişti.

Peki üç öğretmene ne olmuştu?

Bana öyle geliyordu ki, hayatlarının sıradan bir iş gününden olağanüstü kötü bir yere sürüklenmek üzere olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Pazartesi gecesi Köprü'den ayrıldıktan birkaç dakika sonra kaçırılacaklarını.

Geçen her saat, ölmüş olma ihtimallerini daha da artırıyordu.

BÖLÜM 5

Conklin ve ben, dolaplarla kaplı geniş koridordan dekan yardımcısı Karin Slaughter'ın ofisine doğru ilerlerken kapılardaki isimleri kontrol ettik.

Dekanla yaptığımız görüşmede, Slaughter'ın otuz iki yaşında olduğunu, eğitim alanında yüksek lisans yaptığını, beş yıldır Pacific View Prep'te çalıştığını ve daha da önemlisi kayıp üç kadınla arkadaş olduğunu öğrendik.

Henüz bilmeseydi bile, onların kayboluşuyla ilgili bir ipucu bulmuş olabilir.

Slaughter'ın ofisini bulduk ve Conklin açık olan kapısını çaldı. Slaughter masasından kalktı ve elimizi sıkmak için öne çıktı. Orta boy siyah jarse bir elbise, alçak topuklu ayakkabılar giymiş, muhafazakâr giyinen biriydi ve yüzünde gerçek bir endişe ifadesi vardı.

"En sevdiğim yazarlardan biriyle aynı adı taşıyorsunuz" dediğimi duydum.

"Bunu çok duyuyorum," dedi gülümseyerek. "Biz Googleganger'larız," dedi.

"Googlegangers? Dur tahmin edeyim; aynı isme sahip insanlar mı?"

"İşte bu kadar. Google'a *Karin Slaughter* yazınca ikimiz de çıkıyoruz. Ben de onun büyük bir hayranıyım."

Ondan hemen hoşlandım. Kitaplığındaki Slaughter'ın en çok satan kitaplarını gösterdi ama masasına döndüğünde yüzündeki sevecen ifade endişeyle düştü.

Ortağım ve ben Slaughter'ın masasının karşısındaki iki sandalyeye oturduk ve o ağzından kaçırıldı: "Çok korkuyorum. Uyuyamıyorum ya da onlardan başka bir şey düşünemiyorum. Pazartesi gecesi onlarla dışarı çıkmam gerektiğini biliyor muydunuz? Ama gidemedim. Çok fazla işim vardı. Yalvarmak zorunda kaldım."

Conklin ve ben kayıp kadınların fotoğraflarına, ev adreslerine ve iş programlarına sahiptik ama kişilikleri, alışkanlıkları ve ilişkileri hakkında çok az şey biliyorduk. Karin Slaughter bizi bilgilendirmeye hevesliydi.

"Carly Myers doğuştan bir lider," dedi. "Bir parti ya da okul gezisi organize eden kişi o. Tarih öğretiyor ve sporu seviyor. Beyzbol, futbol, ne olursa. Dışa dönük ve maceraperest olduğunu söyleyebilirim. İyi anlamda."

Sonra Slaughter müzik öğretmenliği yapan, boşanmış, her gece geç saatlere kadar televizyon izleyen ve son bir yılda otuz beş kilo vermiş olan Jones'u tarif etti. Slaughter, "Eğlenceli ve yetenekli bir piyanist ve aşkı arıyor," dedi. Dar kotlar almış ve sarışın olmuş.

Daha sonra Saran'ı sorduk ve Slaughter bize onun okulda yeni olduğunu söyledi. "Buraya yaklaşık bir yıl önce Monterey'deki bir devlet okulundan geldi. İngiliz edebiyatı öğretiyor, çok okuyor ve her gün öğle yemeğinde spor salonumuzda çalışıyor. Düşünceli biri. Ciddi. Son zamanlarda kabuğundan çıkmaya başlamıştı.

Onun için iyi olduğumuzu söyleyebilirim. Gerçi şimdi ..."

Conklin ve benim sorularımız vardı: Kadınlardan herhangi biri yakın zamanda okulda öğrencilerle ya da öğretim üyeleriyle herhangi bir sorun yaşamış mıydı? Herhangi biri tehdit almış mıydı? Bağımlılıkları, akrabaları ya da talipleriyle sorunları var mıydı? Herhangi bir depresyon belirtisi?

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Slaughter'a göre, bu üç genç kadının derslere devamlılıkları mükemmeldi, çok seviliyorlardı ve Adele hariç, birileriyle çıkıyorlardı.

"Bu cehennem gibi," dedi bize. "Bunu söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama gerçekten şu anda kayıp olabilirdim. Beni arıyor olabilirsiniz. Lütfen bana hala güvende olabileceklerini söyleyin."

Ona bilmek istediğı şeyi söyleyemedim, bu yüzden konuyu saptırdım.

"Şehirdeki tüm polisler onları arıyor. Adli tıp laboratuvarımız arabalarını, evlerini ve elektronik eşyalarını inceliyor. Aileleriyle temas halindeyiz. Arkadaşlarınızı bulacağız."

Slaughter'a güven veriyor ve kendimi gün sonuna kadar bu suçla ilgili sağlam bir ipucu bulacağımıza ikna ediyordum. Kayıp öğretmenlere ulaşmamızı sağlayacak bir video, bir tanık, bir ipucu olmalıydı. Öyle değil mi? Bir fidye çağrısı bile hoş karşılanabilirdi.

Karin Slaughter'a yardımları için teşekkür ettik, aklına yararlı bir şey gelirse aramasını söyledik ve bir sonraki randevumuza doğru yola çıktık.

Okul günü sona erdiğinde, ortağım ve ben okulda iki düzine insanla konuşmuş ve birkaç zayıf, hiçbir yere varmayan ipucu elde etmiştik. O akşam saat beş civarında adli tıp laboratuvarına uğradık.

Biz içeri girdiğimizde Clapper ceketini giyyordu.

"Arabaları kirli," dedi bize. "Normal kirli gibi. Bir sürü parmak izi, paspaslarda kir, su şişeleri. Bunların hepsinin parmak izlerini araştırıyoruz. Kişisel ya da ofis bilgisayarlarından bir şey çıkmadı ama yine de bunlar ve cep telefonu geçmişleri üzerinde çalışıyoruz."

"Yani... bize söyleyecek bir şey yok, değil mi?"

"Boksör, olabildiğince hızlı dans ediyoruz," dedi Clapper.

Üçümüz birlikte otoparka doğru yürüdük.

Küçük konuşmalar bile bizi geçiştirdi.

O kadınlar neredeydi? Kiminle birlikteydiler? Onlara ne olmuştu?

BÖLÜM 6

Joe Molinari saat yedi sularında FBI'nın San Francisco şubesindeki ofisinden çıktı ve Golden Gate Bulvarı'nda Larkin'e yakın bir yerde arabasını park ettiği yere doğru yürüdü.

Civic Center ile Tenderloin arasındaki bu bölge, saatlik kiralanan otellerin bulunduğu karanlık sokaklardan oluşan bir labirentti ve uyuşturucu tacirleri ile müşterilerinin, suçluların (bazıları şiddet yanlısı) ve son derece şanssız kişilerin uğrak yeri.

Joe'nun anahtarları elindeydi ve arabası sokak lambasının altındaydı, görünüşe göre dokunulmamıştı. Evini ve akşam yemeğini düşünüyordu ki, arabasının yanındaki kaldırımda oturan ve başını ellerinin arasına almış bir kadın gördü. Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Joe yaklaştıkça kadının tek bir ayakkabı giydiğini ve ceketinin kolunun omzundan yırtılmış olduğunu gördü. Ama onun dışında giysilerinin kalitesi iyiydi. Joe onun evsiz olduğunu sanmıyordu.

Belki de soyulmuştu.

"Merhaba," dedi.

Kadın başını kaldırıp baktı. Sokak lambası, yüzünün sol tarafında, gözünün dış köşesinden üst dudağına kadar uzanan, çirkinleştirici biryanık izini ortaya çıkardı. Örtmek için eşarbını çekti.

"Sen iyi misin?" Joe sordu.

"Harika," dedi kadın.

Sonra yüz ifadesi buruştu ve başını tekrar ellerinin arasına aldı. Joe onun yanındaki kaldırıma oturdu.

"Adın ne senin?"

Koluyula yüzünü kuruladı ve sonunda "Anna" dedi. "Ben Joe.

Yaralandın mı, Anna?"

"Büyük resim mi küçük resim mi?" dedi.

Ona gülümsedi. Yaşını otuzlu yaşların sonu olarak tahmin etti. Bir aksanı vardı. Doğu Avrupalı.

"Önce acil durum fotoğrafı. Yaralandınız mı?"

Omuz silkti. "Hiç sanmıyorum. Bisikletimden düştüm."

Bloğun biraz aşağısındaki bir binaya yaslanmış bisikleti işaret etti. Kadro bükülmüş ve zincir kırılmıştı. Kazadan önce biraz kilometre yapmış gibi görünüyordu.

"Seni bırakmamı ister misin?"

Çok emin görünmüyordu. Savunmasız. Onu bu mahallede sırt çantasıyla kaldırımda otururken bırakmak hiç de doğru gelmiyordu.

"Sorun yok," dedi. Ceketinin kapağını açtı ve ona rozetini gösterdi. "Şu rozeti tekrar görebilir miyim?"

Ona tekrar gösterdi ve eğilerek armanın etrafındaki yazıyı okuyabildi:

Federal Soruşturma Bürosu. Geri çekildi ve "Bir asansör harika olurdu." dedi.

Joe Anna'ya nerede yaşadığını sordu ve arabasına binmesine yardım etti. Bisikleti aldı, bagaja yerleştirdi ve sokaktan Lindsay'i aradı.

"Sarışın, biraz geç kalacağım. En fazla yarım saat."

Telefonu kapattıktan sonra Benz'in direksiyonuna geçti. Anna yolcu tarafındaki kapıya sarılmıştı. "Teşekkür ederim." dedi.

"Yardıı etmekten mutluluk duyarım."

Arabayı çalıştırdı ve Golden Gate'de doğuya doğru yöneldi, Tenderloin'i geçene kadar birkaç dönüş yaptı. "Anna, anlatabilirsen anlat. Neden şehrin en kötü mahallesinde bir köşede tek başına oturuyordun?"

"Anlatmak için FBI'a gittim. Sanırım itibarsız görünüyorum, çünkü kimse beni dinlemedi. Siz de bana inanmayacaksınız."

"Ben iyi bir dinleyiciyim," dedi. "Bana bir şans verin."

BÖLÜM 7

Joe, McAllister'daki sokak seslerinden Anna'yı duyabilmek için kendini zorladı.

Onu FBI'a neyin getirdiğini anlatmaya çalışırken sesi çatladı ve sonra parçalandı. Açıkça anladığı birkaç kelime, yıllar önce binlerce kişinin ölümünden sorumlu olan bir savaş suçlusunun adını tanıdı.

"Bosnalı mısın?" Başını eğdi. Evet. "Srebrenica?"
"Hayır. Djoba."

Djoba, Srebrenitsa'daki katliam için bir ısınma hareketiydi.

Joe Bosna'daki savaşlar hakkında çok şey biliyordu: Yugoslavya'yı oluşturan altı halk cumhuriyetinin ülkeyi nasıl parçaladığını. Hem Bosna'da hem de Hırvatistan'da yaşayan Sırlar, Sırbistan'daki kardeşleriyle birleşmeye çalışmışlardı. Ortodoks Hristiyan Sırlar ve Müslüman Boşnaklar arasındaki çatışmalar, yüzyıllar önce Osmanlı işgallerinin başlattığı savaşların bir devamı olarak özellikle vahşiceydi.

Ama bu bir soykırımdı - binlerce erkek ve erkek çocuğunun katledilmesi, binlerce kadına tecavüz edilmesi ve çocukların acımasızca öldürülmesi.

Anna gözyaşlarını bastırmaya çalıştı ve sonra yıkıldı. Joe torpido gözüne uzandı ve ona bir paket mendil uzattı, ofisine gelmesini istemediği için pişmanlık duyuyordu. Bir dava açılıp açılmayacağına karar verecek olan görevli ajanla konuşuyor olmalıydı.

Bu arada, Anna Joe'nun tüm dikkatini hak ediyordu ve Joe'nun yola dikkat etmesi gerekiyordu. Joe, Anna'nın ne dediğini daha iyi anlayabilmek için camları açıp kaloriferi kapattı.

"Anlıyor musunuz? Onu iki saat önce *burada* gördüm. *Slobodan Petrović*."

"Evet. Kim olduğunu biliyorum. Benimle konuşabilirsin. Ne dediğinizi, nereden geldiğinizi anlıyorum."

Anna burnunu sildi, atkısının düğümlerini çözdü ve Joe'ya Djoba köyündeki sıcak bir yaz gününü anlatmaya başladı.

"Askerler ana yoldan köye girdiğinde bebeğimi mutfak lavabosunda yıkıyordum," dedi ön camdan geçmişindeki dehşete bakarak.

"Yaya olarak geldiler. Sonra tanklar ve ciplerdeki subaylar.

"Küçük oğlum Bakır ağlamaya başladı. Kocam odaya geldi ve 'Burada kal' dedi. Sonra da dışarı koştu. Zerin henüz otuzunda bile değildi," diyor Anna. "Çok güçlü ve hayat doluydu. Onu en son o zaman canlı gördüm."

Joe mırıldandı, "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm, Anna."

Karanlık sokaklara bakıyor, korkunç hikâyesini bu boş ekrana yansıtıyordu.

kasabasının Birleşmiş Milletler tarafından nasıl güvenli bölge ilan edildiğini ve yüzlerce mültecinin oraya nasıl kaçtığını anlattı. Bunaltıcı sıcakta yeterli yiyecek ve su olmadan nasıl bir araya geldiklerini anlattı. Ve o sözde güvenli bölgede mahsur kalanların çoğunun kadınlar, çocuklar ve yaşlılar olduğunu.

Anna ona Sırp askerlerinin mültecilerin arasına nasıl karıştığını ve erkekleri nasıl rastgele infaz ettiklerini, bununla da yetinmeyip dışarıdaki tarlalarda saklananları nasıl avladıklarını anlattı.

çiftlik evleri. Sırp askerlerinin evleri ve ahırları nasıl yakıp yıktıklarını ve ardından dikkatlerini kasabada mahsur kalan kadın ve çocuklara çevirdiklerini anlattı.

"Bakır'la birlikte evimde saklandım," dedi Anna, sesi şoktan çukurlaşmıştı, "ama beni buldular. Çocuğumu aldılar, benim güzel oğlumu. Sonra beni yere yatırdılar ve... ne yaptıklarını tahmin edebilirsin. Dört kişiydiler. Gülüyorlardı. Beni olabildiğince incitmeye çalıştılar. Her neyse, bayılmışım. Ertesi sabah gitmişlerdi. Küçük oğlumu yolun kenarında boğazı kesilmiş halde buldum."

Anna inledi ve ardından çocuğunun tarifsiz ölümünü yeniden yaşarken kontrolsüz bir şekilde ellerinin içine hıçkırdı.

Joe arabayı kaldırıma çekti ve elini Anna'nın omzuna koydu. Anna onu silkeledi ve cama yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Sonra ona döndü ve şöyle dedi: "En inanılmaz şey, hayal bile edilemeyecek bir şey olduğunda, seni içten içe öldüren bir şey olduğunda, nefes almaya devam ediyorsun, kalbin atıyor ve hala yaşıyorsun. Zaman hala devam ediyor."

Joe kendi duygularıyla savaşmak zorundaydı ve bu duygular çok fazlaydı. O onu rahatlatmak istiyordu. Birini öldürmek istiyordu-Petroviç. Ağlamak istiyordu.

Anna, "Birine söylemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, Joe. Senin söylemen gerektiği için üzgünüm. Ama bugün Petroviç'i sağlıklı, *müreffeh* gördüm. Öldüğünü sanmıştım. Çoktan öldüğünü sanıyordum."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Anna ve Joe park halindeki arabada oturup bir süre konuştular, Anna onu öldürme fantezilerini anlattı, Djoba'da başka kadınlarla yaptığı konuşmaları detaylandırdı. Kendilerine ne yapıldığını asla söylemedikleri sessiz konuşmalar. Söylemelerine gerek yoktu.

Sonunda bitkin bir halde, "Lütfen beni eve götür, Joe. Yalnız kalmaya ihtiyacım var." Motoru çalıştırdı.

On dakika sonra Joe, Anna'nın bir stüdyo daire kiraladığı evin yakınına park etti. Ona bisikleti tamir ettirmek için getireceğini, sorun olmayacağını söyledi ve sırt çantasını üst kata taşıdı. Ona iletişim numaralarını verdi ve tekrar konuşmak istediğinde kendisini aramasını söyledi.

Ona teşekkür etti, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Anna'nın acısı Joe'nun arabasına sinmişti.

Kamyonların kenarlarından sarkan yaşlı insanları, çocukların katledilişini, Slobodan Petrović'in ellerinde acı çekmektense kendilerini asan mültecileri çizdiği vahşi görüntüleri hala görebiliyordu.

Bu görüntüler eve dönüş yolu boyunca ona eşlik etti.

BÖLÜM 8

Martha ile kısa bir koşuya çıkmıştım ve şimdi Lake Caddesi'ndeki dairemizdeydim.

Martha, Joe'yu karşılamak için havlayarak ve yalpalayarak kapıdan içeri girdiğinde televizyonda akşam haberleri vardı ve çorba yeni kaynamaya başlamıştı.

Sevimli köpeğimizi sevmek için eğildi ama yüz ifadesinden çok kötü bir gün geçirdiği anlaşılıyordu. "Tatlım, sorun ne?" dedim.

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Sen yedin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Biraz bezelye ısıtıyorum. Tavuk bacaklarını mikrodalgada birkaç tur daha çevirebilirim." "Yapar mısın? Kıyafetlerimi çıkarmam lazım."

Ben "yemek pişirirken" Jacobi aradı ve öğretmen davasındaki ilerleme eksikliğimiz konusunda birbirimizi bilgilendirdik.

Jacobi bana, "Elimizde hiçbir şey yok," dedi. "Bundan nefret ediyorum."

Üzüntümüzü paylaştık ve ertesi gün için planlarımızdan bahsettik. ve ben telefonu henüz kapatmıştık ki Joe geniş mutfak/oturma odasına geldi. Saçları ıslaktı ve üzerinde bornozu vardı.

Günümün nasıl geçtiğini sordu, ben de "Önce sen git" dedim.

Lokmalar arasında bana birkaç saat önce Bosnalı bir savaş mağduru olan Anna Sotovina ile tanıştığını anlattı. Tüylar ürpertici hikâyesi onu etkilemişti. *Beni de etkiliyordu.*

"Nasıl biri?" Ben sordum.

"Korkunç derecede kırık. Yüzü yara bere içinde. Tüm hayatı yara bere içinde. En kötüsünden - işkence, tecavüz, kocasının ve çocuğunun öldürülmesinden- kurtulmuş ve savaştan sonra buraya gelmiş. İyi bir işi ve Fulton'da kiralık bir dairesi var. Yeniden başlamıştı, Linds. Ve sonra Slobodan Petrović'in evinden birkaç blok ötedeki bir evden çıktığını görüyor."

"Gerçekten Petrović miydi? Emin mi?"

"Hiç şüphesi yok."

Joe'ya görgü tanıklarından bahsetmeme gerek yoktu - zihninin hafızadaki boşlukları nasıl ikna edici ayrıntılarla doldurduğunu, böylece bir anı her gözden geçirildiğinde şimdiki zamanda biraz üzerine yazıldığını. İkimiz de, suç işlendiği sırada Q'da maksimum güvenli bir yerde bulunan suçluları teşhis eden tanıklarla ilgili ilk elden deneyimler yaşamıştık.

"Bunu düşünmüştüm," dedi Joe.

Yarısı dolu tabağını lavaboya taşıdı, kendi kadehini ve benimkini yeniden doldurdu.

"Petrović," dedim. "Nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. İri yarı, kırmızı suratlı bir adam."

"Bu o," dedi Joe. "Savaş suçları ve insanlığa karşı suç işlemekle suçlandı ve mahkemeye çıktı ama mahkum olmadı. O zamanlar bu bir skandaldı ama serbest bırakıldı.

"Sonra ortadan kayboldu. Sanırım bir nehirde şişmiş ve çürümeye yüz tutmuş bir ceset bulundu ve Petrović olduğu tespit edildi. Ama kim tarafından teşhis edildi? Yüksek mevkilerdeki dostları mı? Anna haklıysa, şehirden kaçtı ve buraya geldi."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

Joe ve ben o zamanlar sadece birkaç aydır evliydik ama Martha onu seviyordu. Tırıs tırıs Joe'nun yanına geldi ve çenesini onun dizine dayadı. Joe onu okşadı, şarabını içti ve uzun uzun düşüncelere daldı.

bölmediğim duraksamalar.

Sonra dedi ki, "Ona inanıyorum, Lindsay. Bunu araştırarak kadar. Ona nasıl yardım edebileceğimi ya da edip edemeyeceğimi henüz bilmiyorum ama yarın araştırmaya başlayacağım."

Joe'nun yerinde olsaydım, ben de aynısını yapardım.

BÖLÜM 9

Joe ertesi sabah işe giderken Anna Sotovina'yı düşünüyordu, o sırada Anna aradı. "Buluşabilir miyiz?" diye sordu. "Sana göstermek istediğim birkaç şey var."

Yirmi dakika sonra Joe arabayı Anna'nın yaşadığı Fulton Sokağı'ndaki üç katlı evin önüne çekti. Tam zili çalacaktı ki, Anna sokağın karşısına park etmiş kırmızı bir Kia'dan indi. İş için giyinmişti, mavi etekli bir takım elbise giymiş ve ruj sürmüştü. Saçları yanağındaki yanık izini kapatacak şekilde taranmıştı.

Trafiğin geçmesini bekledi, sonra karşıya geçti, yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve içeri girdi, "Dün gece için özür dilemeliyim. Tüm o ağlamalar için."

"Özür dileme. Ağlamak için iyi bir sebebin var."

"Petroviç'i görünce şok oldum" dedi.

"Tabii ki."

"Sana söyledim. Onu bisikletimle kovaladım.

Çılgıncaydı." "Onu yakalayamadığına sevindim," dedi Joe.

Başını salladı. "Bunun delilik olduğunu bile düşünmedim. Kendime engel olamadım. Onu gördüm. Ve eğer onu yakalarsam

-Ne yapacağımı sanıyordum ki? Ona isim takacağımı mı? Ama oydu. Djoba Kasabı." Joe dedi ki, "Çok cesurdun Anna. Çılgın ama cesur."

Başını salladı.

"Bana bir şey göstermek istemiştin."

"Evet."

El çantasını açtı ve 8½ x 11" boyutlarında plastik bir klasör çıkardı. İçinde üçe katlanmış bir gazete makalesi vardı. Sararmış ve yıpranmış sayfayı titreyen elleriyle açtı ve Joe'ya gösterdi.

Makale Boşnakça yazılmıştı. Anna başlığın hemen altında, üst ortadaki fotoğrafa dokundu. "Bu onun

UCM'ye kelepçeli girişi. Onları gördün mü? Savaş suçu işlemekle suçlandı ve

İnsanlığa karşı suçlar, ancak suçlamalar reddedildi. Nedenini bilmiyorum. Binlerce kişi öldürüldü. Cesetleri gördüm. Ama o öylece *serbest bırakıldı*."

Hesap cüzdanını çıkardı ve şeffaf plastik bir dikdörtgenin arkasından bir fotoğraf çıkardı, sonra fotoğrafı Joe'nun görebileceği şekilde tuttu, yirmili yaşlarında genç bir adam gülüyor, kucağında bir bebeği zıplatıyordu.

"Ne kadar sevildiğini

görüyor musun?" Joe

söyledi. "Görüyorum."

Anna, "Böyle bir şey söz konusu değil Joe. Petrović kasabamın yok edilmesinin komutanıydı. Zavallı kocam asıldı," dedi Anna. "Küçük oğlumun boğazını kestiler. Binlerce kişi öldürüldü ve Petrović birçoğunu kendi elleriyle öldürdü. O yaşarken ve özgürken benim ailem neden ölsün?"

Joe, "Bu suçlar için kelimeler yetersiz kalıyor" dedi.

Başını salladı ve devam etti, "Biliyorsun, Petrović serbest bırakıldıktan sonra büyük bir protesto oldu. Sonra onun öldürüldüğü söylendi."

"Bunu ben de okudum. Cesedi bir nehirde oldukça çürümüş halde bulundu. Bak, Anna, sadece soruyorum. Petrović'in öldürülmüş olması ve dün gördüğünüz adamın ona benzemesi mümkün mü? Sana onu hatırlattı.

onu?"

"Bu o, Joe. Bilmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Avucunu yüzünden birkaç santim uzakta tuttu. "Ona *bu kadar* yakındım. Onun altında. Anlıyor musun?"

"Oh, Tanrım. Çok özür dilerim."

Üzgünden de öteydi. Ona bunu yapan adamı öldürmek istiyordu. Yavaşça öldürmek.

Anna, "Ben de onun öldüğüne inanıyordum. Şimdi bunun bir hata, yalan ya da örtbas etme olduğunu biliyorum. Petrović Avrupa'yı terk etti. Birileri bunu nasıl yaptığını biliyor olmalı ve belki de ona yardım etmiştir."

"Dün gece Interpol ile görüştüm, hakkında herhangi bir yakalama emri yok, pasaportunu kullanmasını engelleyecek bir şey de yok."

Anna, "Askerdeyken saçları çok kısaydı. Şimdi saçları daha uzun. Otuz kilo almış. Onun dışında aynı görünüyor. Şişman ve sağlıklı. Pahalı bir arabası var. Yetmiş beş bin dolar, Joe. Parayı nereden buluyor?"

Joe onun sorusuna cevap veremedi. On dakikalık bir araştırma ona Petrović'in adını değiştirmiş ve yasal yollardan Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmiş olabileceğini söylemişti. FBI'ın UCM tarafından suçlanan ve her ne sebeple olursa olsun elini kolunu sallayarak giden bir savaş suçlusu üzerinde yargı yetkisi yoktu.

"Bir tur atmamızın sakıncası var mı?" Anna söyledi.

BÖLÜM 10

Steiner'dan üç blok aşağı, Fell'den üç blok yukarı, üç dakikadan kısa bir sürede varmışlardı. "Şurada," dedi Anna.

Joe arabayı kaldırıma çekti ve Anna camını indirerek, "Onu orada gördüm," dedi.

Koyu mavi süslemeli, soluk sarı, iyi bakılmış Viktoryen bir evi işaret etti. "Sanki Amerika'nın sahibiymiş gibi merdivenlerden iniyordu."

Anna Joe'ya döndü ve yara izini gizleyen saç perdesini geri çekti. "Bunu bana o yaptı.

Bana tecavüz ettikten sonra, ona aklıma gelen tüm isimleri söylediğimde. Beni vurmasını istedim. Ölmek istedim. Çakmağını kullandı"

"Otelde miydin?" Joe söyledi.

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşamam."

Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Joe, Sırplar Djoba'nın erkeklerini katlettiklerinde, kadınları esir aldıklarında ve birçoğunu tecavüz oteli adını verdikleri bir okulda tuttuklarında Virginia'da FBI ile birlikteydi. Amaç sadece bu Müslüman kadınları ve kızları aşağılamak ve onursuzlaştırmak değil, aynı zamanda onları düşmanlarının çocuklarıyla hamile bırakmaktı.

Anna'nın sesi düşüncelerini böldü, adını söyledi ve caddenin yüz metre ilerisinde park etmiş bir Jaguar'ı işaret etti.

"Bu onun arabası," dedi. "O evde, evinin içinde. İçeri girip onu iki kaşının arasından vurabilir misin?"

"Hayır. Yapamam. Burada kal."

Joe arabadan inip evin fotoğrafını çekti, sonra Lindsay'in fotoğraflardan hatırladığı iri yarı, kırmızı suratlı adam süslü sarı evin ön kapısından çıktı. Telefonuyla konuşurken merdivenlerden aşağı hızla yürüdü.

Joe telefonun kamerasını Petrović'in yüzüne doğrulttu ama yüz hatları elindeki telefon tarafından büyük ölçüde gizlenmişti. Sonra arabasına binip Fell Sokağı'na doğru yola çıktı.

Anna arabadan çıkmış, Joe'ya bağırıyordu, "Bu o. Bu o. Bu Slobodan Petrović. Şimdi bana inanıyor musun? Onu takip edin. *Onu takip edin, lütfen.*"

Araba hızla uzaklaşmıştı ve diğer arabalar Jaguar ile Joe'nun Anna'yla birlikte durduğu yer arasındaki boşluğu hızla doldurdu.

"Anna, hayır. Onu Bosna'da işlediği suçlardan dolayı tutuklayamam." Anna arabaya yaslandı.

"Şey," dedi, "belki bir şeyler yapabilirim. Bir silaha ihtiyacım var. O zaman onu kendim vurabilirim." Anna Jaguar'ın caddede kayboluşunu izleyebilmek için boynunu uzattı.

Etraflarında normal hayat devam ediyordu. Köpekler gezdiriliyordu. Parka giden koşucular. Teslimat yapan bir market kamyonu. İşe giden insanlar. Ama bir katliamdan kurtulmuş bir kadın için bu faaliyetlerin hiçbiri bir şey ifade etmiyordu.

Joe anlamıştı. Anna yeniden bir hayat kurmuştu. Ve sonra Petrović ortaya çıkmıştı. Bu onu nasıl alevlendirmezdi?

Joe arabasının tavanından onunla konuştu.

"Anna, beni dinle. Benden yardım istedin. Ben federal bir kanun uygulayıcısıyım. Yasal olarak yapabileceğim her şeyi doğru şekilde yapacağım. Lütfen. Bana bak."

Bakışlarını kaybolan arabadan uzaklaştırdı. Joe devam etti.

"Bu adamla tek başınıza yüzleşmeyin. Kendini tehdit altında hissederse, ondan kaçamayacağını biliyorsun. Bunu benim halletmeme izin vereceğine söz ver. Bunu yapacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedi.

Anna tekrar Joe'nun arabasına bindi.

BÖLÜM 11

Tüm bunlar beş yıl önce oldu ama ben dün gibi hatırlıyorum.

O hafta Cindy Thomas ile bir öğle yemeği randevum vardı. Beni ofisinden iki blok ötedeki Fast 'n Good adlı kafede bekliyordu ve ben geç kalmıştım. Hala on dakikalık mesafedeydim ve koşmaya başlamadan olabildiğince hızlı bir şekilde Dördüncü Cadde'ye doğru yürüyordum.

Jacobi o sabah hazırlıksız bir toplantı düzenlemişti. Ekip odasının önünde durdu ve bağırdı: "Bu davayı çözmemiz gerekiyor. Bir ipucu. Bir tanık. Su götürür bir teori. Bildiğiniz gibi, Boxer baş soruşturmacı. Boxer, ayakları yere basan bir şey bulana kadar kimse evine gitmeyecek."

Hepimiz onunlaydık. Carly, Adele ve Susan neredeydi? Hiçbir fikrim yok. Ölüm saati işliyordu ve cinayet masasındaki bir düzine dedektif durmaksızın çalışıyor ve öğretmenlerin canlı bulunmasını umutla bekliyorlardı.

En iyi arkadaşlarımdan biri olan Cindy, *San Francisco Chronicle*'da suç muhabiridir. Onunla ilk tanıştığımda, vahşi bir çifte cinayeti haber yapıyordu ve suç mahalline girmenin yolunu bulmuştu. *Benim* olay yerime. Sonunda davayı çözmeme yardım etti ve sonsuza kadar bağlandık. Artık büyük bir geleceği olan bir yetenek olarak isim yapması benim için sürpriz değildi.

O gün geç kaldığım için, Cindy'nin bulduğu zamanı telefonlara cevap vermek, kaynaklarla görüşmek, notlar yazmak veya hikayesini taslak haline getirmek için kullanacağını biliyordum. Ben ortaya çıktığımda, hemen elindeki işe atlayacaktı.

-Ya da ben ona bir haber verene kadar beni sorguya çekerdi.

Ama karşılığında muhtemelen bana bilmediğim bir şey söyleyecekti.

Fast 'n Good'un cam vitrininde asılı olan AÇIK tabelası yanıp sönüyordu. Kapıyı çekip açtım ve bir kabinin arkasından görünen sarı bukleleri görene kadar girişten mekânı taradım. Koridorda ilerledim, Cindy'nin karşısındaki bankete kaydım ve "Selam, beklettiğim için özür dilerim" dedim.

Peygamber çiçeği mavisî gözlerindeki soruyu şimdiden

görebiliyordum. "Öğretmenlerle bir yerde misiniz?" diye sordu.

"Sadece dün yediklerim, kız arkadaşım. Hiçbir şey. Lütfen yüzüme vurma."

BÖLÜM 12

Cindy yarısı yenmiş BLT'sini yere bıraktı ve "Domatesli pilava dört yıldız veriyorum" dedi.

Bir fincan çorba ve pastırmalı ızgara peynir sipariş ettim. Sonra dedim ki, "Benim için neyin var?"

Cep telefonunu karıştırdı ve yüzünü diliyle yıkayan büyük bir köpeğe sarılmak için eğilen bir kadının fotoğrafını aradı.

Cindy, "Kız ve köpeğin *arkasına* bak." dedi.

Fotoğrafi büyüttüm ve arka planda kameradan uzakta bir otoparkta yürüyen çifti ortaya çıkardım. Erkek sırık gibiydi, kadından daha uzundu ve dikenli saçları vardı. Kadın erkeğe bakmak için dönmüştü. Kadının yüzü profilden görünüyordu. Asfalttaki sarı çizgiler park yerlerini işaretliyordu. Koyu renkli bir cipin bir tarafını görebiliyordum ve kadrain kenarında bir bina seçebiliyordum.

"Pekâlâ. Neye bakıyorum ben?"

"Bana gizli bir kaynak tarafından gönderildi," dedi Cindy. "Blogumu okuyan bir adam. Ekteki notta 'Carly Myers ve arkadaşı. Kayıp öğretmenlerinizden biri, değil mi?'"

Daha yakından baktım. Carly Myers'ın sadece resmi bir baş fotoğrafını görmüştüm. Bu fotoğraf net değildi ve sadece kadının profilini gösteriyordu. Ama bu o *olabilirdi*.

Cindy'ye "Kim bu adam?" diye

sordum. "Bilmiyorum. Henüz

bilmiyorum."

"Bu park yeri nerede? Köprü burası mı?"

"Elimdeki tek şey bu. Bu resim. Kaynağım kız arkadaşı ve köpeğinin fotoğrafını çekiyordu. Daha sonra resme bakıyor ve Carly Myers'ı tanıyor. Onu daha önce görmüş."

"Cin. Carly'yi alana kadar bunu yayınlama, tamam mı? Onu öldürtmeyelim. Ve bana kaynağını bulmalısın. Kadınla birlikte yürüyen adamın adını öğrenmeliyiz."

"Anlıyorum ama sizinle konuşmayacak. Hakkında tutuklama emri var."

"Tamam, tamam. Onunla telefonda konuşurum. Bu iyi olur." Şimdilik.

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Her şeyi yapabilirsin, Muhabir Kız."

Güldü.

Telefonunu geri aldı ve fotoğrafı bana ve kaynağına bir mesaj gönderdi. Öğle yemeğim geldi ve günlük spesiyali ortadan kaldırırken Cindy'nin bana gönderdiği resme tekrar baktım.

Çekim gece yapılmıştı. Ne yaparsam yapayım odak bulanıktı. Belki de Carly Myers'dı. O adam kimdi? Carly Köprü'den ayrıldığında onu gören son kişi miydi? Nereye gittiğini ona söylemiş miydi? Onu kaçırmış mıydı?

Cindy'ye dekan yardımcısı Karin Slaughter'ın kayıp üç kadın ve özellikle Carly Myers hakkında bana söylediklerini anlattım.

"Carly bir spor hayranı ve tarih meraklısı. Yalnız yaşıyor. Ailesi ..." Onları düşünerek iç çektim.

"Bildikleri kadarıyla şu anda kimseyle görüşmediğini söylediler."

Üç öğretmenin fotoğraflarını Cindy'ye gönderdim. Fotoğrafları bugün *Chronicle*'a gönderecek ve halktan yardım isteyecekti. Bu ilan kaçıkları ortaya çıkaracak, ihbar hatlarımızı yüzde 99 saçmalıkla dolduracaktı. Ama yüzde 1'i işe yarayabilirdi. Belki de kadınları eve canlı getirmek için hâlâ zaman vardı.

Cindy, "Bekle." dedi.

Bana yeni aldığı bir mesajı gösterdi. Gönderenin adı Kev32'ydi ve mesajda *"1 saat içinde erkek arkadaşının adını öğrenmeliyim"* yazıyordu.

Kahvemizin yanında elmalı turta yedik ve öğle yemeği için para ödemekte ısrar ettim. Hızlı ve iyiydi ve gerçek bir kurşun için çok ucuzdu.

BÖLÜM 13

Joe, Anna'nın arabasını çalıştırıp Fulton'dan yukarı çıkmasını ve Steiner'dan sola dönmesini izledi. Ancak o köşeyi döndükten sonra ofisine doğru yola koyuldu.

Joe, Anna'nın vahşet, terör, tekrarlanan çete tecavüzleri, ailesinin ve Djoba'daki neredeyse tüm erkeklerin öldürülmesi hakkında anlattığı her şeye inanmıştı.

Tek bir sorusu vardı: Fell Sokağı'ndaki gösterişli evin ön merdivenlerinden inen adam Slobodan Petrović miydi, yoksa Anna yakıcı anılarını asla unutamayacağı canavara benzeyen bir kişinin üzerine mi bindirmişti?

Joe'nun elinde yeterli bilgi yoktu. Ama bulacaktı.

Arabasını Golden Gate'e park etti, iki blok yürüyerek FBI'ın ofis binasına gitti ve cam kapıdan içeri girdi. Güvenlikten geçti ve asansöre binerek kendi katına çıktı, aklı bilgisayarında, Anna'nın hikâyesiyle meşguldü.

Joe ofisinin şifresini tuşladı, ışıkları yaktı, ceketini kapının arkasına astı.

Ofisi işlevseldi, resim ya da ıvır zıvır yoktu, kişisel hiçbir şey yoktu. Standart ahşap bir masası, masanın arkasında yüksek teknolojlili bir bilgisayar, karşı duvara yapıştırılmış bir televizyonu, bir yan sandalyesi, köşede duran bir bayrağı ve sağında on üçüncü kattan şehri gören bir penceresi vardı.

Bilgisayarını açtı, yirmi dakika önce çektiği "Petrović" fotoğrafını bilgisayara aktardı ve büyütülmüş fotoğrafı inceledi. Eğer bu Slobodan Petrović ise, o sabah 8:14'te Joe soykırım suçlusunu bir canavarın metrelerce yakınındaydı.

Ama resim hayal kırıklığı yarattı.

Petrović'i belli bir açıyla yakaladığını biliyordu ama monitöründe gördüğü, adamın yüzünün hatırladığından daha ince bir kesitiydi.

Petrović'in uzun saçları gözlerinin üzerine düşmüştü ve daha da kötüsü, eli ve cep telefonu yanağının ve kulağının çoğunu kaplamıştı. Petrović aşağıya bakıyor, adımlarını izliyor, boynundaki kıvrımların çenesinin altında toplanmasına ve profilinin daha da bozulmasına neden oluyordu.

Joe çileden çıkmıştı. Bir fırsatı kaçırmıştı ama yine de daha iyi bir atış yapmak için araya girseydi, Petrović bunu yaptığını görecekti.

Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Joe elindekine odaklandı.

Petrović'in kafasının ve burnunun şekilleri ayırt ediciydi.

Ajansın yüz tanıma yazılımı olan FACE'i açtı ve "iri yarı, kırmızı yüzlü domuzun" görüntüsünü içe aktardı. Program kısmi bir görüntüyü yüzde 85 doğrulukla tanımlayabiliyordu. Eğer Petrović'in surati federal veri tabanlarında ya da on altı eyaletin veri tabanlarında bulunuyorsa, FACE onu yakalayabilirdi.

Joe program işini yaparken ekrana baktı, ama çalışma sona erdiğinde sadece üç marjinal eşleşme elde edilmişti. Hiçbiri pozitif değildi. Hiçbiri Petrović değildi.

Joe, Interpol'ün küresel bir suç veri tabanı olan Suç Bilgi Sistemi'ne geri döndü ve Petrović'in adını yazdıktan sonra, Anna'nın yanında taşıdığı yırtık pırtık gazete kupüründeki gibi birkaç fotoğraf buldu.

Petrović'in askeri geçmişi ve tutuklanmasıyla ilgili belgeler ve yüzlerce sayfanın yanı sıra tercüme edilmiş polis görüşmelerinin deşifreleri indirildi. Transkriptler büyük ölçüde redakte edilmişti. Neden? Hızlı bir

Petrović'in tüm suçlamaları - cinayetleri, tecavüzleri, işkenceleri - reddettiğini söyledi.

-Sadece bir asker olduğunu iddia ederek.

Yanlış teşhis edilmişti. Yanlış adamı yakalamışlar.

Joe kariyerinin uzun tarihi boyunca suçlulardan aynı iğrenç saçmalıkları duymuştu. Ve kanıt olmadan, inkârlar işe yarayabilirdi, kırmızı yüzlü, suçüstü yakalanmış katiller için bile.

Petrović'in davasında dağlar kadar ceset vardı. Ve Anna gibi hayatta kalanlar kesinlikle tanıklık edeceklerdi. Nasıl olmuştu da Djoba Kasabı delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı?

Joe'ya mantıklı gelen tek bir şey vardı. Tanık Petrović'ti. Savaş suçlarından yargılanmış ve hüküm giymiş üst rütbeli subaylara karşı tanıklık etmiş olmalıydı. Eğer bu doğruysa, kendine çok iyi bir anlaşma yapmıştı.

Petrović serbest bırakıldıktan sonra adını değiştirmiş ve suç işlediği yerlerden çok uzaklara gitmiş olabilir.

Joe'ya öyle yapmış gibi göründü.

BÖLÜM 14

Joe'nun günü umduğu gibi gitmiyordu.

San Francisco saha ofisi amiri Craig Steinmetz'den aldığı brifing konsantrasyonunu bozmuştu. Toplantı iki gündür kayıp olan üç özel okul öğretmeniyle ilgiliydi - Lindsay'in davası, Joe biliyordu. Nerede olduklarına dair hiçbir ipucu yoktu ve SFPD yardım istiyordu.

Joe gemiye atlamak isterdi ama diğer ajanlar istekliydi ve bunu yapabilecek durumdaydı ve Anna'ya bir söz vermişti.

Toplantı sona erdiğinde ofisine geri döndü ve işine geri dönmeye çalıştı. Ama başka kesintiler de oldu.

Müdür DC'den aradı ve hemen konuya girdi. Joe'nun aylar önce ortaya çıkardığı bir iç terörizm komplosuna dikkat etmesi gerekiyordu. Şimdi ise. Şüpheli Amerikan doğumluydu ve Suriye üzerinden teröristlerin komuta zincirinde üst düzey bir aktörle bağlantılıydı. Telefon mesajları deşifre edilmişti. Bir kamyon kiralınmıştı. Ama hiçbir şey kuyruğu Amerikalı eşek Greg Stassi'ye bağlamamıştı.

Stassi gözaltındaydı ama bir şey söylemedi. Kendisini ele veren doğrudan bir kanıt ya da bir itiraf olmazsa, kırk sekiz saat içinde serbest bırakılacaktı.

Yönetmen dedi ki, "Molinari, Stassi'yi tanıyorsun. Seninle konuşabilir."

İki gün önce Joe ilk uçakla Washington'a gider ve çocukla buluşurdu. Bugün müdüre, "Marty, şu an kötü bir zaman. Bir hafta içinde serbest kalabilirim ama burada bir şeyin eşiğindeyim. Bundan kurtulamıyorum. Üzgünüm."

Petroviç bir dava ya da bir dosya klasörü bile değildi. Joe daha önce müdürü hiç yanıltmamıştı. Daha önce de etnik temizlikten kurtulan birine, bırakın Djoba Kasabı kadar korkunç bir katili, bir katili yakalamaya çalışacağına dair söz vermemişti.

Joe, Fell Sokağı'ndaki adamın Slobodan Petrović olduğundan yüzde 90 emindi. Ancak bağımsız bir doğrulama olmadan bunu kendisine bile kanıtlayamazdı.

Nokta.

Telefonu kendine doğru çekti ve Quantico'da üst düzey bir FBI adli tıp teknisyeni olan Hai Nguyen'i aradı, ardından ona iki fotoğraf gönderdi. Birincisi, Petrović'in ICC'deki sabıka fotoğrafı; ikincisi ise bu sabah Petrović'in yüzünün bir kısmı.

"Bir göz atacağım,

Joe." "Teşekkürler,

Hai. Ve-" "Biliyorum.

Hemen şimdi."

Yeni bir fincan kahve aldıktan sonra Joe, binlerce olmasa da yüzlerce Bosnalı sivil katletmekle suçlanan adamı araştırmaya devam etti.

Dosya isimleri ekranını doldurdu ve Joe hepsini açtı. Her belge zaten bildiklerine nüans, renk ve veri katıyordu: Petrović'in nerede doğduğu, acımasız yetiştirilme tarzı ve cezalandırıcı askerlik hizmeti, onu bir seri katil olmaya iten şeyin ipuçları.

Gerçek: Savaşın sona ermesinin ardından Slobodan Petrović kaçarken yakalanmış, savaş suçları ve insanlığa karşı işlenen suçlarla itham edilmiş ve Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde yargılanmıştı. Sonra suçlamalar düşürüldü. Serbest bırakıldı ve sabıka kaydı kapatıldı.

Varsayım: Bir süre sonra Amerika'ya gelmiş, San Francisco'da bir ev ve araba satın almış ya da kiralamıştı.

Joe buna odaklandı.

Petrović'in çektiği düşük kaliteli fotoğrafı DMV veri tabanında arattı ve bir sonuç çıkmamasına şaşırmadı. Sonra Hai Nguyen'i tekrar aradı.

"Nasıl gidiyor, Hai?"

"Mektubun, Joe. Aç onu."

Nguyen'in yeniden oluşturduğu fotoğraf, askeri dosyalardan aldığı Petrović'in resimlerine benziyordu. Şaşırtıcı derecede iyi bir benzerlikti ve oldukça kullanılabilirdi.

Joe telefonu kapattı ve resmi DMV veri tabanına girdi. Ekranda bir sürücü belgesi belirdi. Bu Fell Sokağı'nda gördüğü adamdı ama adı Slobodan Petrović değildi.

Antonije Branko'ydu.

BÖLÜM 15

Joe odaklanmıştı, kendini en rahat hissettiği bölge olan konsantrasyon tüneline ilerliyordu.

Fotoğraflı bir isim bulduktan sonra, onu takip eden her şeye ulaşması uzun sürmedi: vergi listeleri, park cezaları ve bir yıl önce Antonije Branko'ya satılan Fell Caddesi'ndeki bir evin kayıtları.

Artık Joe'nun elinde elle tutulur bir şey vardı.

Bu yeni bilgiyi analiz ederken birkaç saniyelik bir sevinç yaşadı. Büyük olasılıkla Petrović Bosna'dan ayrılmadan önce ismini, kendisine makul bir inkâr edilebilirlik sağlayan başka bir Sırp ismiyle değiştirmişti. Eğer orada burada tanınırsa, "Petrović ve ben aynı köydeniz" diyebilirdi. Üçüncü dereceden kuzenim olabilir. Birçoğumuz birbirimize *benziyoruz*."

Joe'nun aydınlatıcı düşüncesinin yerini daha acil bir düşünce aldı.

Klavyesinin başına geçti ve SFPD veri tabanında *Antonije Branko*'yu aradı. Onun "suça meyilli yerlerde"-barlar, kız kulüpleri, tehlikeli mahalleler- bilinen suçlularla ilişkisi görülen şüpheli bir kişi olarak listelendiğini buldu.

Branko pahalı gece mavisini Jaguar'ını o mahallelere park etmişti. İki küçük uyuşturucu vakası nedeniyle sorgulanmak üzere getirilmişti, dağıtma niyeti olmadan Molly satın almaktan.

Tecrübeli narkotik dedektifleri onu yakalayamamıştı. Tutuklama yok. İddianame yok.

Joe'ya öyle geliyordu ki Petrović çalışmalarında ara bulucular ve tamponlar kullanıyordu ve şimdiye kadar hiç parmak izi bırakmamıştı. Evinin ön merdivenlerinden inerken yüzünü telefonuyla ve eliyle gizlemiş olması şimdi hesaplı ve kasıtlı görünüyordu.

Ama Joe, FBI'ın onu sorgulamak için getirmesini gerektirecek bir neden göremiyordu.

Petrović Bosna'da *yasal olarak* ismini değiştirseydi, Branko olarak pasaport ve vize alsaydı, ABD'ye gelip yeşil kart için başvursaydı ve Branko olarak ehliyet alsaydı, bunların hiçbirisi suç olmazdı.

Ama Joe'ya göre insanlar pek değişmemişti.

Petrović tüm o cesetleri Djoba'da bırakıp koro çocuğu olarak yeni bir hayat yaşamaya kararlı bir şekilde ABD'ye gelmemişti. Anna'nın sorduğu gibi, parayı nereden buluyordu?

Yapılması gereken şey balığın kaçmasına izin vermektir. Onu izlemek, takip etmek ve eğer yasadışı faaliyetlere karışmışsa, makaraya almak. Sahile vur.

Joe sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini ensesinde kavuşturdu ve akustik karo tavana baktı.

Anna'yı düşünmeden edemiyordu. Hikâyesi onu çok etkilemişti ve onun için endişeleniyordu. Slobodan Petrović'i hapse atmak istiyordu. Branko hakkında bir dava açmak için herhangi bir neden olmadan bu davayı resmileştirmeye kalkışırsa, kapatılacaktı.

Ama Anna'ya yardım etmezse, kendini öldürtebilirdi.

BÖLÜM 16

Cindy'nin isimsiz kaynağı sayesinde Conklin ve ben Carly Myers'la çıkmış olabilecek bir adamın adını ve takıldığı yeri öğrendik.

İsim: Tom Barry. Favori öğle yemeği mekanı: Fillmore'da Casey's adında bir spor barı. Casey's'e daha önce hiç gitmemiştim ve kapıdan iyice baktım.

Oda dar, karanlık ve kulüp havasındaydı, duvarlarda spor yıldızlarının çerçeveli fotoğrafları vardı. Uzun bir bar boylu boyunca uzanıyordu ve ön ve arka tarafta birkaç masa ve koltuk vardı. Aralıklarla üç HD televizyon yerleştirilmişti ve hepsi Saratoga Springs'te koşulan bir at yarışına kilitlenmişti.

Kalabalık hararetti, para söz konusuydu.

Conklin ve ben bardaki adamlara baktık ve içlerinden biri fotoğrafa uyuyordu. Yirmili yaşlarında, sırık gibi, dikenli saçlı, öğle yemeğini içen beyaz bir adam. Dürüst olmak gerekirse, birasının yanında bir kase yer fıstığı vardı.

Yanına gidip iki yanında durduk ve gözlerindeki ifadeye bakılırsa kişisel alanına tecavüz ederek onu kızdırıyorduk. *Kusura bakma dostum. Bu polisin işi. Kaçmaya çalışırsa onu yakalamaya hazırдық.*

Rozetimi gösterdim, ortağımı ve kendimi tanıttım ve Tom Barry olup olmadığını sordum.

"Neden sordunuz?"

Telefonumu çıkardım ve ona otoparktaki fotoğrafı gösterdim. Ona resimdeki adamın o olup olmadığını sordum.

"Bana benziyor. Evet. Bu benim deri ceketim."

"Yanındaki kim?"

"Uh. Carly?"

"Birkaç gece önce onunla birlikteydin," dedim.

"Hayır. Onu geçen hafta Salı günü gördüm. O zaman dışarı çıkmıştık. Neler oluyor?"

Conklin soruyu geçiştirdi ve Barry'ye Carly'yi nerede bulabileceğimizi bilip bilmediğini sordu.

"Ben mi? Hayır. O kadar yakın değiliz. Eğer aynı barda içiyorsak, bazen bir şeyler atıştırmak için dışarı çıkarız."

Conklin, "O kayıp," dedi. "Birkaç gündür görülmedi."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedi Barry, geri çekilerek ve telaşlanarak.

Tepedeki ekrandaki atlar arka dönemeçten geçip son düzlüğe giriyorlardı. Bardaki kalabalık bağırmaya ve kök salmaya başladı.

Barry ekrana baktı ve "Hadi ama Hızlı Konuşan, hadi ama" diye bağırdı. Sonra yanında durduğumuzu hatırladı ve tiksintiyle bize döndü.

"Carly hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Vaktimi boşa harcıyorsun."

Dedim ki, "Size inanıyoruz Bay Barry. Ama Carly'yi biraz olsun önemsiyorsanız, yardımınıza ihtiyacımız var." "Tanrım. Telefon numarası bile yok bende."

Conklin o nazik, tehditkâr olmayan üslubuyla, "Bazen insanlar düşündüklerinden daha fazlasını bilirler. Bizimle karakola gelerseniz memnun oluruz Bay Barry. Bu duruma bir ışık tutabilirsiniz."

"Bak, saat ikide işte olmam gerekiyor, tamam mı? Üçüncü Cadde'deki oto yıkamayı işletiyorum." "Çok geçmeden dönmüş olursun," diye yalan söyledim.

Barry bara bir onluk attı ve parmak eklemlerinin sıyrıldığını fark ettim. Yakın zamanda birine ya da bir şeye yumruk atmış ve isabet ettirmişti. O deri ceketinin içinde debelenirken, Conklin bir elini onun etrafına doladı ve bira bardağını kenarından tutup kaldırdı. Ben Barry'nin fotoğrafını yüzüne geri koyarak dikkatini daha da dağıtırken, "Burası Köprü'deki park yeri, değil mi?" diye sordum. Conklin barmenden plastik bir torba aldı.

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Barry.

Conklin'in Wind-breaker'ının altındaki poşetlenmiş camda parmak izlerini bulduktan sonra onu sokağa çıkarıp arabamızın arkasına bindirdik. Conklin arabayı sürerken ben de konsola yerleştirilmiş MDC'den Thomas Barry'yi kontrol ettim.

Barry'nin küçük çaplı bir sabıka kaydı vardı: birkaç yıl önce Casey's'de bir gece sarhoşluk ve düzensizlikten tutuklanmıştı, geçen yıl bir trafik kazası geçirmişti ve alkollü araç kullanmaktan ceza almıştı. Çocukluk sicili mühürlenmiş.

Aklımda Carly Myers ve Barry ile ilgili bir görüntü vardı ve Barry ona uygun görünmüyor, kokmuyor ya da hissetmiyordu. Onda ne buluyordu?

İlgimi çekmişti. Öyle ki, Tom Barry'nin kayıp öğretmenlerin nerede olduğuna dair bir anahtarı elinde tuttuğu konusunda ihtiyatlı bir iyimserliğe kapıldım.

BÖLÜM 17

Adalet Sarayı, Bryant Caddesi'ndeki büyük, dikdörtgen granit bir binaydı ve ceza mahkemesine, savcılık ofisine, hapishaneye ve Conklin'le birlikte dördüncü kattaki nezarethanede çalıştığımız cinayet masasını da içeren SFPD'nin Güney İstasyonu'na ev sahipliği yapıyordu.

Tarihi geçmişine ve abartısız cazibesine rağmen, HOJ fare istilasına uğramış, asbest ve kanalizasyon sızıntılarına meyilli ve sismik açıdan dengesizdi.

O kadar uzun süredir burada çalışıyorduk ki Conklin ve ben salonun sağlığımız için tehlikeli olduğunu fark edemiyorduk. Ne zaman bu konu hakkında konuşsak, sonunda yıkıldığında eski enkazı özleyeceğimiz konusunda hemfikirdik.

Ancak o anda, olası bir şüpheliyle birlikte, sadece kayıp öğretmenleri düşünüyorduk.

Conklin, Tom Barry ve ben ekip odamızın koridorunun sonundaki küçük sorgu odasındaki metal bir masada oturuyorduk. Eski dostumuz ve komuta subayımız Teğmen Warren Jacobi camın arkasındaydı.

Görüşmede liderliği ben aldım ve Barry'den bize yardım etmesini isteyerek başladım. Önce Carly hakkında bir şey bilmediğini söyledi, sonra da tartışmacı ve kavgacı bir tavır takındı. Çok iyi rol yapıyordu. Ve gerçek şu ki, ona karşı elimizde hiçbir şey yoktu.

Her an çıkıp gidebilirdi.

Conklin bir dönüş yaptı.

"Bay Barry, kesin şunu. Bu çok ciddi bir mesele. Burada hayat kurtarmaya çalışıyoruz ve siz saklayacak bir şeyiniz varmış gibi davranıyorsunuz. Eğer masumsanız, öyle davranın, tamam mı?"

"Carly ile dışarı çıktın, onunla vakit geçirdin, o yüzden bize devam edecek bir şey söyle. İşten sonra ve hava karardıktan sonra tek başına bir yere gitse nerede olurdu?"

"Ben. Yaparım. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bakın, ona bağlı değildim. Hem de hiç. Beyzbol, futbol ve özellikle futbol konuşurduk. Seviştik. Bir kez benim evimde. Bir kez de onun evinde. Ona sevgililer günü hediyesi almadım. Onu annemle tanıştırmadım. İlişkimiz sıradan bir ilişkiydi. Neyi anlamıyorsun?"

Bir saat süren bu kavgacı ileri geri konuşmalardan sonra Thomas Barry'den vermesi gereken her şeyi aldığımı düşündüm; sadece çalışma programını değil, Carly, Susan ve Adele'in kaybolduğu gece ona kefil olabilecek bir kadının adını da. Ondan sonraki iki gecede birlikte olduğu iki kadının daha adını verdi. Thomas Barry bir oyuncuydu. Parmak izlerini laboratuara gönderecektik, belki Carly Myers'ın arabasında parmak izleri bulunur diye düşünmüştüm.

Saat öğleden sonra ikiye çeyrek vardı.

Barry dedi ki, "Artık gidebilir miyim? Kovulmak istemiyorum." Ben de "Seni bir memura bıraktırım." dedim.

"Tamam. Nihayet."

Ceketini giymek için ayağa kalktı ve bana tuhaf bir bakış attı, bunu bize bir iyilik yapmak üzere olduğuna dair bir işaret olarak okudum.

"Çavuş, Carly'nin kaybolmasıyla benim hiçbir ilgim yok. Ya da herhangi biriyle. Yerinizde olsam Carly'yi araştırırdım. Bence o melek değil. Karanlık bir tarafı var. Size bu kadarını söyleyebilirim."

Kapı çalındı ve Jacobi içeri girdi, üzgün görünüyordu.

Dedi ki, "Bay Barry, sizi götüreceğim. Yardımınız için teşekkürler. Boxer, Conklin, sizi hemen görmem gerek."

Barry'yi Memur Mahoney'e teslim ettim ve Jacobi'nin ekip odasının arka tarafındaki cam duvarlı ofisine geri döndüm.

O ve Conklin beni bekliyorlardı.

Bir sandalye çekerek, "Zaman kaybı. Arama emri çıkartmak için yeterli nedenimiz yok-" Jacobi sözümü kesti.

"Elimizde bir ceset var. Carly Myers olabilir. Big Four Motel, oda 212. Oraya vardığınızda beni arayın."

BÖLÜM 18

Richie yazı turayı kaybetti, ben de arabayı sürdüm.

Rekor bir sürede Ellis Caddesi'ne ulaştık, ardından Büyük Dörtlü'ye yaklaştık, sadece Larkin'in aşağısında ve karşısında dolaşan amaçsız serseriler için yavaşladık.

Köhne, saat başı kiralanan, hiçbir şey söylenmeyen motelin önündeki park yerine yanaştım, motoru kapattım ve bir nefes aldım. Yalnız değildik. Tenderloin'in bir düzine evsiz, yoksul, uyuşturucu bağımlısı sakini park halindeki arabaların arasındaki asfaltta kamp kurmuştu.

Kamp alanlarını kaybetmek üzereydiler.

Park yeri ikincil bir suç mahalliydi ve boşaltılması ve sokaktan bantlanması gerekiyordu.

Conklin ve ben arabadan indik. Zihnim 212 numaralı odaya girene kadar hiçbir cevaplansayacak sorularla doluydu.

Birinci soru: Ölen kadın Carly Myers mıydı?

İkinci ve üçüncü sorular: Eğer ceset Carly ise, onu öldüren neydi? Ve neden burada?

Motelin bir avuç müşterisi müdürün ofisinin önündeki tentenin altında durmuş, yüksek sesle odalarına girmeleri gerektiğinden yakınıyorlardı.

Müdür de aynı şekilde yüksek sesle, "Polisler işleri bittiğinde bittiğini söylediler. Yapabileceğim bir şey yok." Müdürün adını öğrenmek için tartışmayı kestim, Jake Tuohy, ve ona burada kalmasını söyledim.

Geri geleceğiz.

212 numaralı oda motelin arka tarafındaydı. Ortağımla birlikte üç katlı alçı binanın köşesini döndüğümüzde ilk müdahale ekiplerinden oluşan küçük bir filo gördük: iki kruvazör, bir ambulans ve iki CSI minibüsü, hepsi de boştu.

Merdivenlerin dibindeki üniformalıya rozetini taktık, olay yeri bandının altından geçtik ve ikinci kata çıktık, orada da başka bir üniformalı memur olan Nardone bizi bekliyordu. O zamanlar Memur Robert Nardone hırslı ve gelecek vaat eden bir polisti. Bize olay yerine gelen ilk memur olduğunu söyledi.

"Bana bildiklerini anlat," dedim.

"Temizlikçi Nancy Koebel, saat on iki buçuk gibi 212'yi temizlemeye gitmiş ve cesedi boynundan düş başlığına asılı halde bulmuş. Cesedi müdür Jake Tuohy'ye bildirmiş, o da banyoya bir göz atmış, kapıyı kapatmış ve haber vermiş."

"Koebel nerede?"

Nardone, "Ben buraya geldiğimde, o gitmişti." dedi.

Conklin ona "Odayı kontrol ettin mi?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi kirletmemek için çok dikkatliydim. Karanlıktı. Dirseğimle ışık düğmesini açtım ve banyoya girdim. Kurbanı gördüm ve hayati değerlerini kontrol etmeye gittim. Nefes almıyordu. Bacağına dokundum. Buz gibiydi."

Nardone üzgün görünüyordu, belki de hastaydı. Onu banyoda, elini duvara dayamış, kurbanı dokunmak için uzanırken hayal ettim. Parmak izleri muhtemelen duvarda ve kesinlikle kapı kolundaydı. Kapı kolları temizlikçi ve müdür tarafından da ellenmiş, muhtemelen failin geride bıraktığı her şeye bulaşmıştı.

"Devam et," dedim.

"Koridordan ana odaya baktım. Perdeler kapalıydı ama banyonun ışığından biraz görebiliyordum. Odada canlı ya da ölü kimse yoktu. Teğmeni aradım."

"Tamam," dedim. "İyi iş, Bobby."

Birkaç dakika daha protokol konuştuk.

Nardone'ye ön ve arka otoparklardaki tüm araçların plakalarını alması, otoparkları temizleyip mühürlemesi ve Ellis'te bir medya irtibat noktası kurması talimatını verdim.

"Ben tamam diyene kadar kolluk kuvvetleri dışında kimse buraya girip çıkmayacak. Konukları toplamanız ve resepsiyon alanında tecrit etmeniz için size yardım getireceğim."

"Çılgın insanlar gibiler," dedi.

"İtiraz edecekler. Nazik ama kararlı olun. Bu olası bir cinayetle ilgili bir polis soruşturması, tamam mı?"

"Anladım, Çavuş."

Jacobi'yi aradım.

"Üniformalara ve müfettişlere ihtiyacım var patron. Gönüllü olmayan misafirleri sorgulamak zorundayız."

Jacobi üzerinde çalıştığını söyledi.

Sonra Conklin ve ben 212 numaralı odaya ve bizi bekleyen sahneye yöneldik.

BÖLÜM 19

Charles Clapper'ı 212 numaralı odanın dışında durmuş telefonunu karıştırırken gördüğüme çok sevindim.

LAPD'de eski bir cinayet masası teğmeni olan Clapper, uygulamalı bir kriminalistti, harika bir dükkân işletiyordu ve ne bir şovmen ne de bir politikacıydı. Çok sağlam biriydi ve ben ona arkadaşım derdim.

Selamlaştık ve sonra Conklin Clapper'a güvenlik kamerası kaydı olup olmadığını sordu. Clapper, "Bu harika olmaz mıydı?" dedi.

Conklin, "Sanırım bu bir hayır demek," dedi.

"Belki. Buradaki müşteriler kameraları sevmiyor ama sokağın karşısındaki ATM'yi kontrol eden iki adamım var. Heyecanımı dizginliyorum."

212 numaralı odanın kapısı açıktı ve kapının ardındaki küçük odada LED ışıklar yanıyordu.

Eldivenlerimizi giyip ayakkabılarımızın üzerine patiklerimizi geçirirken Clapper konuştu.

"Bu olayla ilgili bir üniversitede adli tıp dersi verebilirim. Ama bunu, her şeyi bildiğim anlamına da getirmeyin."

Eşikten geçerken onu takip ettik ve odaya ilk kez baktık. Birçok yönden 212 tipik bir odaydı; kapıdan en uçtaki pencereye kadar yaklaşık on sekiz ayak uzunluğunda, dokuz ayak genişliğindeydi ve genişliği büyük ölçüde yatak kaplıyordu. Banyo hemen solumuzda, girişin sağındaydı.

Big Four Motel otuz yıldır Tenderloin'in demirbaşlarından biriydi ve bu süre zarfında rezil bir şekilde yaşlanmıştı. Halı kirli griydi, orijinal rengi belirsizdi. Perdeler yırtık pırtıktı ve örtü de bir o kadar lekeli ve kirliydi. Çift kişilik yatak hâlâ yapılıydı ama yastıklar bozulmuştu.

Conklin ve ben kapının girişinde durmuş, CSI'ların her şeyin fotoğrafını çekmesini, planın taslağını çizmesini ve parmak izi için toz almasını izliyorduk; sonuncusu, otuz yıllık birikmiş pislik göz önüne alındığında oldukça beyhude bir faaliyetti. Ama yapılması gerekiyordu. Belki net bir parmak izi ya da kısmi bir parmak izi AFIS'te bir eşleşme bulabilirdi.

Olay yeri inceleme ekipleri yerdeki katlanmış kadın kıyafetlerinin yanına işaretleyiciler koymuşlardı: koyu renk bir giysi, pantolon ya da etek; uzun kollu dantelli bir üst; balenli bir sütyen. Yüksek topuklu ayakkabılar yatağın yanında duruyordu, hafif bir palto sandalyenin arkasına asılmıştı ve sandalyenin ayakucunda bez çanta türünde büyük bir el çantası vardı. Fermuarı açıktı ve elektronik eşyaları, kitapları ve mutfak lavabosunu alacak kadar büyük görünüyordu.

Suç mahallerine göre, bu seferki derli topluydu. Ama henüz cesedi görmemiştik; banyodaki iki teknisyen görüşümüzü engelliyordu.

Clapper'a "Bir not buldun mu?" diye sordum.

"Henüz değil. Kimliğini kontrol etmek için çantasını açtım. Ehliyetinde Carly Myers yazıyor ve yüzü fotoğrafla uyuyor. Çantayı laboratuara geri götüreceğiz ve ne bulduğumuzu size bildireceğiz."

Çantada bir telefon ve bilgisayar varsa, gelen ve giden aramalarını da kontrol eder, kısa mesajlarını ve e-postalarını da alırdı. Bir telefon kaybolmadan önceki her şeyi açabilir. Susan Jones ve Adele Saran'a ulaşması için Tanrı'ya dua edin.

Clapper bunu not ederek, "Sadece yirmi dakikadır buradayız, yani bu hala bir ön hazırlık. Size söyleyebileceğim şey, kurbanın boynundan elektrik kablosuyla asılı halde bulunan beyaz bir kadın olduğu. Kablonun diğer ucu duşun gövdesine birkaç kez sarılmış.

ve destek için perde çubuğu. Kordon diğer odadaki ayaklı lambadan kesildi. Makas yerde."

Clapper devam etti.

"Ekstra büyük bir erkek gömleği giyiyor. Yeni gibi görünüyor." "Bundan ne anlıyorsun?" diye sordum.

"Henüz bir şey yok. Test edeceğiz. Kurbanın kollarında savunma yarası görmedim ama ellerini kontrol etmedim. Bilekleri önden bir külotla bağlanmıştı. Adli tabip karaciğer ısisını ölçecek, ama size söyleyebilirim ki titremeden yeni çıkıyor. Bu yüzden yirmi dört ila otuz altı saat önce öldüğünü tahmin ediyorum."

Bedenler farklıydı. Ortamlar farklıydı. Ama şimdilik Clapper'ın tahminini kullanmak güvenliydi.

Carly en son pazartesi gecesi görülmüş. Yani muhtemelen Salı gecesi geç saatlerde ya da Çarşamba sabahı erken saatlerde ölmüş.

Clapper, "Banyoyu işlemeye yeni başlıyoruz ama bir göz atabilirsiniz. Hazır mısınız dostlarım?"

Kapı çerçevesine vurdu. Teknisyenler kitleriyle birlikte dışarı çıktılar ve Clapper kapıyı sonuna kadar açtı.

Conklin ve ben içeri girdik.

BÖLÜM 20

Fayans döşeli küçük odaya, asla unutamayacağım bir şey görmek üzere olduğumu bilerek girdim.

Clapper eldivenli elinin tersiyle duş perdesini kenara çekti ve kuyrukları kalçasının ortasına kadar sarkacak kadar büyük beyaz bir erkek gömleği giyen bir kadının vücudunu ortaya çıkardı.

Clapper'ın söylediği gibi, bağ, duş başlığı ile duvar arasındaki borunun sapına sarılmış ve kurbanın çenesinin altında düğümlenmiş bir elektrik kablosuydu. Bilekleri pembe kadın iç çamaşırıyla önden sabitlenmişti. Streç dantelin birkaç kıvrımı, Carly'nin ellerini kurtarmak için en zayıf çırpınışlarına bile dayanamadı. Ayakları giderin üzerinde, muslukların hemen altında asılı duruyordu.

Ana odada herhangi bir boğuşma izi yoktu ve burada da herhangi bir rahatsızlık belirtisi görmedim. Perde aşağı çekilmemişti, banyo paspası yere düz bir şekilde serilmişti ve küvetle aynı hizadaydı.

sevilen, çekici, başarılı ve atletik bir kadın olan Carly Myers'ı soyunurken, beyaz bir erkek gömleği giyerken, elektrik kablosuyla bir ilmik yaparken ve bu ilmiği başından geçirip sıkıca çekerken hayal etmeye çalıştım. Diğer ucunu duş başlığına sabitlemesi ve ardından külotunu bileklerine dolayarak birkaç sekiz rakamı yapması gerekecekti.

Sonra ne oldu? Küvetin kenarında durup birkaç adım atlayarak gidere doğru mu gitti?

İmkânı yok. Refleks olarak küvetin kenarına ve duvara tekme atmış, kordonu çekmiş ve duş aparatı duvardan ayrılmış olabilirdi - hayır, hayır, hayır. Önce öldürülmüştü ve büyük ihtimalle katili onu asmıştı. Bu sahnelenmiş bir intihardı. Külot bir gösterişi.

Rozetim üzerine bahse girerim.

Conklin daha iyi görebilmek için yaklaştı.

"Boynunda bir ısırık izi var," dedi.

"İyi yakaladın. Görünüşe göre iki banyo havlusu da kayıp," dedim.

Conklin, "Havluları temizlenmek için kullanmış ve yanında götürmüş." dedi.

Ortağım cesedin ve küçük odanın geri kalanının fotoğraflarını çekti. İş bittiğinde Clapper geri çekilmemizi istedi ve cesedi kesmesine yardım etmesi için iki numaralı adamı Hallows'u çağırdı.

Hallows yere, küvetle duvar arasına temiz beyaz bir çarşaf serdi. Clapper cesedi desteklerken Hallows eğildi ve her iki uçtaki olası DNA'yı korumak için elektrik kablosunu orta noktadan kesti.

Myers'ın 115 pound ağırlığında olduğunu tahmin ediyordum. Kordon kesildiğinde ağır bir şekilde düştü, ama Clapper ağırlığı aldı, Hallows bacaklarını tuttu ve ikisi onu çarşafli zemine yatırdı.

Hallows, tırnaklarının altında olabilecek kanıtları korumak için Myers'ın bağlı ellerini poşetledi ve Conklin ile ben biraz hava almak için dışarıya, yürüyüş yoluna çıktık.

Conklin'e "İyi misin?" diye sordum. "Pek sayılmaz. Ya sen?"

Parmaklıklara yaslandık ve ekip arabalarının yavaşlayıp kaldırımı yanaşmasını izledik. Eyaletteki en iyi cinayet masası dedektiflerinden ikisi olan Cappy McNeil ve Paul Chi gri bir Chevy'den indiler ve banttaki üniformalılara kendilerini tanıttılar. Seyirciler ve meraklılar sıranın Ellis Caddesi tarafını doldurmuştu.

Müdür Jake Tuohy ile konuşmak istiyorum. Şimdi. Sorularım vardı.

Oda 212'ye kim giriş yapmıştı? Kayıtları görmek ve misafirlerin isimlerini araştırmak istedim. Cesedi bulan temizlikçiyle konuşmak istedim.

Chi ve McNeil'in lobide tecrit edilmiş motel misafirleriyle görüşmesini istedim. Bir misafirin ismi suç veritabanını aydınlatılabilir. Birisi bir şey görmüş olabilir - şüpheli bir kişi, bir kavga, bir plaka. Aklımdan Carly Myers'ı duşta asan kişinin burada, Büyük Dörtlü'de kaldığı geçti. Aciliyet hissime rağmen, Conklin ile teorileri tartışmak için harcadığım zamana değdi. Ortağıma "Hadi oynayalım," dedim.

BÖLÜM 21

"Rich, bunun bir intihar olmadığı konusunda hemfikir miyiz?"

"Katılıyorum. Dili dışarı çıkmıyordu," dedi. "Külot ve gömlek birinin şaka anlayışı. Duşta asıldığında ölmüştü."

Kabul etme sırası bende.

"Eğer intihara meyilli olsaydı, kendini bu delikte öldürmezdi. Evinde yapardı. Hap alırdı. O banyoda gördüklerimizi ailesinin görmesini istemiyor. Başa dönelim."

"Doğru. En son görüldüğü yerden başlayalım," dedi. "Katil onu Pazartesi gecesi kızlarıyla birlikte Köprü'den ayrıldıktan sonra arabasına doğru yürürken görüyor."

"Elinde silahla arkasından yaklaşıyor ve onu zorla arabasına bindiriyor." dedim.

"Ya da onu tanıyordu," dedi Conklin. "Onun aracına biniyor ve adam onu buraya getiriyor. Bir kavga çıkıyor ve Carly için her şey ters gidiyor. Peki ya iki arkadaşı? Onlar neredeydi?"

"Şimdilik Carly'ye odaklanalım," dedim. "Büyük olasılıkla, adam onu alır ve ne kadar klas biri olduğunu göstererek onları bu çöplüğe yerleştirir. Başından beri planı buydu. Salı gecesi ya da Çarşamba sabahı onu odasında öldürür ve bağlar. Fark edildiğinde polislerin kendi kendini öldürdüğünü düşüneceklerini hesaplıyor."

"Bu iş yarar," dedi Rich. "Katil yıkanır ve arabasına biner. Şu anda Vancouver'da olabilir."

Dedim ki, "Ama 212'de cinayetle ilgili kanıtlar olacak. Peki ya gömlek?"

Conklin omuz silkti. "Diyelim ki bu ucube büyük adam gömleği giymiş bir kadından hoşlanıyor. Belki de gömleğin üzerinde kendinden bir şeyler bırakmıştır." Başıyla yolu işaret etti. "Bakın. Misafirimiz var."

Basın kamyonları ve bir uydu minibüsü Ellis'in iki yanına park etmişti ve görüntü almak isteyen muhabirler kuyruğa girmişti.

Cindy'i gördüm. El salladı. Ben de ona el salladım ama geçmesine izin vermedim. Bunu bana karşı kullanacaktı.

Conklin, "Basından önce Carly'nin ailesine haber vermeliyiz," dedi.

"Doğru. Ama önce Tuohy ile konuşmalıyız."

BÖLÜM 22

Conklin ve ben Jake Tuohy ile birlikte onun pis ofisinde, çöplük gibi duran masasının karşısında oturuyorduk.

Altmışlı yaşlarında görünüyordu, saçsız kafa derisinin etrafında at nalı şeklinde siyah saç tutamları olan iri yarı bir adamdı. Elleri nasırlıydı, giysileri boldu ve genel görünümü Big Four Motel'in entropik havasıyla uyumluydu.

Ayrıca agresif, tek notalı bir kişiliği vardı.

Davranışları ve görünüşü onu bir katil yapmasa da, onu bir şüpheli olarak denedim.

Fiziksel olarak güçlü görünüyordu. Odalara erişimi vardı. Parmak izleri ve DNA'sı 212'nin her yerinde olurdu ve kolayca açıklanabilirdi. Carly Myers'ın boynundaki ısırık izi Tuohy'nin diş iziyle uyuşuyor muydu? Tükürük onun muydu?

Tuohy bize kayıt defterini verdi, vermek zorundaydı. Kanun böyleydi. Ama ısırık izi ya da yanak çubuğu talep etme hakkım yoktu ve onu tutuklamak için geçerli bir nedenimiz de yoktu.

Zaman hızla geçiyordu ve soruşturmamız durmuştu. Tuohy'nin patronunun arayıp avukat olmadan bizimle konuşmasına izin vermesini beklerken parmaklarımı sandalyemin dar plastik koluna vuruyordum.

Sessizlik beni öldürüyordu.

Tuohy'nin başının üzerinden, masasının arkasında asılı duran büyük sepya fotoğrafa baktım; Central Pacific Demiryolu'nu inşa eden dört demiryolu kodamanının bir reproduksiyonu olan bu fotoğraf, çabalarını yaygın olarak şüpheli olarak tanımlanan yollarla finanse ediyordu. Onlara Büyük Dörtlü deniyordu.

Duvar da ayrıca Jake Tuohy'nin Kuzey Kaliforniya'nın ormanlık bir bölgesinde çekilmiş genç bir fotoğrafı asılıydı. Arka ayağından ağaca asılmış bir geyiğin yanında duruyordu. Tuohy sırtıyordu. Elinde bir bıçak vardı ve avının bağırsaklarını deşmek üzereydi.

Ölü hayvanın fotoğrafı ve genç Tuohy'nin yüzündeki zevk bana çok kötü bir his verdi. Telefonu titredti.

Bir mesaj okudu, telefona dokundu, başka bir mesaj okudu, sonra telefonu bıraktı.

"Pekâlâ," dedi. "Ölü kadın Salı gecesi nakit parayla giriş yapmış." "Salı," dedim.

"Pazartesi gecesi değil mi? Emin misin?"

"Kitapta yazıyor. Salı günü. Bana hiçbir şey söylemedi, sadece parayı tezgâhın diğer tarafına itti.

İki onluk ve bir yirmilik."

Conklin öne doğru eğildi ve motel müdürüne "Yalnız mıydı?" diye sordu.

"Doğru."

"Saat kaçta?"

"Her zamanki gibi aynı saatlerde. Ondan sonra, gibi bir şey. Ve her zamanki gibi kapısına 'Rahatsız Etmeyin' tabelası asmış. Buralarda buna saygı duyarız. Bir noktaya kadar. Çünkü çamaşırhane grevi nedeniyle o nokta bir saat önceydi."

Conklin devam etti. "Nasıl

görünüyordu?" "Soruyu anlamadım."

Conklin, "Normal görünüyor muydu? Yoksa stresli miydi?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi Tuohy. "Telefonla konuşuyordum. Parayı bana doğru itti. Ben de ona 212'nin anahtar kartını verdim."

Dedim ki, "Her zamanki gibi' dedin. Onu daha önce de gördün."

"Elbette. Birkaç haftada bir. Cinnamon bir çeşit çalışan kızdı."

"Cinnamon? Hayır, sanırım başka birinden bahsediyorsun. Carly Myers'ı soruyorum."

"Bak, gerçek adının ne olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Bana onun resmini gösterdin,

ben de sana şimdi söylüyorum. O kıızı sadece Tarçın olarak tanıyorum. Ve anladığım kadarıyla müşterileri biraz baharattan hoşlanıyordu."

Aklım başımdan gitti. Carly Myers çalışan bir kız mıydı?

Fahişe mi? Olamaz. Bu nasıl doğru olabilir?

BÖLÜM 23

Tuohy, Carly Myers'ın Salı gecesi motele giriş yaptığını ve adının kayıtlarda bulunduğunu söyledi. Kendim kontrol ettim.

Tuohy'nin de söylediği gibi, adı tam şurada, Salı gecesi giriş yapan diğer konukların arasına sıkışmıştı. Peki Carly Pazartesi günü Köprü'den ayrıldıktan sonra yirmi dört saat boyunca neredeydi? Bu hiç mantıklı gelmedi.

Telefonumdan Carly'nin fotoğrafını çıkardım, odanın içinde gezdirdim ve Tuohy'ye gösterdim. "Ölü kadın bu mu?"

"Evet. Bu o. Cinnamon adını kullanıyordu. Genelde pezevengi onu otoparka bırakır ama geçen gece giriş yaptığında onu görmedim."

Conklin, "Pezevengin adı ne?" diye sordu.

Tuohy'nin yine "Biliyorsam ne olayım." demesini bekliyordum. Ama o, "Denny ya da Danny. 'Daha sonra, Denny' gibi şeyler söylediğini duydum. Bana onun hakkında başka bir şey bilip bilmediğimi sormayın, çünkü bilmiyorum. Onu hiç yakından görmedim. Sıraya girsem seçemem, ne tür bir araba kullandığını ya da herhangi bir 'ayırt edici izi' olup olmadığını bilmiyorum."

Kapı çalındı.

Tuohy inledi, ağır bir şekilde masasına yaslandı ve ayağa kalktı. Kapıya gitti ve açtı. Memur Nardone geldi ve bana bir rapor verdi; misafirlerin isimlerini almış ve kimliklerinin fotoğraflarını çekmişti.

Konuklardan birkaçı alındı. Biri kefaletle serbest bırakıldığını ve tutuklanmasının onu batıracağını söylemişti. Bir diğeri Nardone'nin ayakta kalmasına kusmuştu.

"Sana söylemiştim. Dışarıda vahşi hayvanlardan başka bir şey yok."

Başını salladı ve sonra şöyle dedi: "Merhum da dahil olmak üzere hiçbir şey ya da hiç kimseyi görmedi."

Ayrıca Müfettiş McNeil ve Chi de az önce geldiler. Görüşmeleri onlar devralıyor." Bu iyi. Top şimdi hareket edecekti.

Bekleme odamıza gidip McNeil ve Chi ile konuştum ve birlikte Nardone ile aralarında bir telefon aktarımı kurduk. Chi ve McNeil misafirlerin yanında kalırken, Nardone misafirlerin isimlerini arabanın bilgisayarında arayacaktı. Nardone onlara kimin sabıkası olduğunu bildirecekti.

Einhorn kapıya bakıyordu. Ona sokağa çıkıp kalabalığın fotoğraflarını çekmesini söyledim. Suçu işleyen kişi geri gelebilir. Olur böyle şeyler.

Tuohy'nin ofisine geri dönerken saatime baktım. Saat 18:00'di. Üç saattir buradaydık. Zaman çizgimizde yirmi dört saatlik büyük bir boşluk açılmıştı. Carly buraya getirilmeden önce bir yerlerdeydi. Kayıp iki arkadaşı neredeydi?

Tuohy'ye hizmetçinin iletişim bilgilerine ihtiyacım olduğunu söyledim.

Telefonuna dokundu, bir kartın arkasına bir numara karaladı ve uzattı. "Hepsi bu kadar. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Alaycı bir hırıltısı vardı. "Sabıka kaydınız var mı Bay Tuohy?" "Yirmi yıldır tertemizim."

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Bizimle merkeze gelmen gerekiyor. Ölü kadınla konuştun. Kapılarda parmak izleriniz var. Bu da seni

bir cinayetin önemli tanığı. İfadenizi kayıtlara geçirelim." "Orospu çocuğu."

Tuohy bize ters ters baktı. İçim gerildi. Bir fahişeyi kolayca öldürebileceğini görebiliyordum.

Bu bir fırsat cinayeti olabilirdi, sonra da örtbas etti. Ya da belki kişiseldi ve bundan kurtulabileceğini düşündü.

Tuohy'nin seçeneklerini düşünmesini izledim. Böyle işlerde çalışan adamlar sokak zekasına sahiptir. Karakola gelmesine gerek olmadığını biliyordu, ama gelmezse iki katına çıkacaktık. Hazır gelmişken evi ve arabası için de arama emri çıkartırdık. Hayatını altüst edebilirdik.

Tuohy patronuna mesaj attı.

Sonra şapkasını ve ceketini giydi, biz de onu arabamıza kadar geçirdik.

BÖLÜM 24

Direksiyona Conklin geçti ve yoğun saatlerde sürünerek salona doğru ilerlerken, Tuohy'nin MDC'deki tutuklama kaydını kontrol ettim.

Jacob "Jake" Tuohy uyuşturucu bulundurmaktan Folsom'da hapis yatmış, gece boyunca cebinde parmağıyla bir marketi soymuş ve o sıralarda eski karısı hakkında uzaklaştırma kararı çıkartmıştı.

Daha fazlasını ve daha kötüsünü bekliyordum ama söylediği gibi, çarşafı yirmi yıldır temizdi. "Tertemiz."

Tuohy'yi Carly Myers cinayetinden dolayı sevsem de, onu organize, usta bir planlayıcı ya da seri katil olarak görmedim. Ama Jake Tuohy elimizdeki tek şeydi.

Ekip arabasını Bryant'ta salonun önünde park halinde bıraktık ve Tuohy'ye Cinayet Masası'na kadar eşlik ettik. Ekip odası neredeyse boştu, herkes sokaktaydı, muhbirleriyle konuşuyor, kayıp ve muhtemelen ölü öğretmenleri bulmaya çalışıyordu.

Conklin, Tuohy'yi Mülakat 1'de rahat ettirirken ben camın arkasındaki gözlem odasına gittim ve Jacobi ile birlikte Conklin'in şüpheli kişiyi sorgulamasını izledim.

Yumuşak sorularla başladı, sonra daha sert olanları karıştırdı - onları tam tabağa fırlattı.

Tuohy hikâyesine sadık kaldı; Carly Myers'ı öldürmemişti ve kimin öldürdüğünü de bilmiyordu. Kimseyi odasına girerken görmemişti. Dahası, Susan Jones ya da Adele Saran'ı hiç duymamıştı. Fotoğraflarını inceledi ve ikisini de tanımadığını söyledi.

Bir şey görmedim. Yalan kokusu almadım. Ama söylenmeyen motelleri işleten adamlar sokak zekalı ve polise karşı temkinliydiler. Misafirleriyle anlaşmalar yaparlardı, uyuşturucu karşılığında seks ya da bedava bir gece. Yalan söylemek onlar için kolaydı.

Conklin camın arkasında bize katıldı ve Jacobi sorgu odasındaki yerini aldı. Jacobi kariyerinin büyük bir kısmını ekip arabasında geçirmiş bir profesyoneldi ve bu sürenin büyük bir kısmı da Tenderloin'de geçmişti. Bu sürenin bir kısmında arabada onun yanında oturuyordum. Sert biriydi.

Bu sırada Jacobi ellisini yeni geçmişti ve bir zamanlar düşkün psikopatlarla duyduğu sempati kaybolmuştu.

Jacobi, yeni bir sonuçla Tuohy'de bir tur attı.

Tuohy şimdi Carly giriş yaptığında otoparkta duran bir adam görmüş olabileceğini hatırlıyordu. Adamı sadece arkadan görmüştü. Tuohy adamın iri yarı, kare omuzlu olduğunu söyledi. Onu daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. Şimdi Carly'nin bu randevuyu serbest mi ayarladığını merak ediyordu.

Arkadan görülen büyük bir adam. İsa.

Onu kutudan çıkarmamız için Jacobi'ye bir kemik mi atıyordu? Jacobi,

Tuohy'ye "Aracını gördün mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Ne giyiyordu?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Sizi temize çıkarmak istiyorum, Bay Tuohy. Parmak izlerinize

ihtiyacım var, vesaire." Tuohy iç çekti, başını salladı.

Jacobi masadan kalktı ve odadan çıktı.

BÖLÜM 25

Tuohy'yi Güney Karakolu Cinayet Masası'na getirdikten iki saat sonra, ifadesini, sistemdeki parmak izleriyle eşleşen on kartlık parmak izini, bir yanak sürüntüsünü ve bir ısırık izini almıştık.

Ayrıca Conklin'in çıplak kollarının ve üst gövdesinin fotoğraflarını çekmesini de kabul etmişti. Vücudu temizdi ama Tuohy mutlu değildi.

Beni ısırır diye düşündüm.

Motel trolünü eve götürmesi için bir üniformalı görevlendirdim ve ondan topladığımız tüm fiziksel kanıtları adli tıp laboratuvarı için bir gece torbasına koydum.

Conklin ve ben ona iyi geceler dilemek için içeri girdiğimizde Jacobi'nin masasında bir poşet içinde İtalyan yemeği vardı.

Patronuma ve eski ortağıma "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Jacobi, "Her iki şekilde de ikna olmuş değilim," dedi. "İmkânı ve fırsatı vardı ve eğer bir psikopatsa, fırsat onun gerekçesi olabilirdi. Kızı tanıyordu. Kız onun odaya girmesine izin vermiş olabilir. Aralarında bir şey oldu. Kızı öldürdü. Ama bu 'ya olursa', Boxer. Saf spekülasyon. Washburn ve Clapper görüş bildirene kadar bahse girmeyeceğim."

Bu da savcıdan tutuklama emri ya da Tuohy'nin evi, ofisi ve arabası için arama emri çıkarmasını istemeyeceği anlamına geliyordu. Geçerli bir sebep yoktu. Parmak izi ve DNA elde ettiğimiz için şanslıydık.

Başım la onayladım. Carly'nin kapısının önünden geçen herhangi bir adam onu içeri itip öldürebilirdi. Bavulunda temiz beyaz bir gömlek bile olabilirdi.

Jacobi bana ve Conklin'e "İyi iş çıkardınız," dedi.

Conklin ve ben arabamıza binip Russian Hill'e doğru yola çıktığımızda saat 21:00'i geçiyordu.

Carly Myers öldürülmüştü. Nasıl, kim tarafından ve neden öldürüldüğü hâlâ gizemini koruyordu ve bu da yıkıcıydı. Tam olarak başa dönmemiştik ama dönmüş de olabilirdik.

Susan ve Adele neredeydi?

Hiçbir fikrim yok.

Conklin ve ben Filbert Caddesi'nde, Myers ailesinin yaşadığı güzel apartmanın önüne park ettik ve onlara iyi ya da en azından umutlu haberler getirmemizi beklediler.

Trajik bir şekilde, elimizdeki tek bilgi Carly'nin muhtemelen şehrin en iğrenç mahallesinde, fahişelerin uğrak yeri olan bir motelde öldürülmüş olduğuydu. Elimizde bir şüpheli yoktu ama Carly'nin ölümünün yarattığı acıyı dindirmek için katilini bulacağımıza söz verecektik.

Şu anda bu söz bir damla su bile tutmaz.

Ortağım ve ben arabadan indik ve psikolojik olarak kemerlerimizi bağladık. Carly'nin ailesine söylememiz gereken şey hayatlarını sonsuza dek değiştirecekti.

BÖLÜM 26

Bu sabah yediden önce dairemizden çıkarken Joe'yu uyurken bırakmıştım.

Şimdi, on beş saat sonra, işim bitmiş ve içeri girmiştım. Ön kapıdan içeri girdiğimde oturma odasındaki tüm ışıklar yanıyordu. Anahtarlarımı konsolun üzerine bıraktım, silah kemerimi dolaba yerleştirdim ve köpeğime sarıldım.

Joe'ya seslendim ama cevap vermedi.

Ona günümle ilgili her şeyi anlatmak istedim. Bizi taş duvarlara çarptıran ipuçlarını, kanıtları ortadan kaldıran bir katili ve belki de en kötüsü, öldürülen kızları olmadan yaşamaktansa ölmeyi tercih eden ebeveynleri.

Jacobi bir davada takılıp kaldığında, onu ters çevirir, farklı bir kişinin bakış açısından ya da ters bir açıdan bakar. Ayakkabılarımı çıkarırken çantamı ters çevirdim.

Üç kadın en son iyi vakit geçirdikten sonra bir restoran barından çıkarken görülmüştü. İçki içmişlerdi ama hiçbirisi tökezleyerek sarhoş olmamıştı.

Bir tanesi üç gün sonra, ölümünden bir buçuk gün sonra, fahişelik yaptığı yarı zamanlı gece işinde sık sık gittiği bir motelde duş başlığına asılı olarak bulunmuştu.

Bu her açıdan akıl karıştırıcıydı ama beynimde evirip çevirdim. Carly beş parasız mıydı?

Uyuşturucu bağımlısı mıydı?

Birinin parmağı altında mı?

Bazen çıktığı Tom Barry bize Carly'nin karanlık bir tarafı olduğunu söylemişti. Jake Tuohy onun numaralar çevirdiğini söylemişti - Barry'nin "karanlık taraf" derken kastettiğini düşündüğüm şey bu değildi.

Bu mümkün müydü? Gündüz öğretmen, gece fahişe?

Dekan yardımcısı Karin Slaughter, Carly'nin arkadaşıydı. Carly uyuşturucu kullanıyor olsaydı zili çalardı. Carly'nin ailesi varlıklı değildi ama yıllık 70 bin dolarlık maaşıyla geçinememesi durumunda ona yardım edebilirdi. Anladığım kadarıyla, bir güvenlik ağı vardı. Peki neden fuhuşa yöneldi?

Aslında bunun için elimizde sadece Jake Tuohy'nin sözü vardı.

Benzer şekilde, Adele ve Susan'ın da arkadaşları, işleri ve ebeveynleri vardı. Onların da güvenlik ağları varmış gibi görünüyordu. Ama yüzeyin altında neler olup bittiğini asla bilemezsiniz. Destek sistemleri başarısız mı olmuştu?

Hayatta mıydılar, ölümcül bir tehlike içinde miydiler? Yoksa benzer ürkütücü motel odalarında, henüz keşfedilmemiş bir şekilde boyunlarından mı asılıydılar?

Kadınların üç dairesinin de arama emirleri yerine getirilmiş ve başka telefon, dizüstü bilgisayar ya da tablet bulunmamıştı.

Adele'in oda arkadaşı Patricia Sanders ile görüştüm, kendisi korkudan paramparça olmuştu. Arkadaşının başına ne gelmiş olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Patricia'ya göre, Adele Pazartesi sabahı işe gitmek için evden çıkmış ve geç kalmıştı. Akşam yemeği için dışarı çıkacağını söylemiş ve kapıdan hızla çıkarken bir öpücük fırlatmıştı.

Oda arkadaşı Adele'in telefonunu ve dizüstü bilgisayarını bir omuz çantasında taşıdığını doğruladı.

Olay Yeri İnceleme'nin elinde elektronik cihazlar vardı ve şu ana kadar bunlardan hiçbir şey çıkmamıştı, bu da kadınların tanımadıkları bir kişi ya da kişiler tarafından yakalandıklarını daha kesin hale getiriyordu.

Aynı zamanda, kadınların ailelerinden herhangi birine fidye notu ya da telefon gelmemişti ve tazılar Köprü'nün otoparkının ötesinde üç kadından herhangi birinin kokusunu almamıştı.

Eğer bu bir kaçırma ise, nasıl olmuştu? Zorla mı? İsteyerek mi? Ve eğer isteyerek olduysa, kaçıran kişi oltaya yem olarak ne kullanmıştı?

Ayakkabılarım çıkarılmış ve portmantonun altına dizilmişti.

Martha dizlerimin önünde kıvranıyor ve beni özlediğini söylüyordu. Onu kucağıma aldım, öptüm ve sarıldım. Tatlı köpekçiğime onu ne kadar çok sevdiğimi söyledikten sonra Joe'yu bulmak için oturma odasına gittim.

BÖLÜM 27

Joe'yu büyük koltuğuna yaslanmış, etrafına kağıtlar yığılmış, dizüstü bilgisayar uyluklarının üzerinde açık ve derin bir uykuda buldum.

Saat onu geçmişti ve ben de uyumak istiyordum ama Joe'yla daha fazla konuşmak istiyordum. Belki kendi özel ajanım mantığımdaki bir kusuru ya da açmadığım bir kapıyı görürdü.

Adını söyledim, yanına gittim ve başını öptüm, o da uyanmaya başladı. "Joe, tatlım," dedim. "Seninle gerçekten konuşmam gerek."

Sandalyesini düzelterip oturur pozisyona geldi ve "Benim de seninle konuşmaya gerçekten ihtiyacım var. Aslında, seninle daha fazla konuşmam gerekebilir."

"Önce sen," dedim adamıma. "Ama bir itirafım var. Berbat kokuyorum." "Yapma."

"Yap."

Duşumu alıp pijamalarımı giydiğimde ve iki kişilik çayla birlikte jambonlu ve mayonezli sandviçler hazırladığımda Joe, Martha'yla birlikte gece yürüyüşünden dönmüştü.

Yemeğimizi sehpanın üzerine getirdim ve Joe ile ben uzun deri kanepenin davetkâr kucağında rahatladık. Joe'ya konuşmaya başlaması için ısrar ettim. O da başladı.

"Anna hakkında," dedi. "Anna, Golden Gate Bulvarı'nda otururken tanıştığım kadın."

"Kimi kastettiğinizi biliyorum."

"Şey, şöyle bir şey var. O gece onun için bir dosya açmadım. Cehennemden çıkmış gibi görünüyordu ve haklıydım da. Aslında, hiçbir şey bilmiyordum. Ben de 'protokolü boş ver' dedim ve onu evine bıraktım."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, Joe. Protokolü yürüyerek geri götürebilirsin, değil mi?"

Joe sandviçini aldı, sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi baktı ve tabağa geri koydu.

"Bunu Slobodan Petrović'i araştırmaya başlamadan önce yapmalıydım. Anna'nın anlattıklarının gerçek olup olmadığını ya da kâbusların kâbusuna geri dönüşler yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Bir dosya açmış olsaydım, görevli bir memurla görüşmesi gerekecek ve sorgulanacaktı. Kapsamlı bir şekilde.

Ya ona inanmazsa? Bunun için iyi bir şans vardı. Ve Bosna tam olarak bizim bölgemizde değil.

"Enine boyuna düşünmedim."

Anna'yla tanıştığı gece bana onun hikâyesini anlatırken Joe'nun yüzünü hatırladım. Bana kasabasının yakılıp yıkıldığını anlattığında yıkılmasına ramak kalmıştı. Kocasının ve çocuğunun vahşice öldürülmesini.

"Sen insancıl olanı yaptın, tatlım. Anna'yı hikayesini incelemekten FBI sorgusuna tabi tutmak hem onun hem de senin için daha kötü olabilirdi."

"Ben de kendime böyle söyledim. Ama şu anda yaptığım şey, başka ofislerdeki insanlara araştırma yaptırmak, bu kadınla ilgili endişelerim adına hükümet dosyalarını incelemek... Sanki federal bir ajan değil de özel dedektifmişim gibi davranıyorum. Bu affedilemez. Daha açık konuşayım: Kıyıya vurabilirim."

Joe Molinari düzgün biriydi. Sağlam. Dürüsttü. Bazıları kahraman diyebilirdi. Bir yabancı için büyük bir risk almıştı. Bir kadın için. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım.

"Bunu düzeltmek için ne yapabilirsin?" diye sordum.

"Artık bu kadar ileri gittiğıme göre, bunu gerçek bir olay olarak amirime sunmak istiyorum. Eğer Petrović Fell Sokağı'nda yasal olarak yaşıyorsa, bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Neden burada? Tanık koruma programında mı? Yönetiliyor mu? Anlaşması nedir? Eğer Anna yanılıyorsa ve bu Petrović'e benzeyen biriye, onunla konuşup onu FBI tarafından sorgulanmaktan kurtaracağım. Ben de itiraf ederim."

"Bu çok uzun sürmez," dedim.

Omuz silkti. "Bu işi kendim halletmeliyim, başkasını karıştırmamalıyım. Her neyse, sıra sende. Anlat bana."

Beni ikna etmesine gerek yoktu. Ona günümü anlatmak için can atıyordum.

BÖLÜM 28

Joe ve ben koltukta yer değiştirdik. Başımı Joe'nun kucağına koyarak uzandım ve o da saçlarımı okşadı. Ona ne kadar iyi hissettirdiğini söyledim. Gülümsedi ama tam olarak anlamadı. O da benim gibi bitkin görünüyordu.

Carly'nin cesedini bulduğumuzu ve bunun bir cinayet gibi görüldüğünü söyledim.

"Big Four'da ölü bir kadın bulunduğuna dair bir şeyler duydum."

"Bu o."

"Oh, adamım. Çok kötü, Linds."

Joe'ya detayları anlattım, motele tek başına giriş yapmış olması ve müdürün söylediğine göre bunu daha önce de yapmış olması şok ediciydi.

"Fahişe olduğunu söyledi." "Şaka

yapmıyorum. Öğretmen mi?"

"Yönetici öyle söyledi. Şu anda elimde bunu destekleyecek bir şey yok. Ama Joe, eğer Carly bir parti kızı olsaydı,

herhangi biri onu öldürebilirdi."

Joe dertleşti, konuşmaya devam etmem için beni cesaretlendirdi.

Dedim ki, "Menajer onun randevusunu görmüş olabileceğini söylüyor, ama sadece arkadan. Carly'nin Danny ya da Denny adında bir pezevengi varmış, bilmiyormuş. Gece vardiyamız Carly'nin resmini gösteriyor, muhabirleriyle Carly ve Danny ya da Denny hakkında konuşuyor. Ve işte bir sürpriz. Carly Büyük Dörtlü'deyken otel misafirlerinden hiçbiri şüpheli bir şey duymamış ya da görmemiş.

"Bu üç kadın neredeyse her standarda göre iyi bir hayat yaşıyorlardı. Ben neyi kaçıyorum?"

Joe dedi ki, "Belki de onlar değildi. O yapmıştır. Ne tür bir insan bunu yapar?" Öfkesi tam orada, yüzeyin hemen altındaydı. Petroviç ve Anna'yı mı düşünüyordu? Ne tür bir adam bu şok edici suçu işlemişti?

Dedim ki, "Bence katil dikkatliydi. Organize. Bu amatör bir iş değildi. Tahminimce daha önce de cinayet işlemiş."

"Daha fazla katılamazdım."

Üç kadının Köprü'den mutlu, belki biraz yorgun ve çakırkeyif ayrıldıklarını hayal ettim... Ne olmuştu?

"Joe, Köprü'nün dışındaki otoparkta herhangi bir boğuşma izi yok. Kadınları yemekten sonra okula bırakmayı teklif ettiklerini varsayıyorum. Diyelim ki şoför bir fırsat gördü. Bu kadınlar neden o arabaya bindi?"

"Yağmur yağıyor muydu?" "Hayır."

"Belki de ona güvenmişlerdir."

Ona gülümsedim, elini sıktım. "Ya da onlardan biri yaptı."

"Soruşturmanın ilk aşamalarındasınız. Daha fazla bilgiye ihtiyacın var, Linds. Yatağa gidip uyumak ister misin?"

Bana iyi geldi. Joe bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken ben de ortalığı toparladım. Birkaç dakika sonra yatak odasında sevdiğim adamla karşılaştım. Yorganın altına girdik ve Martha aramıza tırmandı.

Hepimiz uyuduk.

BÖLÜM 29

Karanlık bir saatte gözlerim parlayarak açıldı.

Rüyamın tamamını hatırlayamıyordum ama geriye kalan parça Carly, Adele ve Susan'ın Köprü'nün dışındaki bir araca tırmanışlarının resmiydi.

Şimdi bilinçli zihnim devreye girdi.

Eğer üç kadın bir katille birlikte bir arabaya binmişlerse, nasıl oluyor da yirmi dört saat sonra Carly Big Four Motel'e tek başına giriş yapabiliyordu?

Büyük soru: Bu süre zarfında neredeydi?

Eğer Carly hile yapıyor olsaydı, akıllı ve dikkatli *bir* psikopat onu 212 numaralı odada öldürebilirdi. Korkmuştum.

Bu davanın önümüzdeki yirmi yıl boyunca çözilemeyecek sonsuz bir ip yumağı olmasından korkuyordum. Ya da sonsuza dek soğuyabilirdi.

Sıradaki amansız soru: Adele ve Susan neredeydi? Joe,

"Sen de mi uyuyamıyorsun?" dedi.

"Oh, kahretsin. Seni uyandırmak istememiştim." "Uyanıktım. Beynimi kapatamıyorum."

Martha sırt üstü yuvarlandı ve ben de düşüncesizce karnını okşadım. "Kafamın içinde çözülmemiş cinayetler dolaşıyor," dedim. "Ve benimle konuşan sesler var," dedi Joe.

Bana doğru yuvarlandı. "Sesler, 'Kendine gel, seni aptal bok' diyor." "Bu sadece senin seslerin için geçerli."

Joe iç çekti ve bana doğru uzandı.

Martha yataktan atladı ve ben Joe'nun kollarına girdim.

Birbirimizi teselli ettik, sonra seviştik ve güneş yatak odasının penceresinden görünene kadar tekrar uykuya daldık.

Cuma sabahıydı. Mide bulandırıcı bir vakanın başındaydım ve hâlâ elimde hiçbir ipucu yoktu. İşe gitmem gerekiyordu.

BÖLÜM 30

O sabah sekiz buçukta Conklin ve ben karşı masalarımızda 212 numaralı odadaki korkunç sahneyi gören temizlikçi Nancy Koebel hakkında bir ipucu bulmaya çalışıyorduk.

Sonra ortadan kayboldu.

Telefon numarası kontrollü bir telefon olarak çıktı, kullan at bir telefon. Tuohy'yi aradım ve bana bir kez daha onun için sahip olduğu tek numaranın bu olduğunu söyledi.

"Sadece birkaç aydır burada."

"Teşekkürler," diye bağırdım ona. Bu adam beni gerçekten kızdırmıştı. Bilgisayarıma geri döndüm.

Koebel'in adı DMV, SFPD, NCIC ve diğer mevcut suç veri tabanlarında yoktu. Dört Büyükler'den maaş çekleri alıyor muydu, yoksa kayıt dışı mı ödeniyordu? Vergi ödüyor muydu? Bundan şüpheliydim. Onun izini bulamadım.

Conklin'e "Belgesiz," dedim. Tahmin yürütüyordum. İşte o zaman Clapper aradı.

Belki de Carly Myers'ın cesedinde kanıt bulmuştu. "Bir saniye," dedim, "seni hoparlöre alıyorum."

Telefonumun konsolundaki düğmeye bastım.

Karşılıklı merhabalaşıldı, sonra Clapper "Önce ne istiyorsun? Kötü haber mi, iyi haber mi?"

"Kötü," dedim. "Yastıklama."

"Carly'nin el çantasının envanteri: iki ders kitabı, Amerikan tarihi, Batı uygarlığı. Büyük bir makyaj seti. Bir çift spor ayakkabı ve iki beyaz çorap. Çeşitli defterler ve kalemler. Bir şerit prezervatif. Telefon ve şarj aleti. Dizüstü bilgisayar ve şarj aleti. Numaraları ve e-postaları araştırdık; alışveriş yapıyor ve faturalarını internetten ödüyor. Hiçbir şey çıkmadı."

"Kahretsin."

Clapper devam etti.

"Bu arada, umudumuzu canlı tutacak bir şey var. Polk'un karşısındaki motelin arka tarafına bakan Stop 'n Go'daki ATM'ye el koyduk," dedi. "Onu parçalarına ayırıyoruz ve kameranın çalışıp çalışmadığını, diskin kullanılabilir olup olmadığını, lensin temiz olup olmadığını kısa süre içinde öğreneceğiz. Tüm bunlar tamamsa, işe yarar bir şey yakalayıp yakalamadığını göreceğiz."

"Güzel," dedim parmaklarımı çaprazlayarak.

Clapper, "Çağrı alıyorum ama dün gece Carly Myers'ın cesedinin morgdaki işlemlerini bitirdik.

Claire'de ayrıntılı notlarım var. Sorularınız olursa beni arayın."

Sorularım vardı. Bir sürü.

"Charlie, bekle," diye

bağırdım.

"Yapamam," dedi. "Boksör. Morga git. Claire seni bekliyor. Ve inancını koru." Telefonu kapattı.

Ortağıma baktım. "Hazır mısın?"

"Sen git. Not al. Ben Koebel üzerinde çalışmaya devam edeceğim."

Güzel.

Lobiye inen dört kat merdiveni koşarak indim ve arka kapıdan çıktım, sonra da üç yüz metre yürüyerek adli tabibin ofisine geldim. Ağır cam kapıyı çektim.

Saat 9:00'a yaklaşıyordu ve bekleme odası birkaç polis ve muhtemelen otopsi sonuçlarını bekleyen aile üyeleri olan sivillerle doluydu.

Ceketimi açtım, yeni resepsiyon görevlisine rozetimi gösterdim ve Dr. Washburn'ün beni beklediğini söyledim.

Resepsiyon görevlisi telefonunun interkom düğmesine bastı ve "Doktor, Çavuş Boxer burada" dedi. Sonra da bana, "Devam et." dedi.

İç kapıyı zil çalarak açtı.

Sırasını bekleyen birkaç kişi bu alışverişi gördü ve bana sert bakışlar attı. Evet. İş başındaydım.

Otopsi odasına geri döndüm. Soruşturmanın henüz başındaydık ama belki Claire bana bir ipucu verebilir, hatta Tanrı'nın izniyle bizi bir katile, oradan da hâlâ kayıp olan iki kadına götürecek bir ipucu bulabilirdi.

San Francisco'nun baş adli tabibi ve en iyi dostum Claire, bebek mavisi önlük, kep ve eldivenler giymişti. "Sana şurada bir takım kıyafet getirdim, Lindsay. Gördün mü?"

Metal bir taburenin üzerinde katlanmış bir yığın mavi pamuklu önlük vardı, Carly Myers'ın vücudunun kirlenmesini önlemek için gerekli kıyafetler.

Düzgünce giyindikten sonra içeri girdim.

Claire ve ben eldivenli yumruklarımızı tokuşturduk, Claire'in küçük kızı Rosie buna fil öpücüğü diyor. Sırttık ve sonra dikkatimizi Carly Myers'a çevirdik. Dizlerinden koltuk altlarına kadar bir çarşafı örtülmüştü.

Claire bana, "Açıkçası, henüz iç otopsiye başlamadım, ancak birkaç yararlı notum var ve beni tamamen şaşkına çeviren bir şey var" dedi.

"Oradan başla," dedim.

"Ne? Tüm eğlencemi mahvetmek mi istiyorsun?"

"Allah korusun. İstedğin yerden başla. Bu senin partin ve ben senin evindeyim."

BÖLÜM 31

Claire kurbanın ağzını açtı ve el fenerini içeriye tuttu.

Dedi ki, "Buraya bak, Lindsay. Buna şüphelendiğin şeyin teyidi diyebilirsin. Asılarak öldürülme vakalarında genellikle dilin ısırılma sonucu kesildiğini görürsünüz."

Carly'nin dili bana sağlam göründü.

"Demek ki asıldığında ölüymüş." dedim.

"Evet, benim fikrim bu. Gözlerde peteşiyal kanama ve boyun çevresinde morarma tespit ettim. Boyundaki krikoid kırıldak kırılmış. Bu bağla boğulmada olmaz." "O zaman ne? Elle boğma mı?"

"Bu doğru, sevgili çavuşum."

Claire bana Carly'nin boğazının etrafındaki, beyaz gömleğin yakasıyla kapatılmış olan morlukları gösterdi.

Claire dedi ki, "Ve buraya bak. Dizlerinde, ön kollarında ve burada, avuç içlerinin tabanında sıyrıklar var. Bunlar saldırgandan kaçmaya çalışırken, saldırgan onu etkisiz hale getirdiğinde düşmüş olabilir."

Carly'nin duştaki cesedini gördüğümde, bu sıyrıklar tişört kuyrukları ve bileklerindeki pembe külot tarafından gizlenmişti. Eğer motel odasında saldırıya uğradıysa, halı lifleri sıyrılmış dizlerine gömülmüş olabilir. Eğer dışarıda saldırıya uğradıysa, çimenlikte, yolda ya da otoparkta, hatta bir aracın içindeki halıda kir izleri olmalıydı.

Bu tür bir kanıt iyi adamlar için bir kırılma noktası

olabilir. "Olay Yeri İnceleme yaralarda ne tür izler buldu?"

diye sordum.

"Linds, bunu söylemekten nefret ediyorum ama Clapper dün gece o sıyrıkları kendisi temizledi ve cesedin tertemiz olduğunu düşünüyor."

"Ne kadar gıcırtılı?" diye sordum. Yıkandığını söylemiyorsun değil mi?"

"Clapper öyle düşünüyor. DNA testleri sonuçlandırdı keskin bir şey söyleyebilecek ama ilk sonuçlara göre böyle bir şey var. Saçını taramışlar ve yabancı parçacık bulamamışlar. Tırnaklarının altında iz yok. Boynundaki ısırık izinden örnek aldılar ve o örnek laboratuvara gitti. Banyoda bulunan şampuan şişesi boştu ve çürümüş olsa bile üzerindeki sabun kokusunu alabiliyorsunuz. Papatya."

"Fındık. Katili gerçekten de etrafı temizlemiş."

"O yeterince akıllı. Eğer onunla seks yaptıysa, prezervatif kullanmış ve yatakta ya da herhangi bir yerde iz bırakmamıştır."

"Havlular eksikti," dedim.

"Bu yüzden yayılmayı korumak için onları yatağın üzerine koydu.

Huh. Olabilir." "Başka ne olabilir?" Ben sordum.

Claire bana cinsel saldırı kitini ve kan örneklerini gönderdiğini, sonuçların hafta sonuna kadar çıkma ihtimalinin sıfır olduğunu söyledi.

"DNA için haftalara bakıyoruz. Yangın alarımını ancak bu kadar çok çalabilirim," dedi bana, "ve son zamanlarda oldukça fazla çaldım."

Claire'le birlikte bu odada durup, mantık ve adli patoloji kullanarak masada bize hiçbir şey söyleyemeyen kişiye ne olduğunu çözmeye çalıştığım birçok zamanı hatırladım.

Claire parmaklarını yüzümün önünde salladı.

"Hâlâ benimle misin, Linds?"

Düşüncelerimden sıyrıldım ve "Kesinlikle. Cinsel saldırı kitinin geri gelmesini beklemeliyiz."

"Doğru," dedi. "Ama burada işim bitmedi. Çok uzak değil."

BÖLÜM 32

"Tamam," dedi Claire. "CSI gömlekte hiçbir şey bulamadı. Yaygın bir marka, tamamen pamuklu, 2XL beden, ülke çapında yirmi bin mağazada ve internetten satın alınabilir, fiyatı on iki ila yirmi dolar arasında, Çin'de üretilmiş."

Uzun ve yüksek sesle iç çektim.

Claire fark etmedi. "Carly'nin cesedi giydirilene kadar gömlek giyilmemişti," dedi.

"Harika," dedim üzüntüyle.

Eğer failin elinde yeni bir gömlek varsa, bu, Carly'ye özgü ya da genel olarak bir seçim fırsatı ortaya çıktığında önceden planlanmış bir suça işaret ediyordu.

"Peki ya Carly'nin motel odasında yerde bıraktığı kendi kıyafetleri?"

"Yıpranmışlardı ama kan, kir ya da herhangi bir yere götürecek bir şey yoktu. Yine de senin için bir şeyim var."

"Lütfen Claire, günümü güzelleştir."

Gülümsedi. Keyif alıyordu. Ama bu zor bir işti ve birinin yılda on iki yüz otopsiyi denetlemesi gerekiyorsa, en iyisi işinden zevk alan biri olmasıydı.

"Yaralarının fotoğraflarını çektim," dedi Claire, "bunlar da dahil."

Çarşafı indirerek Carly'nin gövdesini ortaya çıkardı. Göğsünden kalçalarına kadar vücudunda büyük çürükler vardı ve dahası da vardı: Carly'nin etinde yarım düzine ayrı yara, üç inç uzunluğunda, rastgele bir düzende bıçak yaraları gibi.

Claire, "Birkaç gün boyuncadövülmüş ama bu yaralar taze. Sırtında ve kalçasında da benzer yaralar var."

"Bunlar da ne?"

Claire, "Ben de aynı soruyu soruyorum. Kesikler sık ve alışılmadık türde bir bıçakla yapılmış. Şuna bir bakın. Giriş noktasında herhangi bir morarma yok."

"Anlamı?"

"Bıçak eğimli, çift kenarlı ve çok keskindi. Aleti henüz tanımlayamıyorum, bu iyi bir şey. Gördüğüm hiçbir bıçağa benzemiyordu. Yani silahı bulursanız, katili de bulabilirsiniz."

"Kesikler ölümden önce mi yoksa sonra mı yapıldı?"

Claire bana "Yaşıyordu," dedi. "Bu da Clapper'ın cesedin yıkanmış olduğu fikrini destekliyor. Bu kesikler sık olsa da Carly kanamış olmalı. Ama kan izi yok. "Bununla birlikte, bu yaraların onu öldürmediğini unutma, Lindsay. Boğulmuş. Bu bir adamın suçu."

"Yani, gayri resmi olarak ..." Onu teşvik ederek söyledim.

"Gayri resmi ölüm şekli: cinayet. Ölüm nedeni: elle boğma sonucu boğulma. Seni arayacağım," dedi. "İç yazışmayı yaptıktan hemen sonra."

BÖLÜM 33

Claire'in resepsiyon görevlisi kapıyı dirsekleyerek açtı ve "Çavuş, Müfettiş Conklin aradı. Yukarıda sizi bekliyor."

Claire'e "Teşekkürler. Sonra konuşuruz," dedim ve adli tabibin ofisinden ayrılıp koridordan geçerek binanın lal renkli, mermer kaplı lobisinin arka girişine gittim. Bir asansör bekliyordu, dördüncü kata çıktım ve ardından cinayet masasına giden kısa, aydınlık koridorda yürüdüm.

Conklin kendi masasının arkasında oturuyordu, Cindy de benimkinin arkasında. O zamanlar bile, henüz bir araya gelmeden önce, arkadaşım ve ortağım arasında bir kimya vardı, Salon ve çevresindeki kadınlar tarafından Müfettiş Ateşli olarak biliniyordu. Bunu görmek hoşuma gitmişti.

Cindy, "Bana ne anlatabilirsin?" diye sordu.

Cindy'nin evimize gelmesi, sandalyemi alması ve taleplerde bulunması oldukça cesurcaydı. Çileden çıkarıcı ve komik, çoğu zaman aynı anda.

Gülümsedim ve "Size söyleyebileceklerim kesinlikle bu kadar, Cindy. Maktulün aslında Carly Myers olduğunu ve yetkililerin onu ya da katilini görmüş olabilecek kişileri aradıklarını söyleyebilirsiniz."

"Ölüm nedeni?"

"Hâlâ belirsiz. Claire şu anda görev yapıyor."

"Ölen Carly Myers'ın kimliği kesinleşti. Peki ya diğer iki kadın? Hesaplarıma göre dördüncü günde hâlâ kayıplar."

"Bunun üzerinde çalışıyoruz. Hepimiz." Elimi büyük ölçüde boş olan ekip odasını kapsayacak şekilde salladım.

"Tamam. Kayıp kadınlar hakkında başka bir blog yazısı yazacağım."

"Güzel. Teşekkürler. Bu da henüz yayınlamadığımız bir şey," dedim. "Nancy Koebel Büyük Dörtlü'de temizlikçiydi. Ortadan kayboldu. Blogunuzda SFPD'nin onunla temasa geçmesi gerektiğini söyleyebilir misiniz? Bu suçla ilgili bir şeyler görmüş ya da duymuş olabilir."

Koebel'in adını heceleyerek söyledim, bunu kamuoyuna açıklamanın onu daha da yeraltına itmeyeceğini umuyordum.

Cindy tabletini kapattı ve eşyalarını toplayarak, "Yapmam gereken bazı işler var. Sizinle daha sonra konuşacağım. Bu ikiniz için de geçerli."

Bize doğru el salladı ve dışarı çıktı. Conklin gözleriyle onu takip etti.

"İşinin başına dön, Kaplan," dedim ona.

Claire ve Clapper'dan öğrendiklerimi ona anlattım.

"İlk ve en kötüsü, Richie. Carly'nin cesedinde hiçbir iz bulunamadı. Clapper cesedin kanıtları yok etmek için yıkandığını düşünüyor ve Claire de buna katılıyor. Clapper'ın söyleyebildiği kadarıyla Carly'nin telefonunda ya da dizüstü bilgisayarında da ilgi çekici bir şey yok. Kan ve DNA örnekleri analiz için dışarıda."

"Kahretsin. Katil izini kaybettirmiş," dedi Rich. "Onu asmadan önce duşa atmış."

"Evet. Ve onu bedava şampuanla yıkadım. Giydiği gömlek her yerden alınabilecek sıradan bir pamuklu erkek gömleği. Claire, Carly'nin elle boğulduğundan -gayri resmi olarak- emin. Cinayet silahı elektrik kablosu değilmiş."

"Vitrin süslemesi miydi?" Conklin sordu.

"Aynen öyle," dedim. "Bir dikkat dağıtma. Bir hile. Sanatsal bir dokunuş."

Ortağıma Claire'i şok eden haberi verdim: Carly'nin önden ve arkadan bir düzine yeri, tanımlanamayan keskin bir bıçakla kesilmiş ve alışılmadık bir yarık oluşmuştu. Ona fotoğrafı gösterdim. "İki ucu dar ve ortası daha geniş."

"Claire bu yaralanmalar hakkında ne düşünüyor?"

"Carly'nin kesildiğinde hayatta olduğunu söylüyor. Bazı kesikler bu şekilde yapılmış." Ön kolumdaki bir kesiği göstermek için bir mektup açacağı kullandım.

"Diğerleri belli bir açıdaydı. Kesiklerden biri omzunu sıyırmış ve bir deri parçası açmış."

"Yaralar ölümcül değilse, amaç neydi?" Conklin sordu.

"Sanırım onu korkutmak istedi, Rich. Ya da itaate zorlamak. Her iki durumda da Carly işkence gördü."

BÖLÜM 34

Joe, Petrović'in mavi Jaguar'ını Fell'deki sarı evden itibaren takip etti ve her zaman birkaç arabanın arkasında durdu.

Jaguar, California'daki Tony's Place for Steak'in önünde bir yere yanaştığında, bir vale belirdi ve sürücü tarafındaki kapıyı açmak için koştı.

Jaguar'daki adam ünlü muamelesi görüyordu.

Joe arabasından inen şoförün yanından geçerken sadece mavi pantolonlu bir bacak ve bir ayakkabı gördü.

Trafiğin akışına karışan Joe, Mason Sokağı'ndan sağa dönmeden önce birkaç blok daha doğuya gitti. Sonra bir blok daha dolaştı ve California'ya dönene kadar bir kez daha dolaştı.

Taylor'a park etti ve yokuş yukarı yürüyerek bire çeyrek kala et lokantasına girdi. Girişten itibaren odanın tamamını inceledi. Yoğun halı kaplı, iki uzun duvarı aynalı, tepesindeki avizeler kırmızı deri kabinlerde ve odanın ortasındaki yuvarlak masalarda oturan iyi giyimli öğle yemeği kalabalığının üzerine gurur verici bir ışık saçıyordu.

Sağ tarafında özel bir yemek odasına açılıyormuş gibi görünen kapalı bir kapı vardı. Şef garson yaklaştı.

Joe dedi ki, "Rezervasyonum yok. Beni içeri alabilir misiniz?" "Size arka tarafta küçük bir masa verebilirim."

"Bu iyi olacak."

Şef garsonun arkasından giderken Joe, Petrović olabilecek adamı aradı ama göremedi. Sırtını mutfak kapısına vererek yerine oturdu. Garson kendisini Giorgio olarak tanıttı ve Joe'ya içki siparişini sordu. Joe maden suyu istedi ve menüyü kabul etti.

Güzel bir yerdi, ona New York'taki Palm'ı hatırlatıyordu. Üniformalı yaşlı garsonlar ellerinde tepsilerle içeri girip çıkarken arkasındaki mutfak kapıları açıldı. Çok geçmeden Giorgio döndü ve Joe'ya sipariş vermeye hazır olup olmadığını sordu.

Joe orta pişmiş bir New York bifteği, yanında kremalı ıspanak ve fırında patates istedi. Garson gittiğinde, dün gece Lindsay ile yaptığı konuşmayı düşündü.

Ona Petrović soruşturmasında doğru tarafta yer almasını tavsiye etmişti. Bunu yapması gerektiğini biliyordu.

Ancak Steinmetz'den nasıl yeşil ışık alacağını henüz bilmiyordu.

Mutfak kapısı tekrar açıldı ve iki adam Joe'nun masasının önünden geçerek dışarı çıktı.

Biri orta boylu ve yapılıydı, gri bir takım elbise giyyordu. İnce bir bıyığı ve gri saçları vardı.

Diğer adam iri yarı, hantaldı, mavi çuha, beyaz gömlek giymiş, çizgili bir kravat takmıştı. Joe, gri giysili adama birkaç kelime söylerken yüzünü profilden gördü. Sırpça konuşuyorlardı.

İri yarı adamı başkasıyla karıştırmak mümkün değildi. O

Slobodan Petrović'ti.

Gri giysili adam Joe'nun anlayabileceği kadar basit bir Sırpça'yla, "Tony, bir dakika önce haberim oldu. Bu gece onunla ben ilgilenebilirim."

Tony. Antonije Branko, Petrović'in takma adıydı. İki adam restoranın önüne doğru yürürken Petrović adımlarının ortasında durdu ve geri döndü.

Joe kalbinde bir şok hissetti.

Petrović'in de polis ya da asker dikkatine sahip olduğu açıktı. Petrović onu tanımıştı. Çarkların harekete geçmesi, Joe'nun yüzünü tanıması sadece bir an almıştı.

Petrović Joe'ya doğru birkaç adım attı ve masada durup ona baktı.

Dedi ki, "Merhaba. Sizi burada gördüğüme sevindim. Tony'nin Yeri olarak daha yeni açıldık. Ben Tony Branko," dedi elini uzatarak.

Joe, Petrović'in büyük elini sıkarak, "Güzel yer. Tebrik ederim." "Ve sen?"

"Molinari. Joe."

Mavili adam Joe'nun elini bıraktı ve sordu: "Kız arkadaşın nerede? Fell'deki evimin önünden bisikletle geçen."

Kahretsin. Petrović Anna'yı görmüştü. Onun kim olduğunu biliyor muydu?

Garson elinde Joe'nun öğle yemeğiyle masaya geldi ve "Affedersiniz Bay Branko," diyerek tabakları Joe'nun önüne koydu. "Size başka bir şey getireyim mi?"

Joe, "Hayır, teşekkürler. Ben hazırım," dedi ve garson ortadan kayboldu.

Petrović Joe'nun masasında kaldı. Kendisinden birkaç adım ötede rahatsız bir şekilde duran gri giysili adamı tanıtmadı. Joe'ya "Polis misin?" diye sordu.

Joe, "İyi karar." dedi.

Petrović gülümsedi. "Şimdi *federal* polis olduğunu düşünüyorum. Hey. Molinari. Eğer bir kıza ihtiyacın olursa, yani başka bir kıza, bana haber ver. Bence arkadaş olabiliriz."

Ve sonra gitmişti.

Joe kendini yemeye zorladı, ama kendini aptal gibi hissediyordu. Durmamalıydı. Sürmeye devam etmeliydi. Onun nesi vardı böyle?

Hesabı istedi, nakit ödedi ve peçetesini yere atarak restoranın önüne yöneldi. Girişin hemen dışındaki özel odanın önünden geçerken, Petrović/Branko erkek müşterilerin bulunduğu masadan kalktı ve odadan dışarıya doğru eğildi. Arkasından seslendi: "Umarım her şeyi tatmin edici bulmuşsundur Joe Molinari. Tekrar gel."

Restorandan çıkıp yokuş aşağı arabasına doğru yürürken Joe'nun yüzü yanıyordu.

BÖLÜM 35

Cumartesi sabahıydı; Carly Myers, Susan Jones ve Adele Saran'ın Pacific View Hazırlık Okulu'nda belki de son kez işe gitmelerinin üzerinden beş gün geçmişti.

Bu davayla ilgili görev gücü ekip odasını ele geçirmişti. Benim, Conklin, McNeil ve Chi'nin yanı sıra artık Samuels ve Lemke adında iki kariyer cinayet masası müfettişi daha vardı. Ayrıca Hırsızlık ve Kişilere Karşı İşlenen Suçlar'dan bir düzine gönüllü vardı. Ekip asistanımız Brenda Fregosi bile bu sabah taze kahve ve yiyeceklerimiz olduğundan emin olmak için gelmişti.

O anda, çalışma odasının duvarında asılı duran ve tam benim ve Conklin'in masasının üzerinde duran televizyonu izliyorduk.

Ekranda Jacobi, NBC'ye bağlı bir kanalın muhabiri olan Kathy Cabot ile röportaj yapıyordu. Cabot ondan kayıp öğretmenler konusunda halkı bilgilendirmesini istiyordu.

Muhabir, "Teğmen, insanlar korkmuş durumda," dediğinde Jacobi güven verici bir şekilde sorumlu görünüyordu.

Carly Myers cinayeti hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Jacobi, "Kısa süre önce bildirildiği üzere Carly Myers bir cinayete kurban gitmiştir. Devam etmekte olan soruşturmamızla ilgili olarak size herhangi bir ayrıntı veremeyeceğim için üzgünüm."

"Susan Jones hakkında bilginiz var mı? Adele Saran?"

Jacobi ceketinin göğüs cebinden iki fotoğraf çıkardı ve kameranın onları görebilmesi için tuttu. "Susan Jones ve Adele Saran Pazartesi gecesi geç saatlerden beri kayıp. Tüm polis teşkilatı onları arıyor. Belediye Başkanı, Carly Myers'in katilinin tutuklanmasını ve mahkum edilmesini sağlayacak bilgi için yirmi beş bin dolar, Susan Jones ve Adele Saran'ın bulunmasını sağlayacak bilgi için de aynı miktarda ödül verilmesini onayladı. Yardım hattımızı arayın..." Jacobi numarayı okudu.

Bayan Cabot bu duyuru için hazırlık yapmıştı. Bilgiler ekranda göründü. Halktan yardımlarını istedi, Jacobi'ye teşekkür etti ve izleyicileri stüdyoya geri döndürerek oturumu kapattı.

Kamera Jacobi'nin salona çıkan merdivenleri tırmanışını çeker. Çekim, basın binaya girmesini engelleyen devriye arabalarını da içine alacak kadar genişti.

Ekip odasında, bir düzineden fazla endişeli ve huzursuz polis, çözilemeyen karmaşık cinayetin ve iki kayıp kişinin baskısını hissediyordu.

Uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini kapattım ve Conklin'e söz almasını işaret ettim.

BÖLÜM 36

Conklin beyaz tahtayı odanın önüne kurduğumuz şövaleye yasladı.

Arkamda polisler küçük, kalabalık salonumuzun koridoruna tekerlekli sandalyeler getirmişlerdi. Hepsi öğretmenlerin yüzlerini tanıyordu ama yine de fotoğraflarını panonun üstüne yapıştırdım.

Lemke yaklaştı ve "Yazık oldu, Boxer. Onları bulacağız."

Cappy McNeil ayağa kalktı ve grubun karşısına geçti. Ağır, kel, bulldog suratlı ve çakıllı sesli bir adam olan Cappy, Paul Chi ile birlikte yirmi altı motel misafiriyle yaptıkları görüşmelerden topladıkları notları özetlerken sesi depresif geliyordu.

"Görüşmeler üç tipe ayrılıyor" dedi. "'Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum', 'Hiçbir şey görmedim' ve 'Odamda kendi işime bakıyordum. Artık gidebilir miyim?'"

Bir kahkaha tufanı koptu, ardından Cappy konukların sabıka kayıtlarını özetledi. Yirmi altı kişiden hiçbirisi tamamen temiz değildi, ancak kişilere karşı işlenen suçlardan hüküm giymiş hiçbir şüpheli yoktu.

Paul Chi ortağının yerine geçti. Chi'nin keskin bir zekası ve yumuşak bir tavrı vardı. Birçok kişi onun SFPD'de büyük bir geleceği olduğunu düşünüyordu.

Gruba cinayet ve kaçırılma haberlerinin viral hale geldiğini söyledi. Ebeveynlerle görüşülmüş ve kızlarına "Eğer izliyorsanız, sizi seviyoruz. Eve dönmenizi istiyoruz."

Sosyal medya da dahil olmak üzere tüm medyada yer alan haberlere bakılırsa, ihbar hatları yoğun bir telefon trafiği yaratmış ancak çok az eyleme dönüştürülebilir bilgi elde edilmiştir.

Chi, "Bir saat önce itibariyle umut verici bir ipucumuz var.

"Edna Gutierrez, yakındaki bir çamaşırhanede çalışıyor. Geçen Salı gecesi saat 22:00 sularında Big Four Motel'in önünde Carly Myers'a benzeyen bir kadını bırakan koyu renkli bir SUV içindeki bir adamın tarifini verdi.

"Bayan Gutierrez bu sabah teğmeni görmeye geldi. Boxer, kaset sende mi?"

Bayan Gutierrez'in bu gerçekleri Jacobi'ye aktardığı sesi açtım, sesi yükselttim ve akışına bıraktım.

Bayan Gutierrez Jacobi'ye cipin yeni görüldüğünü ve siyah ya da mavi olduğunu söyledi. Camlar sürücüyü göremeyeceği kadar karanlıktı ve herhangi bir tarif veremedi. Ama motelin ofisinin önünde bıraktığı kadının Carly Myers olduğuna kesinlikle inanıyordu.

"O olduğuna eminim. Neredeyse eminim."

Kurşun geçirmez bir tanıklık sayılmaz ama yine de bir şeydi.

Beyaz tahtanın şemasını çıkardım, tarihleri ve davanın önemli noktalarını belirledim. Ellerimle bir şeyler yapabilmek için lazer işaretleyici kullandım.

Ekibe, üç kadının Köprü'de akşam yemeği ve içki sipariş ettikleri andan itibaren son beş günü anlattım. Tahtadaki *Üçüncü Gün, Perşembe yazısının* üzerine büyük siyah bir yıldız çizmiştim.

"O gün motel müdürü Jake Tuohy 212 numaralı odanın duşunda asılı duran cesedi bildirmek için bizi aradı. Bize Carly Myers'ın üçkâğıtçılık yaptığını söyledi -ve bu doğrulanmadı-. Tuohy'nin bildirdiğine göre Danny ya da Denny adında bir pezevengi olabilirmiş. Onu tarif edemiyor ya da etmiyor."

Odadakilere "Böyle birini tanıyan var mı?" diye

sordum. Kimse cevap vermedi ama bazılarının not

aldığını gördüm.

Dedim ki, "Başka bir kayıp kişi daha var. Nancy Koebel cesedi bulan temizlikçi." Her şeyi anlattım.

Tuohy'ye göre, Koebel ona cesetten bahsettikten sonra histerik bir hal almış, çantasını kaptığı gibi sokağa kaçmış ve bir daha kendisinden haber alınamamış. Elimizde fotoğrafı yoktu. Telefonu kontrollüydu ve aramalarımıza cevap vermiyordu.

Conklin sözlerine şöyle devam etti: "Cinayetten korkmuş olabilir ya da belki de fail onu gördü ve korkmak için iyi bir nedeni var. O kritik bir tanık."

Müfettiş Joy Robinson arkadan seslendi. "Ya da katil onu tanıyor ve konuşmasını engellemek için öldürdü."

Conklin başını salladı ve elindeki işaretçiyi yere bıraktı. "Canlı ya da ölü, onu bulmamız gerek.

Canlı olması tercih edilir." Biri içeri girdiğinde hepimiz ekip odasının girişine doğru baktık.

Brenda'nın masası.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi sessizliğin içinde.

John Clark adli tıp laboratuvarımızda çalışan kıdemli bir video teknisyeniydi. Onu tanıyordum ve yüz ifadesini okuduğumda küçük bir umut dalgası hissettim.

"Bir şey mi buldun?" Ben sordum. "Belki,"

dedi Clark. "Sanırım belki de var."

37. BÖLÜM

Clark raporunu verir vermez, en iyi arkadaşlarım ve Kadın Cinayet Kulübü üyeleriyle doğaçlama bir çalışma yemeği düzenledim.

O hafta sonu hepimiz çalışıyorduk; kadınların hâlâ kayıp olması bizi o kadar telaşlandırmıştı.

Kadın Cinayet Kulübü, Adalet Sarayı'nın karşısındaki sokakta bulunan bar ve ızgara MacBain'de buluştu. Hepimiz on ikiye çeyrek kala, öğle yemeği telaşından önce, en sevdiğimiz yeri kapmak için gelmiştik: odanın önündeki pencerenin yanında yüksek tabureli küçük masa. Şansımız yaver giderse, siparişimizi mutfak dolup taşmadan önce teslim edebilirdik.

Cindy geçmişte korkunç bir çifte cinayeti çözmeme yardım ettiğinden beri bunu yıllardır yapıyorduk. Şakayla karışık bize Kadın Cinayet Kulübü adını vermişti ve bu isim kalıcı olmuştu. Şimdi, ne zaman birimizin aşk, iş ya da ne giyilmeyeceği gibi düğümlenmiş bir sorunu olsa, dördümüz bir araya gelir ve etrafta dolaşırdık.

En sevdiğimiz garson Sydney MacBain'e işaret ettim ve siparişimizi almak için aceleyle yanımıza geldi, her zamanki gibi -burger, patates kızartması ve bira çarpı dört. Nadiren gülümsedi, Claire'e pembeler içinde çok güzel görüldüğünü söyledi ve mutfaka doğru yöneldi. Bu arada salon dolmaya başlamıştı. Müzik kutusu sallanıyordu. Kahkahalar duvardan duvara sekiyordu.

Bu bir konferanstı, ancak coğrafi olarak cazip olması dışında MacBain'in yeri bir konferans salonuna hiç benzemiyordu. Kelimenin tam anlamıyla kafalarımızı birleştirdik, böylece duyabiliyor ve duyulabiliyorduk. Cindy söylediğimiz her şeyi kayıt dışı tutmaya yeminliydi ve kızgınlığını homurdanarak ifade etti. "Bana ne zaman güveneceksin, hmmm? Kaç yıl daha?"

"Size güveniyoruz," dedik hep bir ağızdan.

"Söylemezsem görevimi ihmal etmiş olurum. Bunu kişisel algılama Cin. Lütfen. Tamam mı?" Başını salladı, "Tamam, tamam" dedi, sonra bana "Carly Myers'tan ne haber?" diye sordu.

"Bir saat önce duvara çarptığımızı söyledim." dedim.

"Peki ya şimdi?" Cindy sordu.

Arkadaşlarıma doğrudan adli tıp laboratuvarımızdan gelen sıcak haberleri aktardım.

"Polk Caddesi'nin karşısında bulunan ve kötü şöhretli Big Four Motel'in arka tarafına bakan şarküterideki ATM, Carly Myers cinayetinde şüpheli olabilecek bir adamın üç görüntüsünü yakaladı."

Yuki, "Bize gösterebilir misin?"

dedi. "Buyurun."

Telefonumda, motelin ikinci katındaki yürüyüş yolunda ilerleyen bir adamın yüz metre öteden çekilmiş ATM görüntülerinin laboratuvar tarafından yeniden yapılandırılmış fotoğrafı vardı. Otoparktaki bir projektör ışığı bu kişiyi aydınlatıyordu, ancak kamera tarafından eğik bir açıyla çekilmişti. Yeniden yapılandırma adamın yüz hatlarını keskinleştirmiş.

"Laboratuvar teknisyenlerimizin tespit edebildiği kadarıyla, otuzlu yaşlarının ortasında, kum rengi saçlı, beş on boylarında ve fit. Yüz hatlarını mümkün olduğunca düzeltmişler ama ViCAP veya DMV'deki hiçbir şeyle eşleşmiyorlar."

Yuki, "Onun Carly Myers ile bir ilgisi olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu.

"Sadece bu," dedim. "İkinci kattan ayrılıyor gibi görünüyor ve fotoğrafta Salı gecesi 11:23'ün zaman damgası var. Carly muhtemelen o saatlerde öldürülmüş. Ve bir şey daha. Bir kadın

yardım hattını arayarak Salı gecesi koyu renkli bir cipin Carly'yi motele bıraktığını gördüğünü söyledi. Bay X'in fotoğraflarından birini gösterdim; söz konusu şahıstan birkaç metre uzakta park etmiş koyu renkli bir cipin uzunlamasına bir kesitini içeriyordu.

"Kahretsin," dedi Cindy. "Plaka görünmüyor."

Dedim ki, "Repliğimi çaldın. Cindy, kalkış izni verildiğinde sana isimsiz bir erkeğin fotoğrafını vereceğim. Ama şu anda onu bulmamız gerek, sınırın ötesine göndermemiz değil.

"Ama," diye devam ettim, "bilgi karşılığı ödül hikâyenizle birlikte yürütebileceğiniz bir şeyim var. Bu başka kimsede yok."

"İşte şimdi konuşmaya başladın," dedi Cindy.

"Carly'nin okulundaki dekan yardımcısı, adı Karin Slaughter, uygun gördüğümüz şekilde kullanmam için bana verdi." Cindy'ye Carly, Adele ve Susan'ın bir önceki hafta Köprü'de çekilmiş tatlı bir fotoğrafını gösterdim.

Kadınlar bir masada rahat bir şekilde oturuyorlardı ve sandalyelerini birbirlerine kollarını dolayacak kadar yaklaştırmışlardı.

Geçen hafta bu fotoğraf çekildiğinde onları bir trajedi bekliyordu. Ancak o anda hepsi çok mutlu görünüyordu.

BÖLÜM 38

Yemekten sonra MacBain'in dışında vedalaştık. Cindy taksiyle eve gitti, Yuki caddenin yukarısındaki bir toplantıya doğru yürüdü ve Claire ile birlikte salona geri döndük.

Bryant ve Harriet Caddelerinin kesiştiği yere doğru yürürken Claire, "Sana son dakika haberlerim var," dedi.

"Gerçekten mi? Dinliyorum."

"Toksikoloji sonuçları geldi. Carly Rohypnol ile uyuşturulmuş. Yüksek dozda."

"Carly uyuşturulmuş mu?"

Claire devam etti. "Cinsel saldırı kiti de geri geldi."

Kolunu tuttum ve ona baktım.

"Bana iyi bir şey ver."

Trafik ışığı değişti ve karşıdan karşıya geçtik. Claire'in tekrar konuşmaya başlamasını bekleyemedim.

Kavşağın uzak tarafında durduğumuzda ve Claire ofisine dönmek üzereyken, "Meni yoktu ama prezervatif kayganlığı bulduk. İçimden bir ses ona pelvik muayene yaptım. Bir tane kasık kılı buldum. Bir tane. Ve Carly'nin değil."

"Vay canına. Bu bir buluş olabilir." dedim.

Claire, "Bu çok iyi bir haber, ama size söylememe gerek yok, o kanıt parçasının DNA karşılaştırması için sıraya girmesi gerekecek" dedi.

"Claire. Sıranın önüne geçemez miyiz? Hatırı sayılır nüfuzunu kullan, olur mu?" "Linds. Şehirdeki her polis sıranın önüne geçmeye çalışıyor. Ama ben kesinlikle bir polise yaslanacağım. birkaç kişi."

Ona teşekkür ettim, sarıldım, el sallayarak vedalaştım ve Bryant'tan aşağıya, Salonun ana girişine doğru ilerledim.

Çoğunlukla boş olan lobiyi geçtim ve Claire'in haberlerini düşünerek, Carly'nin son anlarını hayal ederek asansöre yöneldim.

Onu köprüünün dışında beklerken, kız arkadaşlarıyla ya da onlarsız bir arabaya binerken gördüm. Yirmi dört saat sonra Büyük Dörtlü'ye giriş yaptı. Bu yirmi dört saatlik boşlukta neredeydi ve onu Köprü'den her kim aldıysa onunla birlikte miydi?

Belki de şoförü, sevgilisi ya da müşterisi onu ertesi gece Big Four'a götürmüş ve 212 numaralı odaya yerleşirken orada beklemiş, sonra da arabasını arka tarafa park edip onunla üst katta buluşmuştu.

Eğer doğru görüyorsam, bu adam her kimse, Carly ile geçireceği geceyi planlamıştı. Önceden planlanmıştı. Odada ona güçlü bir bayıltıcı ilaç olan Rohypnol ile doldurulmuş bir şey içirmişti.

Düşmüştü.

Carly baygınken, saldırgan yatağın üzerine havlular sermiş ve ona korkunç şeyler yapmıştı. Onu kesmiş, tecavüz etmiş, boğmuş, hastalıklı hayal gücünden bazı eşyalar giydirmiş ve sonra cesedini duş başlığına asmıştı.

O iyiydi. Ama mükemmel değildi.

Ardında kartvizitini bırakmıştı: kısa bir saç ve bir deri etiketi, kendini belli eden DNA'sından oluşan küçük bir demet.

Sonunda gerçek bir liderliğimiz vardı.

Deli gibi bizi Carly'nin katiline götürmesini umuyordum.

BÖLÜM 39

Joe, Pazartesi sabahı amir Craig Steinmetz ile yapacakları toplantıya hazırlanmak için hafta sonu Anna ile bir araya gelmişti.

Sabah saat 9:00'da FBI'ın on üçüncü kattaki kabul salonundaki kare şeklindeki deri koltukta birbirlerine dik açılarla oturdular.

Joe Anna'ya baktı.

Kulaklarında tomurcuklar, gözleri kapalı, tedirgin görünmüyordu. Kahverengi saçlarından bir perde yüzündeki korkunç yara izini gizliyordu. Joe geçen haftaya geri döndü, Anna arabasının karanlığında ona Petrović'in kendisini çakmakla nasıl yaktığını anlatıyordu, adamlar ona tecavüz ederken onu tutuyorlardı.

O zaman da, şimdi de Joe kendini öfkeli hissediyordu. Koltuğunda kıpırdamadan oturmak için tek yapabildiği buydu. Anna'yı ve o "otelde" yaşamış ve ölmüş olan diğer yüzlerce kadını düşündü.

Parmaklarını dizlerine vurdu ve gözlerini kanepenin karşısındaki duvarda asılı duran FBI mührüne çevirdi. Madalyon *yuvarlaktı*, mavi ve altın rengindeydi, dış kenarını çevreleyen *Adalet Bakanlığı* ve *Federal Soruşturma Bürosu* sözcükleri yıldızlardan oluşan bir daireyi çevreliyordu. Mührün ortasında kırmızı ve beyaz çizgilerden ve adalet terazisinden oluşan bir kalkan vardı.

Terazinin altında *Sadakat*, *Cesaret* ve *Dürüstlük* kelimeleri yer alıyordu.

FBI'ı hecelemenin başka bir yolu. Bunlar, Büro'ya katıldığından beri hayatını üzerine inşa ettiği değerlerdi.

Adını duyunca düşüncelerinden sıyrıldı.

Süpervizör Craig Steinmetz kapıdan girdi ve içeri gelmesini istedi. "Joe. Sadece sen."

Joe, Steinmetz'i koridordan köşedeki ofise kadar takip etti ve masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. Kendi ofisi gibi burası da düzenliydi, köşede bir bayrak vardı ve bir duvarda mühür, diğerinde birkaç çerçeveli sertifika ve geçmiş başkanların resimleri bulunuyordu. Başkan George W. Bush'la olan resimde, daha genç bir Yüzbaşı olan Steinmetz, sol göğsünün üzerinde sıra sıra kurdeleler bulunan USMC üniformasını giyiyordu.

Joe, Steinmetz'in geçmişini biliyordu.

Steinmetz Afganistan'daki son görevinden sonra FBI'a katılmış ve Joe'nun tanıştığı Quantico'da bir düzine yıl boyunca terörle mücadele bölümünü yönetmişti. Sonra da son beş yıldır San Francisco şubesini yönetiyordu.

Steinmetz'in eski günlerin hatırına Joe'yu rahat bırakması pek olası değildi ve Joe kendini izinsiz bir gözetleme yaptığı için tutuklanma ihtimaline karşı hazırlamıştı. Açık bir dava ya da ön soruşturma olmadan, muhtemelen maaş almadan sahilde zaman geçirecekti.

Joe bu olasılığı bir kenara bırakarak amirine baktı ve konuşmanın kaydedilmesi gerektiğini bilerek elindeki zayıf kartları masaya koydu.

"Aslen Bosnalı olan Amerikalı Anna Sotovina, geçen Çarşamba öğleden sonra Fell Caddesi'nde bisikletiyle giderken Slobodan Petrović adlı bir savaş suçlusunun evinin merdivenlerinden inip arabasına bindiğini görür. O olduğundan emindi ve onu takip etti. Bisikletiyle. Birkaç blok sonra bir araba ona yandan çarpıyor. Bisikletle birkaç mil yürüyerek bize geliyor.

"Onu binanın dışında otururken gördüm. Haşat olmuştu ve bisikleti ..." Joe ellerini havaya kaldırdı ve sonra devam etti. "Rapor vermek istedi ama güvenliğimiz onu geri çevirdi. Histerikti, bir kavgaya karışmış ya da zor bir hayat yaşıyormuş gibi görünüyordu ve belki de mantıksız görünüyordu.

Her neyse, adını ve sorunun ne olduğunu sordum. Bana bu savaş suçlusunu geçmiş yaşamında gördüğünü söyledi. Onu evine bıraktım ve arabadayken bana Djoba'da yaşadığını ve Petrović'in katliamından kurtulduğunu söyledi."

Steinmetz, "Bir dakika bekler misiniz?" dedi.

Ofisinden dışarı çıktı, asistanından bir sonraki toplantısını ertelemesini istedi ve ardından masasına döndü.

Dedi ki, "Djoba'da ne olduğunu biliyorum. Dinliyorum."

BÖLÜM 40

Joe kaldığı yerden devam etti.

"Anna o sabah gördüğü adamın Petroviç olduğundan emin. Güvenilir görünüyordu ama bilemezdim. Haklı mıydı? Yoksa Petroviç'e benzeyen bir adam yüzünden mi geçmişe dönüşler yaşıyordu? Hikayesini incelemeye ve araştırmamız gerekip gerekmediğini görmeye karar verdim."

Steinmetz saatine baktı, sonra Joe'ya devam etmesini söyledi.

Joe, "Neredeyse bitti. Sotovina'ya rastladıktan bir gün sonra, onunla bu adamı gördüğü yerin yakınında buluştum. Ön merdivenlerden inerken görüldü. Fotoğrafını çektim ama profilden çekmişim, eli ve telefonu yüzünün büyük kısmını gizliyordu. Petroviç'in gördüğüm fotoğraflarına benziyordu ama emin olamadım.

"Atışı kullanılabilir hale getirmek için Virginia'daki Nguyen'e ulaştım ve sonra bir eşleşme buldum. Sotovina'nın gördüğü adam aslında Slobodan Petroviç'ti, şimdi Antonije Branko adını kullanıyor."

Steinmetz'in gözleri büyüdü. Joe onun Joe'nun bir dava numarası olmadan Nguyen'i bu işe bulaştırmış olmasından dolayı telaşlandığını tahmin ediyordu. Ya da belki de Petroviç'in kimliğinin ve sahte kimliğinin doğrulandığı yönündeki açıkçası şok edici habere tepki gösteriyordu.

Kesin olan bir şey vardı. Steinmetz, Joe'nun izinsiz bir operasyon yürütmeye başlamasından memnun olamazdı.

Şube müdürü başını salladı, ellerini saçlarında gezdirdi ve sandalyesini sağa sola döndürüp tekrar Joe'ya doğru çevirdi.

"Daha fazlası varmış gibi hissediyorum." dedi.

"Şey, evet. Dün Petroviç'i California'daki bir et lokantasına kadar takip ettim. Öğle yemeği sipariş ettim. On dakika sonra mutfaktan çıktı ve açıkça patron oydu. Daha da kötüleşti. Fotoğrafını çektiğimden beri beni o yaptı. Ve beni Sotovina'ya bağladı."

"Bu harika," dedi Steinmetz. "Peki bifteğinizi yedikten sonra ne yaptınız?"

Joe özür diledi. Profesyonel olarak böyle bir şey yapmak zorunda kaldığını hiç hatırlamıyordu ama Petroviç'le temas kurmanın ciddi bir muhakeme hatası olduğunu biliyordu.

"Şu anda bildiğim şey Petroviç'in UCM'de savaş suçları ve insanlığa karşı suçlardan yargılandığı ve serbest bırakıldığı. Şimdi yükseklerde yaşıyor ve bu restoranı açtı. Polis kayıtlarına göre son iki yılda uyuşturucu satıcılarıyla ilişkisi olduğu gerekçesiyle iki kez sorgulanmış ama şimdiye kadar sınırı aşmamış."

Steinmetz, "Yani onunla ilgili elinizde hiçbir şey yok." dedi.

"Tam olarak hiçbir şey değil. Sahte bir isim kullanan ve San Francisco'da kuşlar gibi özgürce uçan bir seri katil olduğunu doğruladım. Craig, onun burada ne işi var? Sen biliyor musun?"

Steinmetz cevap vermedi ama Joe'ya bir düzine soru sordu, hepsi de Joe'nun kariyerini sona erdirecek olası bir uçuşu Büro'nun sınırları ve yönetmelikleri dışında üstlenmesinin nedeni hakkındaydı.

Joe'nun para almadığını ya da Anna'yı kariyerini ilerletmek için kullanmadığını, Büro'ya ya da hükümete ihanet etmediğini ve daha ileri gitmeden önce bu off-road soruşturmasını Steinmetz'e getirdiğini tespit etti.

Steinmetz, "Bu kadınla bir ilişkin olmadığına beni temin et," dedi. Joe, "Aramızda hiçbir şey yok ve asla da olmayacak" dedi.

Steinmetz not defterinde bazı i'lerin üzerini çizdi, birkaç t'nin üstünü çizdi ve ardından kayıt cihazını kapattı.

"Yarım saat içinde tanığı görmeye hazır olacağım." dedi.

BÖLÜM 41

Steinmetz kabul odasının kapısını açıp, "Bayan Sotovina, sizi görmeye hazırım," dediğinde Anna müziğe geri dönmüştü.

Joe garip tanışma faslını tamamladıktan sonra sert koltuktaki yerine döndü. Duvardan duvara camın arkasından gri gökyüzüne baktı ve Steinmetz'le yaptığı görüşmeyi tekrar gözden geçirdi. Tabii ki amirinin aklından geçenleri okuyamamıştı. Steinmetz Anna'yı inandırıcı bulsa bile Petroviç davasında çalışıp çalışmayacağını bilmiyordu.

Joe, Anna'ya Petroviç'i sokaklardan kurtaracağına söz vermişti ama yeşil ışık yakılsa bile bu kolay olmayacaktı. Bildiği kadarıyla Petroviç suç teşkil edecek bir şey yapmamıştı. Kırmızı suratlı domuz biftek evi açıyor: yüzyılın suçu sayılmaz.

Steinmetz'in bu soruşturmayı DC şubesine gönderme ihtimali yüksekti ve eğer öyleyse Joe'nun bunu kabul etmesi ve Anna'ya verdiği sözü tutmaması gerekecekti. Bu onu endişelendiriyordu . Anna ona Petroviç'i kendisinin vuracağını birden fazla kez söylemişti. Ona inanmıştı.

Joe, Anna yerine dönene ve Steinmetz Joe'dan içeri gelmesini isteyene kadar *Chronicle*'ın geride kalan bir kopyasını okudu. Koridorda birlikte durdular ve Steinmetz hiçbir ifade ya da tonlama kullanmadan, "Bu şüpheli kişi hakkında bir dava açmanız onaylandı," dedi.

Joe bir rahatlama dalgası hissetti. Steinmetz ona haber vermesini ve önümüzdeki otuz gün içinde Petroviç'e karşı bir dava açılmazsa her şeyin sona ereceğini söyledi.

Joe, Steinmetz'in elini sıktı. "Craig.

Teşekkürler."

Kapı kapandı ve Joe Anna'ya doğru yürüyüp koluna dokundu.

"Harika iş çıkardın. Bu davada resmen ben çalışıyorum," dedi.

Anna ayağa kalktı ve Joe'ya sarıldı. "Teşekkür ederim. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam." Joe, "Sevindim. Yardım edebildiğim için çok mutluyum. İşte asansörümüz. Hadi gidelim."

BÖLÜM 42

Joe, Anna'yı binadan çıkarıp Golden Gate Bulvarı'ndan üç blok yukarı, küçük kırmızı Kia'sına kadar götürdü.

Toplantılar hakkında konuştular ve Joe, Steinmetz'in bu işin arkasında olmasının küçük bir mucize olduğu yorumunu yaptı. Ne de olsa Petrović bildikleri kadarıyla ABD topraklarında bir suç işlememişti.

"Yapacak," dedi Anna.

"İşleri berbat ettiğinde orada olmaya çalışacağım ve haberlerim olduğunda sana bildireceğim. Ama Anna, Petrović bisikletinle onun evinin önünden geçtiğini biliyor."

"Öyle mi dedi?"

"Geçen hafta bizi birlikte gördü. Seni Djoba'dan tanıdı mı bilmiyorum ama ona seni düşünme fırsatı verme. Şimdilik işe git. Ve onu takip etme."

Anna başını eğdi ve "Bana hatırlatmana gerek yok. Bu benim son kovalamacamdı."

"Özür dilerim. Azarlamak istememiştim. Seni evinin önündeki basamaktan atabileceğinden endişelendim. Bunu benden daha iyi biliyorsun."

Şiddetle başını salladı. Sonra ona tekrar sıkıca sarıldı.

Joe Anna'nın sırtını sıvazladı, arabasının kapısını açtı ve kemerini takmasını izledi.

"Çok teşekkür ederim," dedi kırık bir sesle. "Oğlum ve kocam için size teşekkür ederim." Joe,

"Kendine dikkat et," dedi, kapısını kapattı ve kadın uzaklaşırken kaldırımında durdu.

FBI binasına geri döndü. Ofisine girdiğinde kapısını kilitledi ve Lindsay'e mesaj attı: *Her şey yolunda gitti. Bu gece sana her şeyi anlatacağım.*

Bilgisayarını açtı ve 1990'ların ortalarında Bosna'yı harap eden etnik temizlikle ilgili toplamaya başladığı dosyalara geri döndü. Görüntüler ekranında belirdi ve zihnini doldurdu; ailelerinden koparılan ve vahşice öldürülen kadınların anlattığı hikâyeler, gözaltına alınan ve idam edilmeyi beklerken Sırpça şarkılar söylemeye ve birbirleriyle cinsel ilişkiye girmeye zorlanan erkekler.

Şimdi yeni görüntüler vardı; Anna'nın yarı yarıya anlattığı, kocasını ve çocuğunu öldüren adamlar ona defalarca saldırırken tecavüz otelindeki hücre benzeri bir odada hapsedilme hikâyesi. Bunlardan biri Petrović'in ta kendisiydi.

Anna'nın kendisine korkunç saldırıları anlatırkenki yüz ifadesini hatırladı ve neredeyse onun dehşetini ve tiksintisini hissedebiliyordu, yakın bir ölüm tehdidiyle birlikte bir şey diliyordu.

Ayağa kalktı ve koridordan kahve odasına doğru yürüdü. On dakika sonra masasına dönmüş, dosyaları karıştırıyor, Slobodan Petrović hakkında daha fazla bilgi verecek bir şeyler arıyordu.

Joe'nun biriktirdiği yüzlerce belgede Petrović'in adı geçiyordu. Askeri kariyeri her şeyiyle ortadaydı; rütbeleri istikrarlı bir şekilde yükselen, Djoba'daki katliamı komuta etmesiyle zirveye ulaşan bir asker. Düzinelerce insanın Petrović'in ellerinde işkence ve aşağılanmayla ölmektense intiharı tercih ederek kendilerini çatı kırışlarına astığı bir ahır uniformasıyla teftiş ederken çekilmiş fotoğrafları vardı.

Joe o cesetlere ve döşeme tahtalarına düşürdükleri gölgelere, Petrović'in sadist gülümsemesine ve muzaffer ifadesine baktı.

Petrović'in duruşmasında tanıklar vardı, ancak Filip Nikolic ve üst düzey komutanları müebbet hapis cezasına çarptırılırken, Petrović aleyhindeki tanıkların sayısına ve işlediği tarifsiz suçların tartışılmaz kanıtlarına rağmen sadece beş yıla mahkum edilmişti. Daha sonra Petrović serbest bırakılmıştı.

Joe masasından kalktı, ofisine geçti ve güneş caddenin karşısındaki salaş binaların altında batarken pencere çerçevesine yaslandı. Zihni hâlâ Bosna'daki savaşın dehşeti içinde yüzüyordu ama odağını verdiği taahhütlere daraltmanın zamanı gelmişti. San Francisco'daki bir ofiste çalışan tek bir adamdı. Muhtemelen Steinmetz'in bu davaya bir ya da iki ajan daha atamasını sağlayabilirdi ama insan gücüne degecek bir şey bulana kadar tek başına çalışacaktı.

Anna'ya Petroviç'i etkisiz hale getirmeye çalışacağına dair söz vermişti. Diğer taahhüdü, yani resmi taahhüdü Steinmetz'e vermişti, ya hemen bir dava açacak ya da çekip gidecekti.

Şu an itibariyle Joe ikisini de yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ama elinden gelenin en iyisini yapmaya kararlıydı.

BÖLÜM 43

Joe, FBI'nın San Francisco şubesinde masasının başındaydı ama aklı Quantico, Virginia'daydı.

Quantico'nun bodrum katındaki konferans salonunda uzun bir masada oturduğunu şimdi oradaymış gibi net bir şekilde hatırlıyordu. Davranış Bilimleri Birimi'nde profil uzmanı olarak çalışıyordu. O toplantıda yanında terörle mücadele izleme merkezinden bir buçuk düzine memur vardı: FBI, CIA, ordu.

O yeraltı odasında oturup Saraybosna'daki Amerikan büyükelçiliğinin hukuk ataşelerinin çantayla gönderdiği videoyu izlerken Petroviç'i düşünmüyordu - UCM mahkemesinin önlerinde duran savaş suçlularına verdiği cezaları gösteren bir video.

Bunların en kötüsü, Srebrenitsa'da sekiz bin kişinin ölümünden sorumlu olan komutan Filip Nikolic'ti. Beş yüzden fazla tanık onun aleyhinde ifade vermişti. Mahkemeye on binden fazla delil sunulmuştu, ve dört yıl süren yargılamanın ardından Nikolic suçlu bulundu ve ömür boyu hapse mahkum edildi.

Sırp Ordusu'nun birkaç üst düzey subayı da mahkûm edildi. Kurbanların aileleri, yüz bin sivil katleden canavarları görmek için mahkeme binasını ve çevresindeki sokakları doldurmuştu.

O acılı eşlerden biri, genç bir anne, bir muhabire şunları söyledi: "Sorumlu tutulmaları gerekiyordu. Ancak adalet yerini bulsa bile, mahkemenin bu adamlara yeterli cezayı verebilmesi için yapabileceği hiçbir şey yok."

Joe, Anna'nın duygularının da aynı olduğundan emindi.

Duruşmada daha önemli bir kişi vardı ve onun fotoğrafları masanın başındaki sehpa da duran eski televizyonun kavisli yüzünde yanıp sönüyordu.

Jelena Jovanovic tamamen sıradan görünüyordu; bir mağazada tezgâhın arkasında ya da Georgetown'da bir kokteyl partisinde evinde olabilecek, belli bir yaşta, sert bir şekilde saçlarını düzeltmiş beyaz bir kadın. Ancak yetmiş iki yaşındaki bu kadın, Demir Leydi olarak bilinen Sırbistan'ın eski cumhurbaşkanıydı.

Jovanovic, Sırp olmayanların, özellikle de Müslümanların etnik temizliğe tabi tutulmasının açık bir savunucusu olmuş ve Sırp olmayanların yok edilmesini "doğal bir olgu" olarak nitelendirmiştir.

Yönetim sorunları ve yandaşlarıyla yaşadığı çatışmaların ardından Jovanovic siyasetten çekildi. Ancak Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin incelemesinden kaçmak için yeterince uzağa gidemedi.

Emekli olduktan bir yıl sonra Jovanovic, hakkında çok sayıda soykırım ve insanlığa karşı suç içeren mühürlü bir iddianame olduğunu öğrendi. Suçları reddetti ve yargılanmak üzere gönüllü olarak UCM'ye teslim oldu.

Duruşmayı beklerken, Jovanovic sözde kalbinde belirgin bir değişiklik oldu. Tüm suçlamaları kabul etti ve hatta tasfiye kurbanlarının masum olduğunu belirterek daha önceki tutumundan geri adım attı.

Quantico'ya döndüğünde Joe, terörle mücadele birimlerinin üyeleriyle birlikte mahkeme heyetinin kararını açıklamasını izlemişti. Mahkemenin, Jovanovic'in itirafının ve suçunu kabul etmesinin, savaşın hâlâ sürdüğü ülkede hayatta kalanlar için, yıllar süren bir yargılamanın ardından verilecek bir suçlu kararından daha anlamlı olacağını açıklamasını duyunca şaşkına dönmüştü.

Adalet bunun neresindeydi?

Savaş suçlarını kabul etmesi karşılığında soykırım suçlamaları düşürülmüştü. Jovanovic insanlığa karşı suç işlemekten on beş yıldan yirmi beş yıla kadar hapis cezasına çarptırılmıştı, ancak bir gün bile yatmadan cezası on bir yıla indirildi ve birinci sınıf bir tatil köyünün tüm olanaklarına sahip bir İsveç hapishanesinde yatacaktı.

Daha sonra cezası, yattığı süre ve iyi hal nedeniyle beş yıla indirilmiş ve altı yıl hapis yattıktan sonra yetmiş dokuz yaşında serbest bırakılmıştır.

Bu nasıl oldu?

Jovanović sadece itirafı karşılığında değil, aynı zamanda diğer askeri yetkililer hakkında bilgi vermesi karşılığında da mı bu her şeyin anası anlaşmayı yapmıştı? Asıl inanılmaz olan ise Jovanovic'in serbest kaldıktan sonra itirafını tamamen geri çekmesi ve sadece daha hafif bir ceza almak için itiraf ettiğini söylemesiydi.

Şaka yapmıyorum.

Jovanovic'in durumunu inceledikten sonra Joe, Petrović'in serbest olduğundan daha emin oldu çünkü o da bir savunma anlaşması yapmıştı.

Petrović bir albaydı. Soykırım ve insanlığa karşı suçlardan ömür boyu hapis cezası almış generallerden emir almıştı.

Daha büyük balık.

Eğer elde edilebilirlerse, Joe hem Petrović'in anlaşmasıyla ilgili gerçekleri hem de serbest bırakılma şartlarını öğrenmek istiyordu. Tanrı aşkına, Djoba Kasabı'nın San Francisco'da bir biftek evi açması nasıl olmuştu?

BÖLÜM 44

Joe acıkmıştı ama eve gidip yemek yemek için işini bırakmak istemiyordu.

Başkentte hâlâ öğleden sonraydı.

Joe telefonuna Dışişleri Bakanlığı'nın numaralarını tuşladı ve çağrısı cevaplandığında müdür yardımcısı Brandon Reilly ile görüşmek istedi. Arama değiştirildi ve Reilly telefonu açtı.

Biraz sohbet ettikten sonra Joe Reilly'ye, "Sırp Ordusu'nda Slobodan Petrović adında bir albay vardı, hatırlıyor musun?" dedi.

"O şeytani pislik. Hatırlıyorum. Boğulmuştu, değil mi?" "Keşke."

Joe, Reilly'ye Petrović'in San Francisco'da yaşadığını, gayet hayatta ve iyi durumda olduğunu anlattı. Reilly'yi yakaladıktan sonra Joe soruyu sordu: O piçin savaş suçları ve insanlığa karşı suçlardan ömür boyu hapis cezasından nasıl kurtulduğuna dair bilgi.

Reilly, "Bekle." dedi.

Joe aradı ve Reilly tekrar hatta bağlandığında rahatladı. "Molinari, hâlâ orada mısın?"

"Evet. Ne biliyorsun?"

"Görünüşe göre Petrović dokunulmazlık karşılığında üst düzey komuta kademesinden birkaç kişinin ipini çekmiş. UCM'ye verdiği bilgiler sonucunda yedi iddianame ve mahkumiyet kararı çıktı."

"Orospu çocuğu."

Reilly devam etti.

"Bu yüzden bir anlaşma yaptı. Edindiği düşman sayısı nedeniyle kendisine pasaport dahil yeni bir kimlik verildi ve ülkeyi terk etmesine izin verildi. Artık Antonije Branko olarak biliniyor."

Joe, "Serbest bırakılma koşulları neydi?" diye sordu.

"Sadece bir tane," dedi Reilly. "Bosna'dan Ay'a kadar herhangi bir yerde ağır bir suç işlerse, müebbet hapis cezası eski haline getirilecek."

"Yani anladığım kadarıyla," dedi Joe, "Petrović büyük bir suçtan hüküm giyerse, UCM'ye geri dönecek ve suçunu kabul etmesi ve bilgi vermesi karşılığında verilen cezayı çekmek zorunda kalacak."

"Evet. Tabii ki işe yaramayabilir. Onu sınır dışı etmek için duvara çivilemeniz gerekir." "Teşekkürler,

Reilly. Bilmem gereken de buydu."

Joe dosyaya notlar aldı ve bilgisayarını kapattı. Petrović temiz bir iş yürüttüğü ve anlaşma koşullarını ihlal etmediği sürece, Jaguar'ıyla şehirde dolaşmakta ve Tony'nin Yeri'nin büyük adamı olmakta özgürdü.

Ancak kara para aklarsa, uyuşturucu taşırsa ya da çocuk ticareti yaparsa Lahey'e geri gönderilebilir ve oradan da hapisaneye - eski memur arkadaşlarından herhangi birinin onu öldürmekten mutluluk duyacağı bir yere - gönderilebilir.

BÖLÜM 45

Anna Joe'ya Petroviç'in peşine düşmeyeceğine dair söz vermişti ve bu sözünü tutacaktı.

Ama Fell Sokağı'na, Kasap'ın gelip gittiğini görebileceği, çalışmadığı saatlerde onun hareketlerini gözlemleyebileceği ve onu fark ettiğinde yüzüne iyice bakamayacağından emin olabileceği bir yere park etmesi konusunda hiçbir şey söylenmemiştir.

Saat akşam 8'i geçiyordu ve Anna arabasında, Fell'de park halindeydi. Trafik hafifti ve Viktorya dönemi evlerinin sırasını, özellikle de Petroviç'i daha önce iki kez ön merdivenlerden inerken gördüğü mavi süslemeli sarı evi rahatlıkla görebiliyordu.

Süslü evlerin içi aydınlatılmıştı ve Anna televizyonların mavi ışıltısını ve ev sahiplerinin perdelerdeki silüetlerini görebiliyordu.

Bir zamanlar, güzel evleri, televizyonları ve arabaları, parkları ve dükkanları, serin suların üzerindeki köprüleri ve eski bir kalesi olan güzel bir dağ kasabasında yaşamıştı. O ve arkadaşları kitap okumuş, işe gitmiş ve herhangi bir Avrupa ülkesinde olduğu gibi Batılı kıyafetler giymişlerdi. Bir rüya gibiydi ama sadece rüya gördüğünü bilmiyordu.

Şimdi de fındıklı ve çikolatalı bir şekerleme açtı ve resim gibi güzel sokağa bakarken yedi. Çok da uzun olmayan bir zaman önce kocasıyla birlikte Djoba'nın eteklerinde kendi evlerinin olduğu günleri düşündü.

Ev büyük değildi ama rahattı.

Tuğla, sıva ve ahşaptan inşa edilmiş olan bu evin dışı soluk mavi, içi ise beyazdı; başının üzerinde açıkta duran kirişler ve mutfağında tuğladan bir soba vardı. O ocakta yemek pişirmeyi çok seviyordu ve duvarlarda asılı süslü tabakların tatlı dokunuşuyla o toprak mutfakta kendini tamamen evinde hissediyordu.

Yeni evlendiğinde, arkadaşı ve ablası Tina ona tariflerini o küçük ocakta pişirmeyi öğretti ve lezzetli yemekler yapması için ona bazı güzel püf noktaları verdiler.

Bayramlarda ve doğum günlerinde yaptıkları *krempita*, yani kremalı turta adında bir tatlı vardı. Anna milföy hamurunu açmaya ve muhallebi dolgusunu yapmaya yönelik ilk denemelerini hatırlıyordu. Arkadaşı ve kız kardeşi onun saçlarına, yüzüne, ellerine ve her yüzeye yapışmasına çok gülmüşlerdi ama Anna *krempita*'yı büyükannesinin mavi pasta tabaklarında, nesillerdir ailesinde olan çatalları kullanarak servis etmeyi öğrenmiş ve sevmişti. *Krempita* kocasının da en sevdiği tatlıydı, ancak annesi muhallebinin yerini beze ile değiştirdiği farklı bir tür olan *sampita* yapardı. Kocasının seksi bir ses tonuyla ona takılırdı: "Anna, tatlım, senin *krempitana* bayılıyorum."

Bunu söyleme şekli onu hep güldürürdü.

Anna, Petroviç'in ordusu Djoba'ya saldırdığından beri pasta yapmamıştı. Ailesi toplu bir mezara gömülmüştü, bebeği hariç. Onun zavallı kemiklerinin nerede yattığını bilmiyordu.

Gözyaşları yüzünden aşağı aktı ama hıçkırmadı ve gözlerini bile kırpmadı. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve gözlerini Slobodan Petroviç'in yaşadığı süslü evden ayırmadı.

BÖLÜM 46

Anna dikiz aynasında önce farları gördü ama yanından geçene kadar arabanın mavi bir Jaguar olduğunu fark etmedi.

Sarı evin önünde boş bir yer vardı ve araba oraya girdi, park etti, ışıkları kapattı.

Hava yeniden kararmıştı ve Anna nefes verdi. Saatine baktı ve zamanı gördü, gece yarısını biraz geçiyordu. Uyuyakalmıştı ve bunu fark etmemişti. Petrović'in restoranı kapanmış olmalıydı ve o da gece için evdeydi.

Arabasından inişini, her zamanki gibi telefonu yüzüne tutuşunu ve ön verandanın dekoratif ahşap işçiliğinin altından geçerek ön kapıya yönelişini izledi. Önce ön holün, sonra da salonun ışıkları yandı.

Anna kontağı çevirdiğinde caddeden bir araba daha geçti, farları gözlerinin içine parlıyordu. Arabayı kenara çekmeden önce yanından geçmesini bekledi ama araba onun yerine arkasındaki park etmiş arabaya paralel bir şekilde yanaştı ve durdu. Çift park.

Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve gri pardösülü, gümüşü saçlı bir adam inip koyu renkli cipinin kapısını çarptı. Anna arabaları tanıyordu. Bu bir Cadillac Escalade'di.

Kimdi bu?

Petrović'i takip eden bir FBI ajanı mı?

Bir arkadaşınız veya iş arkadaşınız gece yarısı telefon mu ediyor?

Gri giysili adam Petrović'in evine doğru yürüdü ve merdivenleri tırmandı. Kapı açıldı. Anna, Petrović'in karanlık cüssesinin gri giysili adamın içeri girebilmesi için geri çekildiğini gördü. Ön kapı tekrar kapandı.

Anna kontağı kapattı, su şişesinden bir yudum aldı ve şişeyi koltuğa geri koydu. Gri giysili adam evden çıkana kadar bekleyecekti. Joe'ya Petrović'i takip etmeyeceğine dair söz vermişti ama teknik olarak ortağını takip etmek *onu* takip etmek sayılmazdı.

Petrović hakkında ne kadar çok şey bilirlerse o kadar iyiydi. Ve uzun süre beklemesi gerekmedi.

Sarı eve girdikten yaklaşık beş dakika sonra, gri giysili adam dışarı çıktı, arabasına bindi, çalıştırdı ve yavaş bir hızla arkasından yaklaştı, yanına geldi ve sonra durdu. Tam yanında.

Arabadaki adam kadının yüzünü kendisine dönmesini bekledi ve ardından arabanın camını indirmek için evrensel işareti yaptı.

O yapmadı. Anna gerçekten felç olmuştu. Kendisine doğrultulmuş bir silahı hayal etti. Arabanın zeminine eğildiğini hayal etti. Kendini kaldırım kenarındaki arabasından fırlarken ve koşarken, koşarken, koşarken, koşarken kurşunların üzerine geldiğini gördü.

Anna adamın açık pencereden bağırıldığını duydu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını hayır anlamında salladı. Anahtara uzandı ve motoru çalıştırdı. Arabayı çekip yanından geçmek için yer vardı. Zar zor. Direksiyonu çevirdi ve kendi şeridine geçerken Escalade'in sürücüsüne doğru baktı.

Ona gülümsüyordu. Bu, dünyadaki cehenneminin en karanlık günlerinde daha önce gördüğü türden bir gülümseme idi. Bu gülümseme bir güç ifadesiydi.

Ona zarar verme gücünden ne kadar emin olduğunu gösteriyordu.

Anna'nın Kia'sının lastikleri asfaltı kavradı ve araba gıcırdayarak caddeden yukarı doğru fırladı. Anna, Fell ve Broderick'in kesiştiği kavşağa ulaştığında dikiz aynasını kontrol etti.

Caddy onu takip etmiyordu. Ama eğer onu ararsa, arabasını tanıyabilirdi. Ön kapısının birkaç blok ötesine park etti ve eve giderken gölgelerden uzak durdu.

BÖLÜM 47

Big Four Motel'in hizmetçisi Nancy Koebel, Carly Myers'ın cesedini bulduktan sonra bilinmeyen bir yere gitmişti.

Sadece cesedi bulmakla kalmamıştı, aynı zamanda cinayetin işlendiği günlerde motelde bulunması nedeniyle Carly'nin katili hakkında da bilgi sahibi olabilirdi. Bu yüzden Conklin ve ben, Salı sabahı Cinayet Masası'nın girişinden gelip beni sorduğunda Koebel'i gördüğümüze şaşırdık ve *çok* sevindik.

Ona Mülakat 2'ye kadar eşlik ettik ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduk. Reddetti ve bize uzun süre kalamayacağını söyledi.

Nancy Koebel gençti, on sekiz ile yirmi iki yaşları arasındaydı, zayıftı, dalgalı kahverengi saçları ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Yaklaşık üç ay önce erkek arkadaşı Roger Lewis ile birlikte Kanada'dan San Francisco'ya geldiğini anlattı.

"Bunun bir tatil olması gerekiyordu," dedi bize. "Ama biz anlaşılamıyorduk. Ben bazı şeyler söyledim. Roger da bazı şeyler söyledi. Sonra beni terk etti. Çok az param vardı, arabam yoktu, kredi kartım bitmişti ve ziyaretçi vizemin süresi dolmak üzereydi. Ailemle yaşıyordum ve bu pislik hakkında övgüler yağıdırıyordum.

Pacifica'da yaşayan amcamın yanında kalıyordum ama ondan borç para almaya utandığım için bir iş girmeye ve eve biraz onurlu bir şekilde dönebilecek kadar param olana kadar çalışmaya karar verdim."

Conklin ve ben dertleşirken Koebel devam etti ve Big Four Motel'in dışında bir YARDIMCI ARANIYOR tabelası gördüğünü söyledi. İş birkaç haftalığına kabul etmiş ve bu süre birkaç aya yayılmış.

Conklin'in kadınlarla olan ünlü ilişkisi sadece yakışıklılığıyla ilgili değildi. Nazikti, dinlerdi ve sihirli sözcükleri kullanırdı. Koebel röportajında liderliği o almıştı ve ben de arkama yaslanıp onun yapmasına izin vermekten mutluydum. "Cesedin bulunması ve Carly Myers'ın ölümü hakkında sahip olabileceğiniz bilgiler hakkında bize ne söyleyebilirsiniz? Lütfen düzenleme yapma Nancy. Dinleyeceğiz ve sorular soracağız."

Başını salladı ve o hikâyesini anlatmaya başlarken ben de çürük metal sandalyenin kenarına oturdum. İlk bir saat içinde Koebel bize şunları söyledi: "Her zamanki vardiyamda çalışıyordum - öğlen çıkış saatinden akşam 10'a kadar - ve 212 numaralı odanın boş olması gerekiyordu. Ama 'Rahatsız Etmeyin' kartı hâlâ kapının üzerindeydi. Kapıyı birkaç kez çaldım ve sonra içeri girmek zorunda kaldım. Odanın temizlenmesi gerekiyordu.

"Önce tuvalete gittim. Ben böyle yaparım. Havluları alır ve arabaya atarım, sonra yatak takımlarına giderim. Ama havlular rafta ya da yerde değildi, ben de duş perdesini açtım."

Koebel elleriyle yüzünü kapattı. Onun gördüklerini ben de görmüştüm, bu yüzden kurbanın görüntüsünün ona hayatının şokunu yaşattığını biliyordum.

Bize olaydan sonra ne yaptığını anlattı ve Tuohy'nin anlattıklarıyla örtüşüyordu. Ofisten çantasını almış, sokağa kaçmış ve o günden sonra maaşını almak için bile Büyük Dörtlü'ye geri dönmemişti.

"Olanlar yüzünden bu kadar berbat durumdaydım." dedi.

Ona telefonumdan Salı günü motelin arka tarafındaki merdivenlerden inerken görülen adamın fotoğrafını gösterdim.

Koebel onu görmüş olabileceğini düşünüyordu ama cesedi bulduğu gün değil. Ayrıca Carly Myers ile hiç konuşmadığını söyledi. İşini yaptığını, başını öne eğmediğini ve

eve gidebilmek için para biriktirdi.

"Size bildiklerimi anlatmak için geldim. "212 numaralı odanın kapısını açtığımda kimse yoktu.
-Sadece o zavallı kadın duşta asılı kaldı."

BÖLÜM 48

Bayan Koebel'le ilk tanışmamızdan bir buçuk saat sonra, bizi bir katile ya da kayıp iki öğretmene götüreceğine dair umudum oldukça azalmıştı.

Conklin şüpheli tanışımıza, "Ama size resmini gösterdiğimiz adamı tanıyor musunuz?" diye sordu. "Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. O kadar dikkat etmedim."

Conklin dedi ki, "Tamam. Sorun yok. Nancy, sana söz verdiğim çayı getireyim."

Odadan çıktıktan sonra, "Bir kez daha lütfen Nancy. Öğleden ona kadar çalışıyordun. Carly Myers'ın geçen Salı gecesi saat on civarında odasına giriş yaptığını gördün mü?"

"Hayır, dediğim gibi, Salı günü onu hiç görmedim. Diğer günlerde iki ya da üç kez odasına giden erkekler gördüm. Ama internette resmini görene kadar adını bilmiyordum."

"Onunla hiç konuştun mu?"

"Bir keresinde daha fazla havlu istedi. Uzaktan kumanda için pil istedi. Televizyon için." "Peki ya ayrı zamanlarda onunla birlikte gördüğünüz bu adamlar? Bana ne söyleyebilirsiniz?" "Dediğim gibi, Çavuş, yüzlerine bakmadım. 212'ye gittiler. Onları içeri aldı ve biraz

bir süre sonra gittiler. Konukların hiçbirine bakmadım ya da hatırlamaya çalışmadım. Bu beni ilgilendirmezdi ve Bay Tuohy saatte altı dolarını benden aldığından emindi. Merdivenler vardı. Süpürüyordum. Çamaşır yıkıyordum. İşimi kaybetmek istemedim."

"Anlıyorum. Hiç şiddet belirtisi duydunuz ya da gördünüz mü? Kırık mobilyalar, Carly'nin kollarında ya da yüzünde morluklar?"

"Asla."

"Çıkış yaptıktan sonra Carly'nin odasında hiç rahatsız edici bir şey buldunuz mu? Kan? Bunun gibi bir şey?"

Kesin bir dille "Hayır" dedi.

Conklin elinde Nancy için bir fincan çayla geldi. Çin otlarının kokusunu aldım. Paul Chi'nin özel zulası. Sandalyesini çekti ve şöyle dedi: "Bunun stresli olduğunu biliyorum Nancy ve sen de çok yardımcı oldun."

Carly'nin katilini bulmak için son umudumuz sensin."

Başını salladı, çaresizlikten mi yoksa pişmanlıktan mı, bilemedim. Ama video kamera hala kayıttaydı; tanık hala koltuğundaydı. Ve benim hâlâ sorularım vardı.

BÖLÜM 49

Conklin haklıydı: Nancy Koebel en iyi umudumuzdu.

Carly'yi önce canlı sonra ölü görmüş. Ve Carly'nin ölümünden önce Koebel, kurbanın motel odasına girip çıkan adamlar görmüştü. O adamlardan biri Carly'nin katili olabilirdi. Ama kanıttan kilometrelerce uzakta *olabilirdi*.

Kabul etmek istemiyordum ama Nancy Koebel inandırıcıydı ve hiç de başarılı değildi. Ama annemin dediği gibi, baskı elmas yapar. Koebel'e yaslanmak zorunda kalsaydım, bunu yapardım, çünkü bu tanıktan vazgeçmeye hazır değildim.

Koebel'e dedim ki, "Nancy. Bu resme bir kez daha bak."

"Tamam," dedi, boyun eğerek.

Çaya üfledi ve ben de ATM'nin Carly Myers'ın öldürüldüğü gece Büyük Dörtlü'nün arka tarafındaki sokağın karşısından çektiği fotoğrafların en iyilerini açtım.

"İşte biraz farklı bir açıdan çekilmiş birkaç fotoğrafı daha. Onu şimdi tanıdınız mı?"

Telefonu elimden aldı ve görüntülere iyice baktı. Gözlerini kıstı, sonra da

"Biliyor musun... diğer fotoğrafa bir daha bakayım" dedi.

Uydum.

Koebel telefonumu aldı ve gözlerini kısarak baktı.

"Bu Denny olabilir. İncil üzerine yemin edemem ama bu Denny olabilir." Jake

Tuohy, Carly'nin pezevenğinin adının Danny ya da Denny olduğunu

söylemişti.

"Onu birkaç kez gördünüz," diye üsteledim.

"Hatırladığım kadarıyla Carly giriş yapmıştı. Ofisin yanındaki ön otoparkta bekledi. Birlikte arka tarafa yürüdüler."

"Devam et" dedim ve Koebel sabahtan beri bize anlattığı hikâyeye yeni bir katman ekledi.

"Carly el salladı ve 'Hoşça kal Denny' diye bağırды, o da ikinci kata çıkarken onu izledi."

Koebel ağzını kapattı ve gözlerini yumdu.

Muhtemelen 212 numaralı odaya en son ne zaman girdiğini düşünüyordu, hayatını değiştiren bir deneyim.

Koebel'in masanın kenarını tutuş şeklinden kaçmaya hazır olduğunu düşündüm.

Eğer yaparsa, onu durduramayız.

Conklin de gördü. Bir şeyden korkmak. Belki de bizden korkuyordu. ABD'de süresi dolmuş bir vizeyle bulunuyordu.

Conklin, "İfade vermeniz istenmeyecek. Bu kadının katilini bulmaya çalışıyoruz çünkü diğer iki kadın hala kayıp. Bize yardım ediyorsun Nancy ve buraya geldiğin için sana minnettarız."

Başını salladı ve "Eve gitmem gerek." dedi.

Daha bitirmemiştım, o yüzden devam ettim.

"Nancy, henüz o noktaya gelmedik. Nöbetçi bir hipnotistimiz var. Dr. Friedlander gelip seni hipnotik bir duruma sokabilir. Bu adamı gördüğün anı gözünde canlandırabilecek ve resmi dondurabileceksin. Ona kendi hafızanızın merceğinden iyice bakın."

"Bu ne kadar sürer?"

"Amcanı arayıp ona polisin bir katili bulmasına yardım ettiğini ve onlara bir ipucu verene kadar burada kalman gerektiğini söylemek ister misin?"

Gerçekten üzgün görünüyordu.

"Gitmek zorundayım. Hipnotize edilmek istemiyorum."

"O zaman sorularıma cevap ver Nancy. Dürüstçe. Denny'nin Carly'nin müşterisi mi yoksa arkadaşı mı olduğunu düşünüyorsunuz? Yoksa onun için mi çalıştığını düşünüyorsun?"

"Aman Tanrım. Şimdi sen söyleyince aklıma geldi, sanırım başka bir zaman ona -ya da onun gibi birine- bir tomar para verdiğini gördüm."

Başka bir ifade olabilirdi, ama sonunda bir yere varmış gibi hissettim. Ve aklıma Big Four'un karşısındaki çamaşırhanede çalışan kadın geldi. Edna Gutierrez. Jacobi'ye bir adamın Carly'yi siyah ya da mavi bir SUV olduğunu düşündüğü bir araçla motelin önüne bıraktığını gördüğünü söylemişti.

Koebel'e "Denny ne tür bir araba kullanıyordu?" diye sordum.

"Bir araba fark etmedim. Bak. Daireme dönüp iki takım kıyafetimi ve dış fırçamı toplamam gerekiyor. Amcam birkaç saat içinde beni almaya gelecek ve Toronto'ya gideceğiz."

Conklin bana "*Başka bir şey var mı?*" diye sorar gibi baktı.

İçimi çektim.

Nancy'den telefon numarasını istedim ve SFPD'ye yardım ettiği için tekrar teşekkür ettim. Onu Richie'yle birlikte kutuda bıraktım, bir açıklama hazırladım ve çalışma odama ve masama geri döndüm.

Sallanan kapıya ulaşmadan önce Conklin beni geri çağırdı.

Döndüm. "Dahası var." dedi.

Sorgu odasına geri döndüm. Nancy Koebel ben odadan çıktığımda oturduğu yerde oturuyordu.

"Bir şeyler hatırlıyorum," dedi. "Yüzde yüz emin değilim."

Tekrar oturdum.

"Bana anlattıklarını Çavuş Boxer'a da anlat."

"Kadın ona parayı uzatırken onları bir arabanın yanında dururken gördüm. Kutu gibi bir şeydi, SUV gibi ve eğer bu doğru arabaysa, yan tarafında Taqueria del Lobo logolu bir çıkartma vardı. Bir keresinde 212 numaralı odayı temizlerken üzerinde aynı yazılar olan bir kese kağıdı bulmuştum. Sanırım adres Valencia Caddesi'ydi."

Denny, Valencia'daki paket taco dükkanında mı çalışıyordu? Masama doğru dans ettim. Belki de elmaslardan yapılmış bir ipucumuz vardı. Belki, belki, belki.

Susan Jones. Adele Saran. Bekleyin lütfen. Seni bulmak için elimizden geleni yapıyoruz.

BÖLÜM 50

Jacobi'ye elimdekileri ve bunların bir ipucuna işaret ettiğine dair hislerimi anlattım.

Nancy Koebel, Carly Myers'ı, Carly Myers'ın bir zamanlar pezevengi olarak bilinen Denny adında bir adama bir tomar para verirken gördüğünden neredeyse emindi. Ayrıca bu buluşmayı ve nakit ödemeyi Valencia Caddesi'nde Taqueria del Lobo adında bir taco dükkanının logosunu taşıyan bir cip ile ilişkilendirmişti.

Jacobi nefes verdi ve bana "Git onu getir" dedi.

Koebel eve doğru yola çıktığında, Valencia Caddesi'ndeki tako dükkanına kayıtlı bir araç bulmak için DMV veritabanında arama yaptım. Taqueria'nın sahibi Jose Martinez'e ait mavi bir Chevy Tahoe buldum.

Kayıtlar Martinez'in otuz dört yaşında olduğunu, ordudan onurlu bir şekilde terhis edildiğini ve dükkanından birkaç blok ötede, Shotwell Caddesi'nde yaşadığını söylüyordu. Polis kaydı yoktu ve DMV'deki fotoğrafı Denny'nin ATM'de çekilmiş fotoğrafıyla uyuşmuyordu. Bu çok kötüydü ama yine de taco kamyonunun Carly Myers'la olan bağlantısı ilgimi çekmişti.

Kız arkadaşım Yuki'yi aradım ve hikayenin kısa versiyonunu anlattım. "Orada kal." dedi.

Yuki Cinayet Masası'na geldi, Conklin ve ben ona Koebel sorgusunu ve bunun bizim davamız için ne anlama geldiğini anlattıktan sonra koşarak savcının ofisine gitti ve işe koyuldu. Yuki hızlı ve titizdi; akşam 6'da cebimde Chevy Tahoe için bir arama emri vardı.

Conklin ve ben salondan çıkmaya hazırlanırken saat altı haberleri başladı. Ceketimin düğmelerini ilikledim, Jacobi'ye bir mesaj bıraktım, bilgisayarımı kapattım ve televizyonun sesini açtım.

Saat başı yayını, kayıp öğretmenlerin aileleri Harold ve Marjory Jones ile William ve Cora Saran'ın yürek parçalayan yakarılarıyla başladı. Gözyaşları içinde kızlarını kaçıran kişiye kızlarını geri getirmesi için yalvardılar ve onların geri dönmesini sağlayacak bilgi için sorgusuz sualsiz ödül teklif ettiler.

Acılı anne ve babanın konuşmasının ardından Belediye Başkanı, SFPD'nin tüm üyelerinin görev başında olduğunu ve FBI'ın da olayla ilgilendiğini duyurdu.

Şimdiye kadar rapor edilecek bir şey yoktu.

Midem bulanıyordu. İçgüdülerim bana o kızların öldüğünü ve cesetlerinin atıldığını söylüyordu. Ama akıl sağlığım için olaya olumlu tarafından baktım. Cesetlerini bulana kadar umut vardı.

Denny'nin düşük çözünürlüklü ATM fotoğrafını FBI ile paylaşmamıştık. O yerel bir karakterdi ve bu hala bizim davamızdı.

Conklin, ben yüzümü ona dönene kadar bir dizi araba anahtarını şingirdatti. "Hazır mısın, Çavuş?"

Onu itfaiye merdivenlerinden aşağıya kadar takip ettim ve ön kapıdan Bryant'a çıktık, oradan da nizami gri Chevy ekip arabamızı aldık. Direksiyona Conklin geçti ve Hall'dan hareketli bir gece hayatına sahip, çeşitli ve canlı bir mahalle olan Mission'a doğru hızla ilerlerken iyi zaman geçirdik. Aynı zamanda suçla anılan kabataslak bölgeleri de vardı: uyuşturucu evleri ve satıcıları, sokak serserileri ve çeteler, her türden suçlular ve iyi vakit geçirmek isteyen müşteriler.

Mission şimdi soylulaşıyor, ama beş yıl önce, bu davada çalışırken, gün batımından sonra tehlikeliydi. Silahlı olsam bile, ışık kaybolup Mission'dan genellikle kaçan sis içeri girdiğinde diken üstündeydim.

Rich arabayı yavaşlattı ve Shotwell'den aşağı sürünerek indik, ikimiz de kararan sokaklarda bir taco dağıtım aracını ve Denny adında, soyadı bilinmeyen, kimliği doğrulanmamış, belki de bir pezevenk olan ve kesinlikle şüpheli bir kişi olan bir adamı arıyorduk.

On altıncı, on yedinci ve on sekizinci kavşakları geçtik.

Yüzlerini gizleyen kapüşonlu adamlar ıdıksız sokak köşelerinde kümelenmiş, uyuşturucu pazarlıkları göz önünde yapılıyordu. On dokuzuncu sokağı geçtik ve bölgenin fuhuş merkezi olarak bilinen, görünüşte sakın bir sokağın köşesindeki Shotwell's'e geldik.

BÖLÜM 51

Bu bölgeyle ilgili bir şey -ya da belki sadece bu davanın karanlığıydı, kadınlara işkence etmekten zevk alan bir adamın hayaleti- benim için anıları canlandırıyor. Mission'da devriye polisi olarak çalışmışım ve bu sokaklarda çok zaman geçirmişim. San Francisco o zamanlar farklı bir şehirdi. Yıllar süren soylulaştırmadan sonra şehirde "kötü mahalle" olarak nitelendirilebilecek neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Bina şimdi biraz cilalanmış olsa da, Shotwell'in çok daha cesur olduğunu hatırlıyorum.

Benim için kişisel bir dönüm noktasıydı. Ben henüz çaylakken, bu taverna kadın polisler tarafından kullanılan bir merkezdi. SFPD'nin erkekleri tarafından görmezden gelinmek, küçümsenmek ve cinsel tacize uğramakla nasıl başa çıkılacağını tartışmak için bir buluşma yeri idi.

Tanıdığım en sert kadınlardan bazılarıyla içki içtiğim o gecelerin en güzel anılarıyla birlikte Shotwell's, henüz acemiye çalıştığım bir suçun canlı görüntülerini geri getirdi. İnsan vahşetinin şokuna hâlâ alışamamışım.

Telsizden gelen cızırtılı bir çağrıyla başlayan o gecenin her ayrıntısını hatırladım. "Tüm araçlara çağrı.

Shotwell ve Twentieth'de evsizler var."

Ortağım Lisa Frazer ve ben çağrıya cevap verdik.

Lisa on yıldır bu görevdeydi ve bir eş, iki çocuk annesi ve iyi bir nişancıydı. Ekip arabasında sık sık kanıtladığı gibi, aynı zamanda bir melodiyi de taşıyabiliyordu. O gece Misyon'da devriye gezerken Lisa hem şarkı söylüyor hem de araba kullanıyordu ve gece yarısı merkezden çağrı geldiğinde biz de cevap verdik.

Yerden iki blok uzaktaydık ve bir dakikadan kısa sürede vardık. Frazer arabayı frenledi, motoru kapattı. Farlar söndü. Farlar olmadan, tek aydınlatma yakındaki bir apartmanın yüksek penceresinden gelen küçük bir ışıktı.

Sokakta iki büklüm yatan kurbanı gölgelemeye yetecek kadar ışık yaydı.

Arabadan atladım ve kurbanın yanına ilk ben gittim. Bir göz attım ve sokak çavuşumuz Pat Correa'yı arayarak olay yerinde olduğumuzu ve temiz havaya, ambulansa ve olay yeri incelemeye ihtiyacımız olduğunu söyledim.

"Hallediyorum. Üç, dört dakika içinde orada olurum." Tanrıya şükür Correa'ydı. Eski bir el ve bir rol modeldi.

Bu arada Frazer ve benim yapacak işlerimiz vardı. El fenerlerimizin ışığında, karanlık ve sisin içinden görebildiklerim, Salon'da Kan Emici olarak bilinen bir seri psikopatın işi gibi görünüyordu. Kimse onu yakından görmemişti, bu yüzden bu adam da bir efsaneydi, ama boğaz kesiyor, kurbanlarının kanını içiyor ve arkasında imzasını bırakıyordu.

Işığımı kurbanı tuttuğumda elim titriyordu ve "Ben Lindsay. Ben bir polisim" dedim ve ondan dayanmasını istedim. Bir ambulans yoldaydı. Hafifçe inledi ama gözlerini açmadı ve hareket etmedi.

Kurban, orta yaşlı, saçları düğümlenmiş ve giysi yerine paçavraları olan bir sokak insanı gibi görünüyordu. Eşyalarını taşımak için kullandığı plastik poşet hâlâ sol bileğinin üzerinde duruyordu.

Kimlik için karıştırdım ve bir elma, bir tomar kağıt mendil, bir top folyo ve çeşitli ıvır zıvır buldum ama ne cüzdan ne de kimlik vardı.

Kurbanın boynunun yan tarafındaki dört inç uzunluğundaki kesik bıçak yarasına benziyordu ve bir atardamar kesilmişti. Hiç şüphe yok ki kan kaybediyordu. Etrafında o kadar çok kan birikmişti ki, ayrışıyordu ve demir kokusu sokaktan gelen idrar kokusuyla karışıyordu.

Frazer yardım etmekte gecikmedi ve eldivenli elini kurbanın nabızı atan yarasına bastırdı.

Dedi ki, "Onu yakaladım, Boxer. Olay yerini koru."

Kurban hâlâ hayattaydı. Sadece.

Kan emici geride durmuş bizi mi izliyordu?

Toplanan seyirci kalabalığının yüzlerine baktım. Mahalleyi yöneten çeteler diye düşündüm. O zamanlar cep telefonlarımız yoktu, bu yüzden zihnimle fotoğraflarını çektim, onları yakın bölgeden uzaklaştırırken bile lastik boyunluların görebildiğim kadarını ezberledim.

İzleyenlerden biri iri yarı, büyük elleri olan bir adamdı ve geri adım atmıyordu. Onu uyardım. Karşısına geçip erişimini engelledim ama o benimle alay etti, boksör duruşuna geçti ve ayaklarının üzerinde dans ederek onu alt etmem için bana meydan okudu.

Ve sonra bana saldırdı.

Babam kötü bir baba, kötü bir koca ve aynı zamanda kirli bir polisti. Belki de tüm bunları kendim polis olarak telafi etmeye çalışıyordum. Marty Boxer'ın bana öğrettiği bir şey vardı: "Boxer adın varsa, nasıl boks yapacağını bilersen iyi edersin."

İri yarı adamın bana zarar verebileceğini düşünmüştüm ama daha çok olay yerini bozmasından korkuyordum. Bu yüzden yumruğumu geri çektim ve tüm gücümle yüzüne yumruk attım.

Uludu, ellerini burnuna götürerek sendeleyerek geriye doğru yürüdü. Uzaklaştırdığım kalabalık yeniden toplandı ve beni ve Frazer'ı "Buraya, domuzcuk, domuzcuk" diye çağırarak yuhalamaya başladı.

Bu kalabalığın kontrolden çıkmasından endişeleniyordum. İki kişiydik. Bir düzineden fazla. Dikkatlerini çekmek için havaya bir el ateş ettim. Uyarı ateşinin yasadışı olduğunu çok geç hatırladım ama sonra açıklarım diye düşündüm. Sayıca azdık ve hayatım için korkuyordum.

"Kolluk kuvvetlerine müdahale etmekten kim hapse girmek ister?" diye bağırdığımda neredeyse saf bir kabadayılık sergiliyordum.

Kahkahalar vardı. Bu kötüydü. Tehditkâr bir çocuk grubu kadın polisle iyi vakit geçiriyordu. Silahları olabilir. Olmasaydı şaşırırdım. Olay yeri hâlâ açıktaydı ve çete üyelerini uzak tutan ben ve kurbanla ölüm arasında duran Frazer'dan başka kimse yoktu.

Muhaleflerin arasından sıyrıldım ve arabaya ulaştığımda merkeze telefon ederek derhal destek istedim.

Correa'nın sesi telsizden geldi. "Mission ve Twentieth'deyim. Işıklarına dikkat edin."

Çeteciler telsizden Correa'nın sesini duyup kızın üç blok ötede olduğunu söyleyince geri çekildiler. Sokağı bantlamak için bir dakika satın almıştım ve işe koyuldum.

Frazer, "Üzgünüm, yardımcı olamayacağım."

dedi. "*Bunu* görüyor musun?" dedim.

Işığımı tuğla duvara tuttum ve orada, parmakla kana boyanmış, Kan Emici'nin imzası vardı; çenesinden kan akan, sırttan bir yüz çizimi.

Frazer kurbanı adını soruyor, bizimle kalmasını söylüyor ve iyi olacağına dair verdiği sözü tekrarlıyordu.

Yumrukladığım adam sırtını bir arabaya dayamış oturuyor, burnunu tutuyor ve uluyordu. Kurbanı zamanında ulaşmış olmamız için dua ettim. Birinin kurbanı saldıranı görmüş olması için.

Not defterimi çıkardım ve uğursuz ve giderek büyüyen kalabalığa bağırdım. Tanrı'ya şükür artık sadece genç erkekler yoktu. "Bu kadına yapılan saldırıyı gören oldu mu?"

Yaşlı bir adam elini kaldırdı. Başında bir dev şapkası ve giysilerinin üzerinde plastik bir torba vardı. Yüzümde buğu hissettim. Yağmur yağmaya başlamıştı.

"Onu gördüm," dedi.

"Benimle gel." dedim.

BÖLÜM 52

O zamanlar her şeyin Lisa'ya, bana ve en çok da henüz bize adını söyleyememiş olan kurbana karşı işliyormuş gibi görüldüğünü hâlâ hatırlıyorum.

Ama bir tanık vardı.

Yaşlı adamı kasetin dışında konuşabileceğimiz bir yere yönlendirdim. Sırtımı duvara vererek durdum.

Ona adını ve adresini sordum.

Göğsünü işaret etti ve "Ben Sam Winkler'ım" dedi. Sonra sokağın yarısında bir binanın duvarına yaslanmış büyük bir karton kutuyu işaret etti ve "Benim merkezi konumdaki, çevre dostu, çok amaçlı evim" dedi.

Soğukkanlıydı ama gülümsemek zorunda kaldım.

Gözlerimi sokaktan ayırmadan Sam'den bana ne gördüğünü anlatmasını istedim.

Dedi ki, "Bu garip adam tam yanımdan geçti - dört adım ötemden. Kendi kendine konuşuyordu, çok yüksek sesle ve çok çılgınca. Onu anlayamadım. İngilizce olduğunu sanmıyorum. Belki İsveççeydi. Onu daha önce hiç görmemiştim. Devam etmesine sevindim. Ona bulaşmadım."

"Uzun mu? Kısa mı? Siyah mı? Beyaz? Genç? Yaşlı?"

Sam Winkler omuz silkti, sonra da "Orta boylu ve sıska." dedi.

Not aldım. "Peki saldırıyı gördünüz mü?"

"Bir kısmı. Gittiğinden emin olmak için ayağa kalktım ve Rona tam binanın karşısında otururken bu adam ona doğru geldi. Eğildi. Bağırdı ve bulduğum yerden ne yaptığını göremedim. Ama parmağıyla duvara bir şeyler yazdığını gördüm."

"Yaptın mı?"

Sam dedi ki, "Bu oydu, değil mi? Kan emici piç kurusu?"

"Kurbanın adı Rona mı?"

"Evet. Kendine böyle diyor." "Soyadı?"

İkinci kez omuz silkti.

"Şu adamı görüyor musun?" diye sordum.

"Hayır, o tarafa doğru gitti." Güneye doğru Yirmi Birinci Cadde'yi işaret etti. "Onu iyi göremedim."

"Onu bir resimden tanıyabilir misiniz?"

"Yardım etmek istiyorum," dedi Sam bana. "Ama gözlerim iyi görmüyor. Ve burası siyahtan daha siyah, değil mi?" Haklıydı. Neredeyse tamamen karanlık ve soğuk bir sis köpüğü.

Seyirciler yine taşkınlık yapmaya başlamıştı ve yarım düzine kadar seyirci arabamızı sallamaya başladı. Bu tehlikeli bir durumdu. Onlara yüzlerini duvara dönerek sıraya girmelerini emrettiğimi, üstlerini aradığımı ve kelepçelediğimi hayal ettim.

Bunu asla başaramazdım. Bu tek polislik bir iş değildi ve Frazer meşguldü.

Çavuşumuz neredeydi? Destek neredeydi?

Döndüğümde Frazer'ın hâlâ Rona'nın kopmuş şahdamarı olan yangın hortumuna baskı uyguladığını gördüm.

Diyordu ki, "Dayan, lütfen, canım. Yardım yolda. Söz veriyorum."

Sam'e zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve ben olay yerinden ayrıldıktan sonra bulunan bir tanığın yanına gittim. Bu kişi uyuşturucunun etkisindeydi ve çılgın, kan emici psikopatı görmemişti. Sorguladığım altı erkek ve kadından sadece Sam gerçek saldırıyı görmüştü ve onun görgü tanığı raporu neredeyse işe yaramazdı.

Beni çok rahatlatan bir şekilde, Çavuş Correa ışıkları ve sirenleri sonuna kadar açarak ve arkasında bir ekip otosu sürükleyerek geldi. Ambulans yanaştı ve bir süre sonra kurban içeri alındı ve otobüs hareket etti.

Kurban gittikten sonra kalabalık dağıldı ve Frazer, Correa ve ben ellerimiz silahlarımızda Olay Yeri İnceleme'yi bekledik. Correa arabasına geri döndü ve Rona'nın hastaneye giderken otobüste öldüğünü bildiren merkezden gelen çağrıyı aldı.

Correa Frazer'a "Umarım Rona'nın ölmeden önce gördüğü son yüz seninkidir, katilininki değil." dedi. Üzgün ve kızgın hissettim. Tam buradaydı ve hepimizin bildiği gibi hâlâ buradaydı, ulaşılamayan gölgeli figürlerden biriydi.

Hiç yakalanmadı. Bu tür cinayetler durdu ve bu da Kan Emici'nin korktuğu, evlendiği ya da hayatına devam ettiği anlamına geliyordu. Ama ölmediği sürece, kan arzusunun sadece uykuda olma ihtimali yüksekti.

SFPD'nin peşine düştüğü bir başka katil, bir sadist, bir düzine cinayet işledi. Sonra tam otuz yıl boyunca kendini rafa kaldırdı, düzenli bir işte çalıştı, mahalle bekçiliği ve aile tipi örgütlere üye oldu. Ta ki ilgiyi özleyip tekrar öldürmeye başlayana kadar.

Kan emici emekli mi olmuştu? Yoksa hâlâ Mission'da yaşıyor, saklanıyor, berber ya da kütüphaneci olarak çalışıyor, hafta sonları çocuklarıyla çizgi film izliyor ve zamanını mı bekliyordu?

Şimdi de bizi mi izliyordu?

Rich, "Chevy Tahoe saat üç yönünde" dediğinde hayalim dağıldı.

Tahoe koyu maviydi, yan kapılarında taqueria'nın adı ve telefon numarasının yazılı olduğu logolar bulunan tam boy bir SUV'du. Aracın karşısındaki sokakta Taqueria del Lobo adında küçük bir paket taco dükkânı vardı.

"İşte bu kadar," dedim.

Yerimizi bildirdim ve ortağım Tahoe'nun yanına çift park ederek onu yerinde engelledi.

Conklin ve ben arabamızdan inip eski kötü anıların ve zihnimde hâlâ canlı olan hayaletlerin olduğu bir mahalleye girdik.

Sisin içinden geçtik.

BÖLÜM 53

Mavi Tahoe'nun her iki tarafında da Taqueria del Lobo logosu vardı.

Araç kilitliydi ama ışığımlı camlardan içeri doğru tutarak içeriye baktım. Temiz ve düzenliydi. Ayak bölmesinde bir taco paketi bile yoktu. Richie etiketleri kontrol etti ve bana numaranın DMV'den aldığımızla aynı olduğunu söyledi.

Caddenin karşısında ve birkaç kapı aşağıda taco dükkânı vardı. Tepedeki tabelada sırtan bir kurt resmi vardı ve ses balonuyla "Isır beni" diyordu. Pencerede asılı tabelada AÇIK yazıyordu. Caddenin karşısına geçtik ve Rich kapıyı itti. Bir zil çaldı ve ben de onu takip ettim.

Burası küçük, aydınlık bir yerdi ve nefis kokuyordu. Bu bana on bir saat önce Joe ile kahve içip tost yediğimden beri hiçbir şey yemediğimi hatırlattı. Ses sisteminde hareketli bir şeyler çalıyordu ve iş kıyafetleri giymiş üç adam küçük masalardan birine eğilmiş, taco ve kuru fasulye yiyorlardı.

Tezgâhın arkasındaki kadın yirmili yaşlarının sonlarındaydı, kumral saçları at kuyruğu şeklindeydi ve kollarında görebildiğim kadarıyla çoğu kalp ve kelebek şeklinde olan çeşitli dövmeler vardı.

Bize baktı ama iri kahverengi gözleri ortağıma kaydı. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"SFPD'den geliyoruz." Conklin gülümsedi, bizi tanıştırdı ve kadına adını sordu. "Lucinda. Drucker."

"Size birkaç sorumuz var Bayan Drucker." dedi. "*Benim* için sorular mı?"

İçeri girdim ve ona telefonumdaki Denny'nin fotoğrafını gösterdim. "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordum. Fotoğrafi dikkatle inceledi ve ben de ekranı kaydırarak aynı setten başka fotoğraflar gösterdim.

ATM otoparkı çekmişti. Sonunda, "Sanırım bu Denny." dedi. "Soyadı?"

"Lopez."

"Denny burada mı çalışıyor?" dedim.

"Denny benim erkek arkadaşım. Sorun nedir? Neden bilmek istiyorsun?"

Dedim ki, "Denny sokağın karşısındakine benzer bir araçla görülmüş. Bir suç mahallinin yakınına park edilmişti. Soruşturmamızda bize yardımcı olabilecek bir şey görmüş olabilir."

Boynunun yan tarafında bir kurt dövmesi olan siyah saçlı bir adam mutfaktan çıkıp küçük ana odaya girdi. Tişörtünün ve kot pantolonunun üzerine lekeli beyaz bir önlük giymişti ve ellerini bir bulaşık havlusunda kuruluyordu. Bu Jose Martinez olmalıydı, taco dükkânının sahibi ve eşleşen cipin sahibi.

Conklin de ben de SFPD rüzgarlıkları giyiyorduk. Martinez fark etti, kaşlarını çattı ve "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Lucinda dedi ki, "Ben hallederim Jose. Kişisel bir mesele. Bir sigara molası vermem gerek, tamam mı?" Patron bana dedi ki, "Burası benim dükkânım. Yanlış bir şey mi yaptı?"

"Bir soruşturma yürütüyoruz ve Lucinda bize yardımcı olabilecek bir tanık tanıyor olabilir."

Aracına el koyacağımızı söylediğimde çıldıracaktı ama henüz bunu açıklamaya hazır değildim. Önce Lucinda'nın Denny hakkında konuşması gerekiyordu.

Lucinda'ya "Erkek arkadaşın benim arabamla kaza mı yaptı?" dedi.

"Hayır, hayır, Jose. Hayır, yapmadı."

Martinez ona baktı, ön pencereye doğru yürüdü ve cipi görene kadar dışarı baktı. Sonra bulaşık havlusunu omzuna attı ve Lucinda'ya dik dik bakarak, "Beş dakika Lucy. Bana yardım etmelisin."

Üç adam ayaktayken Martinez kasaya gitti, çöplerini topladı ve bir çöp kutusuna attı. Lucy tezgahın altına eğildi ve elinde bir paket sigara ve çakmakla geri döndü.

Lucinda'nın gözle görülür endişesi göz önüne alındığında, Denny'yi vermeyi reddedebileceğini düşündüm. Ne olursa olsun, Carly Myers'ın cipin içinde bir parmak izi ya da DNA izi bıraktığına bahse girmiştim. Belki Susan ve Adele de bir iz bırakmışlardı.

İyimser olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum ama Denny Lopez'i paketlemeye bu kadar yakın hissediyordum.

BÖLÜM 54

Lucinda Drucker'ı Valencia Caddesi'ne kadar takip ederken umut doluydum.

Çakmağını karıştırmasını, sigarasını yakmasını ve uzun bir nefes çekmesini izledim ve bekledim. Nefes verdi. Sonra dedi ki, "Denny'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Bugün onu birkaç kez aradım ama henüz beni geri aramadı."

Conklin Denny'nin ve kendisinin numarasını istedi, Denny de isteksizce kabul etti. "Denny hangi şartlar altında şirket arabasını kullandı?" diye sordu.

"Öğlen teslimatları yapıyor. Bazen biz kapandıktan sonra almasına izin veriyorum."

"Martinez bunu sorun etmiyor mu?"

"Lütfen yapma... bak, beni kovacak."

Conklin, "Denny'nin geçen Salı bu saatlerde nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Tabii ki hayır. Ona işini sormam."

Sanki daha önce ona işini sorduğunda olan bir şeyi hatırlıyormuş gibi omzunu ovuşturdu. "Ne tür bir suç görmüş olması gerekiyordu?" diye sordu.

"Denny başka işler de yapıyor mu?" Onun sorusunu geçiştirerek kendi sorumu sordum. "Sana söyledim, ona işini sormuyorum. Söylemek istediğim şey şu: Denny'yi seviyorum. O beni seviyor. I On yıl önce liseden ayrıldım ve o benim ilk ve tek erkek arkadaşımdı. Onu gerçekten tanıyorum. Anladınız mı? O asla yanlış bir şey yapmaz."

Dedim ki, "Ama ona işini sormuyorsun."

Kaşlarını çattı, sigarasından bir nefes çekti ve küllerini savurdu. Sokakta yalnız değildik.

Valencia'da trafik yavaş ilerliyordu ve sokakta yürüyenler ışıklarda arabalara doğru eğiliyordu. Dükkân çalışanları arabalarına doğru yürüdüler. Barlar açıldı ve mağazalar kapandı.

Hava kararıyordu ama sırtımızdaki *SFPD* yazan büyük beyaz harfler yoldan geçenlerin dikkatini çekecek kadar parlaktı. Drucker caddeye bir göz attı, sigarasını kaldırıma attı ve üzerine bastı.

Son üç müşteri, zilin şingirtısı eşliğinde kapıdan çıktı. Yollarından çekildi.

"Gitmem gerek," dedi. "Jose bekliyor. Ön tarafı kapatmam gerek."

"Daha iyi bir fikrim var Lucinda," dedim. "İstasyona gidelim ve dikkatimizin daha az dağılacağı bir yerde konuşalım."

"İşbirliği yapıyorum. *Bildiğim her şeyi* anlattım."

"Denny'nin kızlarla takılıp takılmadığını biliyor musun?" dedim.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Ona telefonumu gösterdim. Carly'nin ve arkadaşlarının fotoğraflarını çıkardım. "Bu kadını hiç gördün mü? Ya da onu? Ya da onu? Denny bu kadınları pazarlıyor mu?"

"*Yok artık.* Tanrım. Onları tanımıyorum. Sadece Denny'ye işini sormayacağımı *söyledim.*"

Komik bir şey. Ona inandım ve hatta onun için üzüldüm. Duygusal istismar belirtileri gösteriyordu. Korkuyordu ve açıkça kendine yalan söylüyordu. Ama burada işimiz bitmemişti.

Ortağıma dedim ki, "Bay Martinez'e arama emrini tebliğ edelim ve aracı laboratuvara götürelim."

"Bekle," dedi Lucinda Drucker. "Anlamak zorundasın. Eğer Jose'ye Denny'nin mesai saatleri dışında arabayı kullanmasına izin verdiğimi söylersen işimi kaybederim."

"Bakın, Bayan Drucker. Kovulmanızı istemiyoruz ama bir de bizim tarafımızdan bakın. Bir *cinayeti* araştırıyoruz. Bir kadın *öldürüldü*. İki kişi daha *kayıp*. Denny bir şey gördüyse bize söylemeli."

Gözlerinde yaşlar gördüğümü sandım ama ondan uzaklaştım ve laboratuvardaki El Koyma bölümünden Dale Culver'ı aradım. Ona yeri, arama emri numarasını, aracın tarifini ve etiket numarasını verdim. Culver, "Oraya açık kasa bir araç göndermek yirmi beş-otuz dakika sürer," dedi.

Culver'la konuşurken Yirminci Cadde'ye bakıyordum ki Denny Lopez olabilecek birinin yaya olarak yaklaştığını gördüm. Hayal ettiğimden daha ufak tefekti, belki 1.70 boylarında, dar omuzluydu. Elleri pantolonunun cebinde, başı öne eğik, derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Lucinda onu aynı anda gördü. Bu

Denny'ydi. Bu oydu.

Conklin'e döndüm ve tam o sırada Lucinda bağırdı, "Denny! Polisler! Kaçın!" diye bağırdı.

BÖLÜM 55

Lopez başını kaldırdı, bizi gördü ve topuklarının üzerinde dönerek geldiği yöne doğru koşmaya başladı. "Dur!" diye bağırdım. *Polis!*" diye bağırdım.

Gitmeye devam etti. Kanun bendim ve kaçarak yasal çizgiyi aşmış, makul şüphe denilen gri alana girmişti.

Durması için tekrar bağırdım. Kafasını bile çevirmedi. Conklin ve ben arkasından koştuk ve Yirminci Cadde boyunca hızla ilerledikten sonra Lexington'dan aşağı indi. Conklin benden birkaç santim önde olsa da bacaklarım onunki kadar uzundu ve Joe ve Martha'yla koştuğum için formdaydım.

Ama Drucker ya da Martinez'in aracın içindeki olası kanıtlarla birlikte ortadan kaybolma riskini göze alamayacağımızı biliyordum. Conklin'e bağırarak kadar havam vardı, "Rich. Al. Arama emrini al ve laboratuvarı bekle."

Conklin geri çekildi ve ben hızlandım.

Hızlıydım ve düz yolda avantaj bende olabilirdi ama Denny Lopez bir çeyrek at gibi dönebiliyordu. Bir an önümde asfaltı dövüyordu, sonra birden *kayboldu*.

Başka bir boyuta kaymış gibiydi.

Bu blokta mı oturuyordu? Susan ve Adele'i düşündüm. Onları nereye saklamıştı? Sadece birkaç metre uzakta mıydılar?

Lexington Caddesi'ndeki arka kapıları kontrol ettim. Bazıları demir parmaklıklı, bazıları ahşaptı, bir tanesi de açılır kapanır bir garaj kapısıydı. Bunun yanında metal çivili bir çift kapı, onun yanında da yeşil boyası soyulmuş ince bir metal ızgara ve sürgülü bir kilit vardı. Izgaranın arkasında da aynı şekilde yeşil boyalı ahşap bir kapı vardı.

Ama sürgünün kilidi açıktı, ızgara hafifçe aralıktı - sanki biri koşarak içeri girmiş ve sürgüyü fırlatacak zamanı olmamış gibi.

Silahımı çektim, ızgarayı açtım ve ahşap kapıyı tekmeledim.

Her şeyi bekliyordum. Bana doğrultulmuş bir silah. Bir oda dolusu çıplak adam eroin tartıyor, cam zarfları paketliyordu. Ama öyle bir şey değildi. Tavandan sarkan çıplak bir ampulle aydınlatılan bir bodrum odasının içindeydim. Biblo dükkânı ile istifçi ini arasında bir şeye benziyordu.

Lopez diye seslendim. Polis konuşuyor. Ellerin havada dışarı çık."

Bir metre yüksekliğindeki gazete yığınının arkasından bir şey kıpırdadı. Glock'umu iki elimle kavradım ve kullanmak zorunda kalmamayı umuyordum.

Bir kadın sesi "Merhaba Janice?" diye seslendi.

Yetmiş ile doksan yaşları arasında görünen, çiçekli, tüllü bir frak giymiş, ot gibi bir kadın perisi gazetelerin ve köhne bir porselen dolabın arasından belirdi.

"Janice," dedi, beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu. "Erkencisin, değil mi? Yatma vaktin geldi mi?"

Silahımı indirdim ve "Ben Çavuş Boxer, hanımefendi. Az önce buraya gelen bir adam gördünüz mü?"

Zor nefes alıyordum, bir yandan yaşlı kadınla konuşurken bir yandan da tüm odayı gözden geçiriyordum. Lopez'in burada olduğundan emin değildim. Herhangi bir kapıdan girip diğer taraftan çıkmış olabilirdi. Onu On Sekizinci Cadde'den kaçarken, hâlâ Taqueria del Lobo'nun önünde duruyor olabilecek kız arkadaşını bulmak için geri dönerken hayal ettim.

Omuz mikrofonumdaki telsize dokunup Conklin'i aradım, ona yerimi bildirdim ve destek çağırmasını söyledim.

Sonra bir lamba devrildi ve karmakarışık odanın arka tarafına düştü. "*Eller havaya!*" diye bağırdım.

Otuz yaşlarında, düzgün yüz hatlarına sahip, kazaklı, yıpranmış kot pantolonlu, hafif bir adam spor ayakkabılarını indirdi, ayağa kalktı ve bana avuçlarını gösterdi.

Bu ATM fotoğrafındaki adamdı. Eminim.

"Denny Lopez, ellerini başının üstüne koy ve arkanı dön." dedim. "Yanlış adamı yakaladınız. Tamamen yanlış adamı yakaladınız."

"Sen Denny Lopez değil misin?"

"Ben Denny Lopez, ama yanlış bir şey yapmadım."

"Silah taşıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Gömleğimin cebinde bir tükenmez kalem var." Dedim ki, "Polisten kaçmak yasaları çiğnemektir. Sizi bir suç işlediğiniz ya da işlemek üzere olduğunuza dair makul şüphe üzerine getiriyorum."

"*Saçmalık!*" diye bağırdı.

"Bunu kendine zorlaştırma, Denny. Kıpırdama, yoksa tutuklanmaya direnmeyi de suçlamalara eklerim." Üzerini aradım; kalemi, anahtarları, telefonu ve cüzdanı buldum. Cüzdanı sallanan sehpanın üzerine koydum,

Lopez'in ellerini arkadan çekip güvenliğim için kelepçeledim.

Cüzdanı açtım. Banka kartı. Kredi kartı. Ehliyet. Hepsi Dennis L. Lopez adına.

Tekrar konuştuğunda sesi uzlaştırıcıydı. Dedi ki, "İnanın bana, Memur Bey. Ben yanlış bir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadım."

Birden içim şüpheyle doldu.

Onun Carly'nin pezevengi olduğunu, cinayet mahallinin yakınlarında görüldüğünü kesin olarak söyleyebilirdim. Ama Carly'yi o mu öldürmüştü? Diğer iki kadını kaçırmış ve belki de öldürmüş müydü? Bütün bunları bu çelimsiz adam mı yapmıştı?

Benden kaçardı.

Makul şüphe gri bir alandı ve mahkemeler bu şekilde karar veriyordu. Bazen evet.

Bazen makul şüphe, kötü bir polisin masum bir insana ateş etmesi için bir bahanedir.

Hepsini hızlıca tartaım.

Denny Lopez'in polisten kaçması onu buraya getirmek için yeterli bir sebep miydi? Yoksa elimdeki tek saman çöpüne mi tutunuyordum?

BÖLÜM 56

Joe o akşam tüm ışıklar açıkken masasının başındaydı ve Anna'nın toplantı için gelmesini beklerken fotoğrafları gözden geçiriyordu.

On iki saat önce, bu sabah saat yedi buçukta Anna onu evinden aramış ve Joe'nun gözetim işini FBI'a bırakması yönündeki açık talimatına rağmen Petroviç'in evinde kendi gözetimini yaptığını itiraf etmişti.

"Sana ne olduğunu anlatmalıyım." dedi.

Boşnak aksanı İngilizcesini zayıflatıyordu ama Joe dikkatle dinledi ve Petroviç dün gece yarısı eve geldiğinde Anna'nın Viktorya döneminden kalma evi izlediğini anladı. Ziyarete gelen kır saçlı adamı tarif etti. "İyi durumda görünüyordu Joe. Çok iyi bir duruşu ve güçlü adımları vardı."

Anna daha sonra onun ne yaptığını anlattı.

Dedi ki, "Kılık değiştirdim. Başımda bir eşarp vardı ve ay da yoktu. Ama yine de beni gördü ve arabasını durdurdu."

"Yanınızda mı durdu?"

"Evet. Doğru."

"Tanrım," dedi Joe. "Ne istiyormuş?"

"Yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Saf kötülük... yayılıyor muydu? Ondan yayılıyordu. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Kötülükten panik halinde korkarım. Ama size söylüyorum, sanki içimi görebiliyordu ve tüm gücün kendisinde olduğunu bilmemi istiyordu."

Joe, Anna'nın tarif ettiği baskın gülümsemeyi neredeyse görebiliyordu. Tekrar "Tanrım" diye mırıldandı, sonra, "Ona yardıma ihtiyacın olmadığını söylemişsin," dedi.

"Evet. Sadece başımı salladım. Arabamı çalıştırdım ve evime doğru sürdüm, ve sonra, gurur duyardın Joe. Beni takip ediyordur diye birkaç blok öteye park ettim. Dikkatle izledim. Kimse beni takip etmiyordu."

Joe içini çekti. Bunu kesin olarak bilemezdi. Petroviç Anna'nın onu izlediğini biliyordu. Onu Djoba'da yaptığı zulümlerden ve ona karşı kişisel saldırılarından kurtulan biri olarak tanıyor olabilirdi. Bir el izi büyüklüğündeki yara izi unutulmazdı. Petroviç'in evini gözetleyen biri olabilirdi ve gerçek adını bilen, eski hayatının bu tanığını ortadan kaldırmak için bir planı olabilirdi. Bu mümkündü ve Joe'yu hiç tanımadığı bu kadın için hem kızdırıyor hem de korkutuyordu.

Sabahın erken saatlerinde yaptığı telefon görüşmesinde ona şöyle dedi: "Şimdi beni anlıyor musun Anna? Petroviç'ten uzak dur."

"Joe. Bağırarak yok."

"Özür dilerim. Lütfen. Anna, belanı arıyorsun."

"Joe, beni dinle. Şafakta kalbim küt küt atarak uyandım. Escalade'deki adamı tanıyordum. Onu daha önce görmüştüm."

"Emin misin?"

"Sanırım öyle. Sanırım Sırp Ordusu'ndaydı. Adını bilmiyorum ve hiç tanımadım. Sanırım sıradan bir askerdi. Ama aynı zamanda otele gelen adamlardan biri olduğunu da düşünüyorum."

BÖLÜM 57

Joe telefon görüşmesini şöyle bitirmişti: "İşten çıkınca ofisime uğra. Djoba'daki işgalci gücün çekebildiğim kadar çok fotoğrafını çekeceğim. Belki Escalade'deki adamı seçebilirsin. Buna var mısın, Anna?"

"Evet. 6'da çıkıyorum."

"Yani altı buçuk gibi burada olabilirsin," dedi. "Eğer işte takılırsan beni ara. Güvenliğe seni beklediğimi haber veririm."

Saat 19:30 olmuştu. Anna aramadı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Kendisine saldıran adam olabileceğini düşündüğü biriyle karşılaşmış ve adam onu karanlıkta saklanırken gördüğünü söylemişti.

Şimdi geç kalmıştı. Hangi cehennemdeydi? Anna'ya bir şey mi olmuştu?

Joe onun aşağıda beklemediğini bir kez daha kontrol etmek için güvenliği aradı. Masadaki güvenlik görevlisi emindi. Kimse onu görmeye gelmemişti.

Joe fotoğraflara geri döndü.

Bunlar, Sırp birliklerinin Djoba'ya tanklarla, kamyonlarla ve yaya olarak girerken çekilmiş videolarından alınmış fotoğraflardı. Askerler çelik yelek ve miğfer giyiyor, Zastava makineli tüfekleri taşıyor ve göğüslerinde palaska taşıyorlardı. Görüntülerin çoğu siviller tarafından çekilmişti.

Videolardan biri otuz metre yükseklikteki bir balkondan çekilmişti ve askerlerin kaçan sivilleri bıçığının, rastgele ateş ettiğini, cesetlerin sarsıldığını, düştüğünü, tozun kahverengi bir bulut gibi sokağa çıktığını gösteriyordu. Başörtülü kadınlar kollarını havaya kaldırmış ve katliam karşısında haykırıyorlardı.

Hareketsiz çekimlerde ses yoktu ve Joe bunun için Tanrı'ya şükretti. Görüntülerin son parçası büyük ikramiye gibi gelmişti.

Ana cadde üzerindeki bir anıtın etrafında toplanmış yüz kişilik bir grup fotoğrafıydı. Askerler bir sınıf fotoğrafı gibi sıralar oluşturmuşlardı; en uzun boylular en arkada, diğerleri ise anıtın etrafındaki basamakların alt üç katında oturuyorlardı.

Grubun bir ucunda, güçlü bir duruş sergileyen Slobodan Petrović vardı. Kırmızı yüzlü, üniformalı, altın örgülü şapkalı ve ağır silahlıydı. Sırtarak ve gururla kameraya el salladı.

Joe Petrović'e bakarken aklına bir fikir geldi.

Tony'nin Yeri'nde, Petrović'in yarım adım gerisinde yürüyen kır saçlı adamı hayal etti. Bıyığı vardı ve Petrović'le Sırpça konuşuyordu.

Bu, dün gece Petrović'i karanlık bir saatte ziyaret eden adam olabilir miydi? Anna'nın hapishane genelevinden tanıdığını sandığı adam?

Joe, Petrović'in geçen hafta restoranda kendisini çağırdığı zamanı tüm ayrıntılarıyla hatırlamaktan kendini alamıyordu. Anna'dan bahsetmiş, ondan "kız arkadaşı" olarak söz etmişti.

Belki de Anna'nın şüphelendiği gibi, kır saçlı adam da onu tanıyordu.

Joe telefonunu kaptı ve Anna'nın cep telefonunu tekrar aradı. Hâlâ cevap yoktu. Anna'nın muhasebeci olarak çalıştığı San Francisco Tesla'nın numarasını aldı ve orayı aradı. Telefona cevap veren kadından kendisini Anna Sotovina'ya bağlamasını istedi.

Resepsiyonist Anna'nın orada olmadığını söyledi. Anna'nın saat birde yemeğe gittiğini ve geri dönmediğini düşündü. Bayi gece için kapanıyordu.

Joe, "Yemekten dönmediği için endişelenen oldu mu?" diye sordu.

Kadın dedi ki, "Pek sayılmaz. İşini bitirip eve gitse kimsenin umurunda olmazdı. Sakin bir gündü. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Anna için bir mesaj bırakayım mı?"

Joe, "Hayır. Yine de teşekkürler." dedi.

Anna aramadan Joe'yu ekmezdi. Petroviç ya da Escalade'deki adam tarafından kaçırılmış mıydı?

Joe ellerini masasının üzerinde kavuşturdu.

Bu onun için alışılmadık bir durumdu. Ne yapacağını bilmiyordu.

BÖLÜM 58

Conklin ve ben Dennis Lopez'i polis aracının arkasından alıp salona götürdüğümüzde ve onu kısa bir ansör yolculuğundan sonra Cinayet Masası'na getirdiğimizde saat 19:00'u geçiyordu.

Lopez'i makul bir şüphe üzerine gözaltına almıştık, ancak bu, tutuklama emri çıkarmamıza ve onu hapse atmamıza olanak tanıyacak olası bir neden değildi.

Makul şüphe, söylediği her şeyin aleyhine kullanılabileceği anlamına geliyordu, ancak yirmi dakika gibi kısa bir süre sorguladıktan sonra onu suçlamamız ve haklarını okumamız ya da gitmesine izin vermemiz gerekiyordu.

Baskıdan kurtulmasını, Carly'yi öldürdüğünü itiraf etmesini ya da kayıp iki öğretmene ulaşmamızı sağlayacak bir şey vermesini umuyordum. Ve hala hayatta olmalarını.

Görüşme 2 müsaitti. Conklin, Lopez için bir sandalye çekti ve o oturana kadar elimi omzunda tuttum. Zaman akıp gidiyordu.

Conklin bodrumda Lopez'e taktığım kelepçeleri çıkardı ve ona "Tamam mı? Şimdi daha rahat olmalısın. Sana içecek bir şeyler getirebilir miyiz? Soda?"

Ancak Lopez'in daha önce polisle bir deneyimi olmuştu. Teklifimizi geri çevirdi ve sorularımıza "Hayır", "Hayır" ve "Bilmiyorum" yanıtlarını verdi. Görüşmemizin onuncu dakikasında "Tutuklu muyum?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Sizi sorgulamak için getirdik. Sizi bir suç işlediğinize dair makul şüphe üzerine gözaltına alıyoruz. Çünkü size durmanızı söylediğimde gaza bastınız. Bunu yapamazsınız. Size söylediğim gibi, bir yasayı çiğnediniz."

"Ama açık olmak gerekirse," dedi Lopez, "gidebilir miyim?"

"Henüz değil," dedim. "Bu gözaltına alma kısmı. Ama gözaltında olmadığınız konusunda haklısınız."

Conklin ona, "Eğer sokağa çıkmaya karar verirsen," dedi, "seni şüpheli seviyesine yükselteceğiz. Sana çok daha sert bir şekilde bakacağız. Savcılıkla birlikte olası bir neden bulmak için çalışacağız ve bu da arama emirleri ve polislerin sen çuvallayana kadar seni izlemesi anlamına geliyor. Sanırım buna güvenebiliriz."

"Aslında ben yardım etmek istiyorum,"

dedi Denny. Ben de "Tamam, güzel.

Hadi başlayalım." dedim.

Denny'ye üçüncü kez sordum: "Carly Myers'ı en son ne zaman gördün?" "Onu tanımıyorum."

Neredeyse kendimi kaybediyordum. Bizimle dalga geçiyordu ve benim onu geri çevirecek gücüm yoktu.

Eğildim ve sert, soğuk bir sesle konuşarak, "Yemin ederim Denny, ya bize yardım edersin ya da hapse girene kadar hayatımın odak noktası olursun," dedim.

Lopez değerli zamanımızın bir dakikasını düşünmek için kullandı. Sonra dedi ki, "Carly'yi en son birkaç hafta önce gördüm. Sanırım. Takvim tutmuyorum."

"Onu geçen hafta görmediğine emin misin? Sana bir ipucu vereyim," dedim. "Carly ve iki arkadaşı Pazartesi gecesi Bridge adlı bir bardan çıkarken görülmüşler."

"Ben. Yapmadım. Görmedim. Onu. Bunu nasıl kanıtlayabilirim? Sana bir sorum var. Bu şehirde her yıl kaç fahişe öldürülüyor? Bir düzine mi? Biliyor musun? Onlar hakkında beni sorguya çekmek ister misin? Etrafta dolaşıp çalışan kızları öldürdüğümü mü sanıyorsun? Aklınızı mı kaçırdınız?"

İçini dökmeyi bitirdiğinde Conklin, "Sana yardım edeyim. Salı gecesi Carly'nin öldürüldüğü Big Four'da

görülmüşsün. Taco aracınız orada sık sık görülüyor. Büyük Dörtlü

Yönetici Carly için pezevenklik yaptığını biliyor. Savcının yargıca söyleyeceği de bu. Ölen kadının pezevengiydin. Öldürüldüğü saatlerde olay yerinde görülmüşsün. Sana tanıdığın ve birlikte iş yaptığın bir kadın hakkında sorular soruyoruz. Beni anlıyor musun?"

Denny başını salladı ve balonundaki tüm hava söndü.

Conklin, "Şu anda adli tıp laboratuvarımız takomobil üzerinde çalışıyor ve savcı senin DNA'n için arama emri çıkartıyor. Carly'nin vücudunda yabancı bir saç teli bulundu ve eğer o saç telindeki DNA seninkiyle eşleşirse, adamımız sensin. O sensin."

Lopez ortağıma, "Carly'yi ben öldürmedim," dedi. "Onunla hiç seks yapmadım. Ona hiç dokunmadım bile."

"O zaman bize bildiğin her şeyi anlatarak kaybedecek hiçbir şeyin ve kazanacak her şeyin yok," dedim.

Conklin, "Ne dersin Denny?" diye sordu.

BÖLÜM 59

Denny, sert mavi gözlerime bakarken yaptığım kazan-kazan önerisini düşündü ve bunu ciddiye aldı.

"Carly ile yaklaşık üç ay önce bir gece Bridge'de tanıştım. Barda oturuyordum. Carly birkaç tabure aşağıdaydı ve onunla konuşmaya başladım. Çok tatlıydı. Yanına geçtim. Ona bir içki ısmarladım. Ona ne iş yaptığını sordum, o da bana anlattı. Çok para kazanmadığını ve üniversite kredilerini ödemeye çalıştığını söyledi."

Omuz silkti. Parmaklarımı masaya vurdum. İşe koyulmasını istedim. Daha hızlı.

Lopez, "Ona borcunu kapatmasına yardımcı olmaktan mutluluk duyacağımı ve masrafları çıkardıktan sonra yarı yarıya bölüşerek oldukça iyi bir anlaşma yapacağımı söyledim. Güldü. Ne demek istediğimi sordu. Ona söyledim ve bana deli olduğumu söyledi."

"Bu teklifi yaptıktan yaklaşık bir ay sonra beni aradı ve bunu yapmak istediğini söyledi." Conklin, "Fahişe olmayı kabul mü etti?" diye sordu.

Lopez, "*Kararını vermişti*. Ona baskı yapmadım. Hem de hiç. Denemek istediğini söyledi. Onun için bir randevu ayarladım. Onu Big Four'a götürdüm. Orayı seviyorum çünkü hiç soru sormuyorlar."

"Carly randevusuna giderken ben otoparkta kaldım. Ona sorun çıkarsa gözcülük yapacağımı söylemiştim. Birkaç yüz dolar kazandı ve bana onun için başka bir randevu ayarlamamı söyledi."

"Ve sen yaptın?" Conklin sordu.

Lopez, "Ayda bir ya da iki kez. Tek yaptığı buydu. Hey. Dürüst olmak gerekirse, Çavuş, erkeklerden hoşlandığından bile emin değilim."

"Açıkla," dedim.

"Sadece içimde bir his vardı. Baksana. Bir sürü kız erkeklerden nefret ediyor, öyle değil mi?"

"Hikayene devam et, Denny. Dışarıda bir kuyruk var, insanlar bu odayı bekliyor." İki yönlü aynaya baktı ve el salladı.

Elimi masaya vurdum ve dikkati tekrar bana döndü.

Lopez, "Çok iğrenç olmayan erkekleri seçtim ve bir ay kadar onunla iyi görünüyordu. Sonra, birkaç hafta önce, artık bunu yapmak istemediğini söyledi."

"Bu doğru mu?" dedim.

Telefonumu çıkardım ve Denny'ye motelin arka tarafındaki merdivenlerden inerken çekilmiş fotoğraflarını gösterdim.

"Bu adamı tanıyor musun?"

Resme baktı, gözleri küçük ekranda gezindi, durakladı, boğazını temizledi ve sonra "Bu benim" dedi.

"Bu bir hafta önceydi," dedim ona.

"Oradaydım," dedi, "ama Carly ile birlikte değildim."

Takip eden sorularım için hazırdım. Ona Adele Saran ve Susan Jones'u tanıyıp tanımadığını sordum. Ona üçünün birlikte Köprü'deki bir masada çekilmiş fotoğrafını gösterdim.

Lopez onları orada gördüğünü ama Adele ya da Susan'la hiç konuşmadığını söyledi. "Duyduğum kayıp kadınlar bunlar mıydı?" diye ekledi.

"Sanırım bunu biliyorsun."

Oturduğu yerden kalktı ve yüzüme bağırdı, "Yanlış adamı yakaladınız. Yanlış adamı yakaladınız! Ben kimseye zarar vermedim. Ve şimdi buradan gidiyorum. Adios."

BÖLÜM 60

Conklin ayağa kalktı ve Lopez'e o çok makul ve sabırlı sesiyle, "Hey, Denny, gitmekte özgürsün, tamam mı? Ama hadi ama. Senin üzerine bir şey yıkmaya çalışmıyoruz. Burada birkaç hayat kurtarmaya çalışıyoruz."

Denny'yi Conklin'e bıraktım ve ilgilendiğimiz kişiye meşrubat almaya gittim. Kutuya döndüğümde Lopez, Conklin ile eski arkadaşlarmış gibi sohbet ediyordu.

Bu iyi bir şeydi ve havayı bozmaktan nefret ediyordum ama yine de iki kayıp öğretmen için endişelenmekten deliye dönmüştüm. Yerime oturdum, soda kutusunu Lopez'e doğru ittim.

Üstünü açtı, bir yudum aldı.

Telefonumu tekrar çıkardım ve dedim ki, "Denny, işte zaman çizelgesi. Carly bir hafta önce Salı gecesi Big Four'a giriş yapmış. Perşembe günü 212 numaralı odada ölü bulundu. Öldürülmüş. Bu fotoğrafın zaman damgası 11:23, yani öldürüldüğünü düşündüğümüz Salı gecesi. Odasından aşağıya geliyordunuz. Orada ne yapıyordunuz? Anlamamı sağla."

Lopez iç çekti.

"Onun odasına gitmedim," dedi. "Aslında yeni kız arkadaşım Daisy'yi bekliyordum. Daisy en üst kattaki 314 numaralı odadaydı. Otoparktaydım ve spor ceketli bir adamın Carly'nin her zaman rezerve ettiği 212 numaralı odadan çıktığını gördüm. Köşede. Orayı severdi çünkü oda biraz daha büyüktü. Orada yalnız olabileceğini düşündüm. Sadece bir önseziydi, hepsi bu. Kapıyı çaldım. Cevap vermedi. Arabaya geri döndüm ve Daisy'yi bekledim."

Yüzüme baktı ve dedi ki, "Bu lanet gerçek. Daisy ile konuşmak ister misin? Çünkü bende numarası yok."

Lopez yine heyecanlanmaya başlamıştı.

Conklin, "Devam et Denny. Daisy'nin bitirmesini bekledin."

"Evet. Teşekkür ederim. Daisy'nin işi bittiğinde, finansal işlemlerimizi arabanın içinde yaptık ve onu Mission ve Onsekizinci Cadde'ye geri götürdüm."

Lopez'e dedim ki, "Carly'nin odasından çıkarken gördüğün adamı tarif edebilir misin? Spor ceketli adamı."

"Bu bir olay değildi. Hızlı hareket ediyordu." "Arabasını gördün mü?" diye sordum.

"Hayır. Ben arka taraftaydım ve sanırım o da ön tarafa doğru yürüdü. Bazen ben de ön tarafa park ederim."

"Onu bir ressamı tarif edebilir misiniz?" diye sordum.

"Şüpheli. Deneyebilirim. Bunu yaparsam, bana iyi geceler öpücüğü verip beni eve bırakır mısın?"

Conklin, "Önce ressamla konuşacağım. Sonra teğmenimizle konuşacağım ve eğer işbirliği yaparsan öpüşmek yok. Ama seni eve bırakacağız."

Denny eskiz sanatçımızla birkaç dakika geçirdi ve sonuçta ortaya çıkan düzenli hatlara sahip dikdörtgen bir yüz çizimini bize gösterdi. Herhangi biri olabilir.

Denny'yi serbest bırakmak istemiyordum ama makul şüpheyi çoktan aşmıştık. Onu fahişelikten suçlayabilirdik ama bir anlamı yoktu.

Tek şüphelimiz için elimizden geleni yapmıştık ve lanet olsun, elimiz boş dönmüştük.

BÖLÜM 61

Laboratuvar teknisyeni, Claire'in Carly Myers'ın cesedinden aldığı tek kasık kılıyla karşılaştırmak için Denny Lopez'in DNA'sının bulunduğu soda kutusunu aldığı anda saat 20:00'yi biraz geçiyordu. Raporumu Jacobi'ye gönderdiğimde saat 9:00'u geçiyordu ve geceyi bitirip toparlanırken Lopez röportajını tekrar zihnimden geçirdim. Bir pay karşılığında istekli kadınları pazarlamaktan suçlu küçük çaplı bir suçlu muydu? Yoksa çok daha kötüsü, zeki ve psikopat bir katil miydi?

Masamdaki telefon çaldığında, Lopez'in saat başı taco teslimatı işini tamamlayan sıradan bir parazit olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Yuki'nin adı arayan numaramda yanıp söndü.

Gecenin bu saatinde onu ofisinde tutan şey neydi? Ahizeyi kaldırdım ve Yuki merhaba dememi beklemedi.

"Az önce bir şey duydum," dedi. "Buna inanamayacaksınız." "Selam, Yuki. Ne var ne yok?"

"Seninle konuşmam lazım. Senin evinde mi benimkinde mi?"

Yuki'nin ofisi bir kat aşağıdaydı, bu yüzden her iki yer de yeterince kolaydı, ama bir ayağım kapıdan dışarıdaydı ve ona sordum, "Bu bekleyebilir mi? Ben eve gidiyorum." dedim.

"Arabanda konuşmaya ne dersin?"

Joe'yu aradım ve eve dönerken ona ulaştım. "Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordum.

"Tayland yemeği için dışarı çıkabiliriz diye düşünüyordum."

Dairemizden iki blok ötede, Clement'te sevdiğimiz bir restoran vardı. İyi bir fikirdi ama Yuki'nin sesinden bir süre meşgul olacağımı hesaplamıştım. Joe ve ben bir plan ve yedek plan yaptık ve sonra yangın merdivenlerine gidip aşağı indim.

Yuki ikinci katın sahanlığında beni bekliyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi.

Telefonu kapattığımdan beri otuz kırk saniye geçmişti. Dedim ki, "Ha, ha. Bu iyi olsa iyi olur."

Merdivenlerden lobiye inmeye devam ettik, arka kapıdan çıktık, ME'nin ofisini geçerek Harriet Sokağı'na ve üst geçidin altındaki otoparka doğru yürüdük. Güvenilir Explorer'ımın kilidini açtım ve ikimiz de bindik. Ben koltuğumu yatırdım, Yuki de aynısını onunkine yaptı.

"Konuşmaya başla," dedim.

Yuki, "Slobodan Petrović adında Bosnalı bir savaş suçlusunu hiç duydun mu?" diye sordu.

Bu soru çok şaşırtıcıydı.

Arkadaşıma bakmak için başımı çevirdim. Joe bana Petrović'ten bahsetmişti ama Yuki'ye *tamamen* güvenmeme rağmen Joe'nun ağzından laf alamazdım.

Yuki keskin kahverengi gözlerini bana dikmişti.

"Kimi kastettiğimi biliyor musun?" diye tekrar sordu.

"Djoba Kasabı," dedim. "UCM'de savaş suçları ve insanlığa karşı suçlardan yargılandı ama hatırladığım kadarıyla aleyhindeki dava düştü. Serbest bırakıldıktan sonra boğulduğu söyleniyordu. Nasıldım?"

"Etkileyici," dedi Yuki. "İnsanlığa karşı işlediği özel suçlar hakkında bilginiz var mı?"

"Beni bilgilendir," dedim.

Konsolu karıştırdım, birkaç PowerBar buldum ve birini Yuki'ye verdim. O da çantasından bir şişe su çıkarıp bana uzattı.

Atıştırmalık ve su ihtiyacımızı karşılamak için yarım dakika ayırdık ve sonra Yuki Petrović'e geri döndü.

"Duymuş olabileceğiniz gibi, bu herif birkaç bin sivilin öldürülmesi emrini verdi.

Erkekler yanan ahırlara kapatıldı, makineli tüfeklerle katledildi ya da rastgele infaz edildi. Bebekler annelerinin kollarından çekilip canlı canlı ateşe atıldı ya da süngülendi; şanslı olanların boğazları kesildi. Kadınlar ve kızlar tecavüze uğradı, hamile bırakıldı, içten dışa yok edildi..."

Yuki tıkandı ve bir süre sonra Sırp ordusunun vahşetine dair bu korkunç hikayeyi anlatmaya devam etti. Bana Albay Petrović'in altı yaşlarında bir çocuğu dizine yatırdığı bir film izlediğini söyledi.

"Alnından öptü ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Sonra da çocuğun boğazını kesti."

"Bu... canavarlığın da ötesinde," diyebildim. "Akıl almaz bir şey."

Yuki dedi ki, "Dahası da var. Tanık raporlarına göre Petrović kadınlara ve kızlara tecavüz ederken onları boğmayı seviyormuş. Nefes alabilsinler diye bırakıyormuş, sonra biraz daha boğuyormuş. Öldüklerinde onları asardı. Aslında ölü mü diri mi oldukları belli değil."

Yuki'nin bana Petrović'ten neden bu kadar acilen bahsetmek istediğini öğrenmek için can atıyordum. Ve sonunda bana söyledi.

BÖLÜM 62

Yuki, "Sanırım size neden bu ölü Sırp savaş suçlusundan bahsettiğimi merak ediyorsunuz, değil mi?" dedi.

Yuki'ye tam olarak kimden bahsettiğini bildiğimi söyleyip söyleyemeyeceğimi merak ederek güldüm. "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Dayan biraz," dedi Yuki. "O ölmedi."

Ayak boşluğundan çantasını aldı ve bir gazeteden koparılmış bir sayfa çıkardı. Başlığı "STEAK HOUSE YENİ YÖNETİMLE AÇILIYOR" olan bir reklamdı. TONY BRANKO İLE TANIŞIN.

Yeni sahibi Antonije Branko'nun kapının dışında, üzerinde gösterişli altın harflerle TONY'S PLACE FOR STEAK yazan tentenin altında duran bir fotoğrafı vardı.

Yuki, "İş arkadaşlarımdan biri bana bunu gösterdi. Savaş sırasında Bosna'da bir ailesi varmış. Bu Tony'yi Slobodan Petrović olarak tanıyor. Petrović'in Lahey'de yargılanırken çekilmiş fotoğraflarına baktım. İsimler uyuşmuyor ama fotoğraflar uyuşuyor. Görünüşe göre Petrović bir şekilde Bosna'dan kaçmış ve California Caddesi'nde lüks bir et lokantası açmış."

Beklediğim tepkiyi alamadım.

"Başını mı sallıyorsun?" Yuki dedi ki. "Bu kadar mı? San Francisco'da savaş suçlusu olarak yaşıyorsun ve başını mı sallıyorsun?"

"Kabullenmeye çalışıyorum," dedim. "Bu çok fazla." Şaşkınlığımı bir azarlama olarak algıladı.

"Şaka mı yapıyorsun? Bunun aklını başından alacağını düşünmüştüm. Benimkini uçurdu. Ama boş ver. Sabah Parisi'ye ipucu vereceğim, sonra da bunu FBI'a götüreceğim. Bir seri katilin yerel bir restoran işletmecisi olduğunu bilmeleri gerekiyor."

"Seni duyuyorum," dedim.

Joe, Yuki'ye zaten bildiğini söylediğimde onunla bilgi paylaşmamı anlayışla karşılamak zorunda kalacaktı.

"Tamam," dedi, "bekliyorum."

Yuki su şişesini geri aldı ve yarısını içti. Dedim ki, "Zaten biliyordum. Joe bunun üzerinde çalışıyor."

Başını çevirdi ve bana ürkmüş bir bakış attı. Sonra da "Sakıncası yoksa birkaç kelime daha paylaşalım" dedi.

"FBI usulüne uygun olarak bilgilendirildi ve Petrović'ten haberdar. Djoba'daki katliamdan kurtulan bir kişi Joe'ya geldi ve her şeyi araştırıyor - Petrović'in ICC'deki davasının nasıl ve neden tekmelendiğini, neden burada olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini."

Yuki başını salladı. "Şimdi sen söyle."

Yuki bir savcı yardımcısıydı. İnatçıydı ve yine de araştıracak bir dava yoksa bırakırdı. FBI bu işin üzerindeydi. Yapabileceği bir şey yoktu.

"Gönüllü olmadığım için özür dilerim Yuki, ama bu Joe'nun davası. Joe'nun bana sır olarak anlattıklarını açıklamadan önce senin bildiklerini bilmem gerekiyordu. Tamam mı?"

Başını salladı, hayal kırıklığına uğramıştı ama anlayışlıydı.

Anahtarımı kantağa soktum ve Yuki kapısını açıp dışarı çıkmaya başladı. Hızlı düşünüyordum. Yuki'nin kurbanlarını asmaktan zevk alan deli bir savaş suçlusuyla ilgili haberleri tamamen tesadüf müydü?

Şimdi "Bekle" deme sırası bendeydi.

Yuki arabaya geri bindi.

Ona dedim ki, "Az önce Petroviç hakkında söylediklerin. Beni takip edin. İşkence. Tecavüz. Asılma.

Bunlar sana bir şey çağrıştırıyor mu yoksa ben aklımı mı kaçırdım?"

"Carly Myers'ı mı düşünüyorsun?"

"Görüyor musun?"

"Onları nasıl bağlıyorsun?" Yuki bana sordu. "Kadın bir öğretmen. Adamın da pahalı bir biftek evi var."

"Bir motelde üçkağıtçılık yapan bir öğretmendi. Petroviç kadınları, onun işgali altında tecavüz oteli olarak adlandırılan bir binada hapsediyordu. İnsanları asmaktan hoşlanıyordu, değil mi? Carly elle boğulmuş, sonra da asılmış olarak bulundu."

"Devam et," dedi Yuki.

"Yüksek sesle düşünüyorum," dedim. "Petroviç'in Carly'yi ya da herhangi birini nasıl tanıyabileceğini bilmediğimi kabul ediyorum. Ama imkânsız değil, değil mi?"

"Hayır, bunların hepsi iyi," dedi Yuki. "Bir şeylerin peşinde olabilirsin. Bunu Claire ve Cindy ile konuşmak ister misin?"

"Bir başka iyi fikir," dedim. Bazen kendimizi hayrete düşürüyoruz.

Yuki'yle sarılıp vedalaştık ve eve dönerken Petroviç'i düşündüm, Pacific View Prep'teki üç öğretmeni ele geçirmiş olmasının mümkün olup olmadığını merak ettim.

Olup olmadığını ve nasıl olduğunu öğrenmek için her şeyi yaparım.

BÖLÜM 63

Ertesi sabah işten önce kızlarla MacBain'de kahvaltıda buluşabilmek için evden erken çıktım. Bryant ve Langston'a vardığımda bağırırlar duydum ve Bryant Caddesi'nin kordon altına alındığını gördüm. Harriet'e yedinci ve protestocular tarafından mobbing.

Harriet Caddesi'ndeki üst geçidin altına park etmeden önce gerekli sapmayı ve birkaç dönüşü yaptım, sonra kavşağa kadar yürüdüm ve protestocuları gördüm. Çoğunluğu lise öğrencisiydi, yüzlercesi. Bordo ve altın rengi Pacific View tişörtleri giymişlerdi ve Carly, Susan ve Adele'in yüzlerinin olduğu pankartlar taşıyarak ve "İşinizi yapın." sloganları atarak Adalet Sarayı'na doğru ilerliyorlardı. İşini yap."

Midem bulandı.

Conklin ve cinayet masası ekibi, gönüllü polisler, birinci sınıf adli tabibimiz ve kriminal laboratuvarımız gibi ben de işimi yapıyordum. Ancak insan gücü, yirmi dört saatlik mesai, görüşmeler ve derin araştırmalar bile canlı bir şüpheli ortaya çıkaramamıştı.

Evet, kendimi savunmaya geçmiş hissettim ama kabul edilebilir bir mazeretim yoktu.

Pacific View öğrenci topluluğu, üç kadının aileleri ve şehrin tüm sakinleri cevap istemekte sonuna kadar haklıydı.

Biri adımı bağırdı.

Döndüğümde Claire'in Harriet'in üzerinde bana doğru geldiğini gördüm. Başını gösterinin yapıldığı yöne doğru savurdu ve en az benim hissettiğim kadar üzgün görünüyordu.

Kollarımızı birbirimizin beline doladık ve caddeyi birlikte geçtik. Cindy ve Yuki MacBain'in girişinden bize el salladılar ve kapıdan birlikte içeri daldık.

Syd MacBain, "İstedığınız masaya oturun." dedi.

Tartışmaya gerek yok, en sevdiğimiz masaya gittik.

Kahve ve çay sipariş ettik ve her zamanki gibi Cindy'ye yemin ettirerek bu toplantının kayıt dışı olduğunu resmen bildirdim. Bebek mavilerini yuvarladı, başını salladı, sarı buklelerini zıplattı ve "Gaaaaahhhhhh" dedi.

Claire güldü, Yuki yuvarlanan, neşeli kıkırdamasıyla katıldı ve sonra hepimiz güldük, çünkü Yuki'nin kahkahasını dağılmadan duyamazsınız.

Bunu Cindy'ye vermek zorundaydım. Kasveti parçalara ayırdı.

Sıcak içecekler geldiğinde, Yuki görevi devraldı ve grubumuza Slobodan Petrović'in yirmi yıl önce Bosna'nın Djoba kentini bastırması hakkında bilgi verdi.

"Şu anda burada," dedi, "Antonije Branko takma adını kullanıyor."

"Petrović San Francisco'da mı?" Cindy sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Yuki. "Petrović olduğu tahmin edilen bir adam Kaliforniya'da bir et lokantası açtı."

"Tony'nin mi? Eskiden Oscar'ın olan mı?" diye sordu

Claire. Yuki, "İşte o." dedi.

Claire ve Cindy şok olmuşlardı. Yuki'nin Petrović'in çalışma tarzının bir yönünü -belgelenmiş tecavüz, işkence ve cinayet modelini- anlatmasını dikkatle dinlediler. Huzursuz bir geceyi Joe ile konuşarak geçirmiş, Petrović'in yöntemini Carly Myers'ın bir motel duşunda boğularak asılmasıyla karşılaştırmıştım.

Noktaların aslında birbirine bağlı olduğuna henüz ikna olmamıştım.

Yuki toplantıyı bana devrettiğinde, Petrović'in kadın mahkumları bir tecavüz otelinde tuttuğunun bilindiğini ve sadist eğilimleri olduğunu açıkladım.

Cindy "Devam et" dedi, ben de devam ettim.

"Myers fahişelerin uğrak yeri olan bir motelde bulundu" dedim. Söylediklerimizden başka bir şey olmayınca, Carly Myers'a yapılan bu tuhaf işkence ve asma eyleminin Petrović tarafından gerçekleştirilip gerçekleştirilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer öyleyse, iş başında mı? Saran ve Jones'u şehirdeki diğer motellere mi sakladı?

Çünkü nerede olduklarını bilmiyoruz. Hiçbir fikrimiz yok."

Bir blok ötede "İşini yap" diye slogan atan öğrencileri düşündüm. Petrović bir ipucu muydu? Yoksa sadece bu kaçırma ve cinayet olayını aydınlatacak bir şey mi bekliyordum?

Claire'in sesi düşüncelerimi böldü.

"Bunu dün gece laboratuvarıdan yeni aldım. Bunlar Carly'nin vücudundaki o alışılmadık ölüm öncesi kesiklerin izleri."

Cindy bu kesintileri duymamıştı. Sorularla atladı.

"Ne tür kesikler? Resimleri görebilir miyim? Oh. Oh. Bunlar ölümcül görünmüyor. Öyle miydi, Claire?"

Claire, "Hayır, ölümcül değillerdi. Bu yaralar muhtemelen onu korkutmak ve uysal hale getirmek için açılmış. Ondan bir süre sonra boğuldu ve öldüğünde de asıldı. Bana öyle geliyor ki, asılması etki yaratmak içindi. Muhtemelen yaraları gizlemek ve cesedin daha iyi görünmesini sağlamak için beyaz bir erkek gömleği giydirilmişti."

Claire ve ben ikimiz de çaylak olduğumuzdan beri yakın arkadaşız ve onu oldukça iyi okuyabiliyorum.

Yüzündeki ifadeden Claire'in daha önce duymadığımız bir haber vermek üzere olduğundan emindim.

64. BÖLÜM

Telefonum çaldı, Richie Jacobi'nin bizimle hemen buluşmak istediğini mesajla bildiriyordu.

Mesaj attım. *On dakika daha. Belki on beş.*

Sonra Claire'in söylediklerine geri döndüm. Fotoğraf büyütmelerinden oluşan başka bir klasör açmış ve şöyle demişti: "Bu resimler Carly'nin gövdesindeki kesiklerden çıkarılan lateks kalıplara ait. Buraya bakın: ince lateks levhalar ve lateks malzemenin yaraların içine sızdığı bir çıkıntı. Rapor yaralara yıldız fırlatmanın neden olmuş olabileceğini öne sürüyor."

"Bunlar ninja yıldızlarıyla aynı mı?" Cindy sordu.

Cindy bir cevap beklemeden telefonundan Google'da *fırlatılan yıldızları* araştırmaya başladı.

"İşte başlıyoruz," dedi. "Fırlatma yıldızlarının asıl adı *shuriken*. Japon kökenlidir ama başka ülkelerde de kullanılır. 'Tarihsel olarak, *shuriken* neredeyse tüm metalik buluntu nesnelerden yapılır' ... dah-dah-dah ... 'yıldız şeklinde, beş köşeli, gamalı haç şeklinde' vb."

Telefonunu kaydırды, bir sayfa daha okudu ve özetine devam etti.

"Yıldızlar öldürücü bir silah olarak tasarlanmamıştır, demek istediğin bu Claire. Daha çok yaralamak, dikkat dağıtmak ve kılıç ve diğer silahları tamamlamak için kullanılırlar... Genellikle beş ila sekiz inç çapında, çok ince, yumuşak bir hareketle fırlatılırlar, böylece elden zahmetsizce kayarlar. Tamam, burada bir yorum yaparsak, kurban genellikle yıldızı görmez ve görünmez bir kılıç tarafından kesildiğini düşünür."

Claire, "Evet. İnce bıçak kulağa doğru geliyor. Yaralardan biri Carly'nin ön kolundaki bir kesikti. Keskin bir bıçağa karşı savunma gibi."

Cindy bize bir panoya yapıştırılmış her şekilden fırlatılan yıldızların resmini gösterdi. Sonra telefonunu bıraktı ve şöyle dedi: "Yıldız fırlatmak birçok ülkede ve bazı eyaletlerde yasadışıdır. Kaliforniya'da yasadışı."

Carly Myers'ın cesedini görmek için morga gittiğimde Claire'in ne dediğini hatırladım: "Eğer silahı bulursan, katili de bulabilirsin."

Adli tıp en olası silahı bulmuştu. Ama fırlatılan yıldızların Slobodan Petroviç'le nasıl bir bağlantısı vardı?

Çek geldi. Para dört elden masaya düştü. Sarıldık ve işe doğru yola çıktık.

Conklin ve Jacobi'yle buluşmak için hızlıca hareket ettim, gösteriden geçip ön merdivenlerden çıktım.

Panhandle yakınlarında yaşayan soykırımcı savaş suçlusu hakkında onlara anlatacak çok şeyim vardı. Belgelenmiş bir işkence, tecavüz ve toplu katliam geçmişi olduğunu.

Ve savaş sonrası tanık raporlarına göre Petrović bir sadistti: kurbanlarını asmaya özen gösterirdi ve bunu yapmayı seviyor gibi görünüyordu.

BÖLÜM 65

Güvenlik Joe'ya seslenerek, Bayan Anna Sotovina adında bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. Joe, "Onu yukarı gönderin," dedi.

Anna dün akşamki altı buçuk buluşması için onu ekmiş, telefonunu kapatmış, mesajlarına ve aramalarına geri dönmemişti. Bütün gece onun için endişelenmişti ve şimdi çok kızgındı.

Kadın kapıyı çaldığında, adam onu kontrol etti. İşine uygun giyinmişti ve korkmuş ya da yaralı görünmüyordu. İçeri gelmesini istedi ve bir sandalye gösterdi.

Odayı geçerken konuşmaya başladı.

"Telefonumu kapattım," dedi. "Arabamda beklerken çalmasını istemedim." "Arayıp nerede olduğunu haber vermeyi düşünmedin mi?"

"Biliyorum. Biliyorum. Birden aklıma Petroviç'i restorandan eve kadar takip etmek geldi." "Beni kaybettin."

"Öğle yemeğinden sonra Tony'ye gittim. Beni arabamdan tanımaması için otoparktan bir araba kullandım. Saatlerce bekledim ve o restorandan ayrılmadı. Bütün gün orada kaldım. Bir şişeye işedim. Ne ayrıldım ne de hareket ettim."

Joe öfkeliydi ama başını salladı, sonra da "Devam et," dedi.

"Şeytani gülümsemeli adamı gördüm. Akşam 7:00'de ayrıldı. Bu yüzden buraya gelmedim. Onu gördüm ve ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Onu takip edersem belki beni tanıyabilirdi."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Benimle alay mı ediyorsun? Gerçekten mi, Joe?"

Kadın yüzünde kızgın ve incinmiş bir ifadeyle ona bakarken adam onun çıkmasını bekledi. Onu bilgilendirirken ters ters bakmaya devam etti.

"Restoranın dışında kalmaya karar verdim. Müşterilerin gelip gitmesini, gelip gitmesini izledim ve sonra tüm ışıklar sönene kadar beklemeye devam ettim. Petroviç hiç ayrılmadı. Ben de evinin önünden geçtim. Jaguar'ı görmedim. Üst katta sadece bir ışık yanıyordu. Eve döndüm ve sokağı turladım."

Anna devam etti.

"Kimse beni izlemiyordu. Yine de iki blok öteye park ettim ve sonra eve yürüdüm ve arka bahçeden içeri girdim. Görülmediğimden eminim."

Joe, "Peki bu sabah buraya gelirken onun evinin önünden geçtiniz mi?" diye sordu. "Evet. Arabası orada değildi."

"Restoranın önünden mi geçtiniz?"

"Öğlene kadar açmıyorlar," dedi.

"Peki ne yapıyorsun, Anna? İnternette kolluk kuvvetleri üzerine mi çalışıyorsun? Fahri bir FBI rozeti ve bir silah alman gerektiğini mi düşünüyorsun? Trafik ışıklarında Petroviç'in arkasına gizlice yaklaşıp 'Eller yukarı' diye bağırıp onu içeri alabileceğini mi sanıyorsun? Aklından ne geçiyor senin?"

Kadın ona baktı ve adam hiç irkilmedi. Silahsız, eğitimsiz, boyundan büyük işlere kalkışan bu kadının azılı bir savaş suçlusunun peşine düşmüş olması ve şimdi de *ona* dik dik bakmaya çalışması inanılmazdı.

Korkusuzluğu endişe vericiydi. Böyle devam ederse, sokakta yatan cesedini teşhis etmek için çağrılacaktı, kartı el çantasındaydı.

Dedi ki, "Beni korkutmuyorsun, Joe. Ve bana ne yapacağımı söyleme. O şişko adam beni yerde sikerken hayatta kaldım. Bana yaptıklarından kurtuldum."

Saçlarını çekti. Gün ışığında yanık izi parlak bir kumaş gibiydi, kaşından çene çizgisine kadar yanağına yapışmıştı.

Anna, "Arkadaşlarıma ve kız kardeşime ne yaptığını gördüm ve ölü annemi sığ bir mezarda çıplak olarak buldum. Sevgili kocamı da aynı şekilde. Bebeğim bir çukurda. Kaçtım. Geceleyin. Yürüyerek. Gemiyle, trenle ve daha çok yürüyerek. Sakın bana ona bakamayacağımı söyleme. Bana bunu söyleme. Ya bana yardım et. Ya da beni yalnız bırakın."

Sandalyeden kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Joe arkasından seslendi.

"Anna. Geri gel. Bakman için resimlerim var. Escalade'deki askerini teşhis etmek istiyor musun. Yoksa istemiyor musun?"

BÖLÜM 66

Anna kapı aralığında durdu ve cevap vermeden yan koltuğa doğru yürüyüp oturdu.

Joe bilgisayar ekranını çevirdi, böylece Djoba'nın ana caddesinin ortasındaki anıtın etrafında toplanmış askerlerin büyütülmüş fotoğrafını görebildi. Anıtın ötesinde, yol boyunca dağınık cesetler sıralanmıştı.

Anna fotoğrafa baktı, soldan sağa doğru araştırdı. Gözleri Petroviç'in resminde durdu, sonra sıranın diğer ucuna geri döndü.

Titreyen parmağını uzattı. "Bu o.

Escalade'deki adam." Joe, "Emin misin?"

dedi.

Gözlerinden yaşlar fışkırdı.

"Eminim," dedi. "Bu o. Kokuşmuş nefesinin kokusunu hâlâ alabiliyorum. Sapkın bir piç kurusu. Ama adını bilmiyorum."

Joe dedi ki, "Tamam, Anna, tamam. Kimliğini tespit edeceğim. Bugün değil, ama bu askerlerin kimlik belgelerine erişimimiz var. Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Senin için korkuyorum, anlıyor musun? Seni arabana kadar geçireyim."

"Bulabilirim," dedi.

Zor oldu ama Anna'yla birlikte asansöre doğru yürürken "Petroviç'ten uzak dur" demedi. Ofisi on üçüncü kattaydı ve asansör kabini zemin kattan yukarı çıkması uzun, rahatsız edici dakikalar aldı. Bu süre boyunca Anna asansör kapılarına, Joe da Anna'nın profiline baktı.

Kadının hayatındaki acımasız olayları sanki bir akrabasının ya da yakın bir arkadaşının başına gelmiş gibi hayal ediyor ve bu ona acı veriyordu. Bu davayı fazla kişisel alıyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Yine de. Steinmetz'e Petroviç'i 7/24 izleyeceğini söyleyecekti.

Asansör yukarı doğru yer değiştirdi ve durdu. Kapılar kayarak açıldı. Anna içeri girdi, arkasını döndü ve zemin kat için düğmeye bastı. Joe yeni bir bilgi aldığı anda onu arayacağını söylerken ona baktı. Ona teşekkür etti ve kapılar kapandı.

Joe ofisine geri döndü ve ekran görüntüsüne tekrar dikkatlice baktı.

En çok dikkatini Anna'nın Fell Sokağı'nda karşısına çıkan adam olarak tanımladığı askere verdi. Ona söylediği gibi, adam subay değil, sıradan bir askerdi ve üniforma giymişti -fötr şapkalı, koyu renkli bereli, sinekkaydı tıraşlı. Beresini düzeltiyordu ve bu karede yüzü bulanıktı.

Joe anıtın önünde poz veren adamların otuz saniyelik videosunu açtı ve her saniyede bir ekran görüntüsü kesti. Yaptığı işi gözden geçirdi ve Anna'nın ikinci sırada işaret ettiği adamın en net görüntüsünü buldu.

Dosyası için fotoğrafın çıktısını aldı ve kimliği belirsiz askerin etrafına bir daire çizdi.

İşin garibi, bu adama baktıkça, fotoğraftaki askerin geçen hafta et lokantasında "Tony" ile birlikte gördüğü kıır saçlı adamın daha genç bir versiyonu olduğundan daha da emin oluyordu.

Bu adam Petroviç'e bir şeyler söylüyordu. "Evet, şimdi duydum. Onunla ilgileneceğim." Bunun gibi bir şey.

Joe, Petrović'in mutfaktan çıktığını görünce şok olmuş ve ona odaklanmıştı. O sırada Grayhair'i dikkatle dinlemiyordu. Ama geriye dönüp baktığında, o tuhaf cümlelerin korkunç bir tınısı vardı. Herhangi bir anlama gelebilirdi; ev sahibesine ya da çarşaf şirketine bir ödeme yapılması gerektiği ya da daha karanlık bir şey.

Petrović o sırada Joe'ya şöyle demişti: "Kız arkadaşın nerede? Bisikletli olan." Petrović'in yardımcısı "Onunla ben ilgilenirim," derken Anna'yı mı kastediyordu?

Petrović Anna'yı bisikletin üzerinde görmüştü. Ve Petrović'in fotoğrafını çektiğinde Anna'yı Joe'yla birlikte sarı evin merdivenlerinden inerken görmüştü. Ama Petrović Anna'yı Djoba'da tecavüz edip yakmasından da tanıyor muydu?

Bosna'daki soykırım tecavüzlerine ve insanlığa karşı işlediği suçlara rağmen, Joe'nun bildiği kadarıyla Petrović ABD'de herhangi bir suç işlememişti. Ama belki de Escalade Man işlemişti ve eğer işlemişse, sabıkası olabilirdi.

Hai Nguyen muhtemelen öğle yemeği için dışarıdaydı, ancak Joe videosunu ve en net ekran görüntüsünü bir e-postaya ekleyerek *ACİL* olarak işaretledi.

Şöyle yazmış: "Hai. Alttan ikinci sırada, soldan üçüncü Sırp askeri. Djoba, Bosna. İsmine ihtiyacım var." E-postayı gönderdi.

Joe, Anna'ya tecavüz eden o isimsiz askeri düşünerek kahve içmek için dinlenme odasına gitti. San Francisco'daki hareketlerini biliyordu ve onu korkutmaya çalışacak cesareti vardı. Onu tanımıştı. Nasıl bilmez? Belki de onu Petrović'le tanıştırmıştır.

Ve Anna vardı, meydan okuyan, silahsız bir sivil, onu sonsuza dek ortadan kaldırmak isteyebilecek bir katilin peşindeydi.

BÖLÜM 67

Adele sabah olduğunu düşündü çünkü Marko onu saçlarından tutup yataktan çekerek uyandırmıştı.

"Lütfen. Canımı yakıyorsun."

Aslında saatin kaç olduğunu, hangi gün olduğunu, Susan'la birlikte bu yaldızlı kafeste ne kadar zamandır mahsur kaldıklarını bilmiyordu. Saat yoktu, dışarıdan ışık gelmiyordu, gece ve gündüzün ritminden haberleri yoktu. Çıldırıktı ama gördükleri muamelenin en kötüsü de bu değildi.

İyi davranış karşılığında özgürlük vaadine rağmen, defalarca cezalandırılmışlardı. Yumruklanmışlar. Tecavüze uğradılar. Eleştirildiler, tehdit edildiler ve zaman, ses ya da umut olmadan odalarına kilitlendiler.

Şimdi Susan'la birlikte, bir deniz kabuğunun içi gibi inci gibi parlak, şeftali renginde ve en yumuşak makyaj lambalarıyla aydınlatılmış giyinme odasındaydılar. Büyük, eğimli aynaya bakan makyaj sandalyelerine oturdular.

Susan açık tenli, çilek sarısı, uzun boyluydu. Adele koyu renk saçlı, telli, atletikti. Her birine bir gardırop ve saç renklerine ve tenlerine uygun bir kozmetik kutusu verilmişti.

Bugün de benzer şekilde, birbiriyle uyumlu bebek pijamalarının üzerine ipek sabahlıklar giymişlerdi. Güzel görünmeleri için talimat almışlardı. Ama hayatlarında hiç bu kadar korkmamışlardı.

Giysinme odası iki yatak odasının arasında yer alıyordu. Yatak odası süitinin ötesinde, kalın halılarla kaplı, kuştüyü döşemeli mobilyalar, mermer bir şömine ve kuyruklu bir piyano ile lüks bir şekilde döşenmiş geniş bir oturma odası vardı.

Odanın yüksek tavanları ve uzun pencereleri vardı. Odanın yumuşak aydınlatması meşale lambalarından ve kitap raflarının arasındaki duvarlarda bulunan apliklerden geliyordu. Tavanlar süslü pervazlar ve yaldızlı bir alçı madalyondan sarkan bir avize ile dekore edilmişti.

Adele tavandaki ışıltılı kristali ve süslü alçı işçiliğini asla unutamayacaktı. Erkekler ona sırayla bakarken o da onlara bakmıştı.

Susan saçını tarıyordu. "Adele?" diye sordu. İyi misin?" diye sordu.

Adele, "Dayanamıyorum. Kendimi öldürmek istiyorum. Keşke yapabilirsem." Susan fırçayı yere bıraktı ve Adele'in iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Del. Beni dinle. Seni kırmalarına izin veremezsin."

Adele arkadaşından uzaklaştı ve "Bak," dedi.

İpek geceliğini kaldırdı ve Susan'a göğüslerindeki büyük morlukları, iç bacaklarını boyayan morlukları gösterdi. Saçlarını kaldırarak Marko'nun büyük bir tutamını kopardığı çığ yere dokundu.

Adele, "Düşündüğüm şey yüzünden beni öldürebilir. Haklı olduğumu biliyorsun."

Gözlerine mendil bastırdı. Bir süre hıçkırdı, sonra burnunu sümkürdü. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu arkadaşına.

Susan yumuşak bir sesle, "Kendime en büyük dolandırıcılığı yaptığımı söylüyorum," dedi. "Kendime bedenime ve egoma zarar verebileceklerini ama beni ezemeyeceklerini söylüyorum. Onlara izin vermeyeceğim. Adele, bunu kendine söyleyebilir misin? *Anlatmalısın.*"

Adele derin bir iç çekti.

"Bazen kendimi güçlü hissediyorum. Tony'nin Carly'ye ne yaptığını polislere anlatacak kadar uzun yaşama zorunluluğu hissediyorum."

"Evet," dedi Susan. "Bu doğru. Carly adına konuşabilmek için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

"Gerçekten çıkacağımıza inanıyor musun?" Adele sordu. "Anlatacağımızı biliyorlar. Ne yaparsak yapalım bizi öldürecekler. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Onları zekâmızla alt etmeliyiz Adele. Bir fırsat bekle."

Adele normalde makyaj yapmazdı ama Susan'ı izlemiş, göz kaleminin nasıl sürüleceğine dair ipuçları almış ve şimdi göz kapağının kirpiklere yakın kısmına bir çizgi çekmeye çalışıyordu. Adele'in eli o kadar kötü titriyordu ki Susan fırçayı elinden aldı ve Adele'in gözlerini nemli bir bezle temizledi.

Sonra Adele'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sakin ol," dedi. "Ben yapacağım."

Adele ile bir gün daha yaşamak için canavarları nasıl memnun edeceğini konuştu. Cümleler önerdi, gurur okşayıcı seks konuşmaları, inleme ve nazik dokunuşlar gösterdi. "Kendi kelimelerinizi kullanın" dedi.

Adele arkadaşının kendisi için cesur olmaya çalıştığını gördü. Ona sordu, "Susan. Ne düşünüyorsun? Lütfen bana gerçeği söyle, gerçekten."

BÖLÜM 68

Susan göz kalemi fırçasını yere bıraktı.

Adele'e şöyle dedi: "Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ama buradan çıkıp çıkamayacağımızı düşünmeden edemiyorum. Ailemin korkudan deliye döndüğünü düşünüyorum. İnsanların bizi arayıp aramadığını, ne kadar zamandır kayıp olduğumuzu ve buradan ne zaman çıkacağımızı merak ediyorum. Eğer."

Köprü'den ayrıldıkları ve okula geri dönmek için kısa bir yürüyüş yapmayı planladıkları o son özgürlük gecesini düşünüyordu. Carly'ye acıyor, onun için ağlıyordu ama yine de onları bu cehenneme soktuğu için Carly'yi suçluyordu. Ve onunla birlikte gittiği için kendini suçluyordu.

Susan Tony'yi tanıyordu, o da Marko'yu. Onlar onun uyuşturucu satıcılarıydı. Ama bunu arkadaşlarına hiç söylememişti. Onlara bağımlı olduğunu söyleyemezdi. Carly'nin tertemiz bir zengin kız olmadığını biliyordu ama Carly uyuşturucuya bulaşmazdı. Peki ya Adele? Susan onun neden onlarla takıldığını bile bilmiyordu.

Ama Tanrım. Onları buraya getiren tek suçlu Carly değildi.

Pazartesi gecesini Köprü'den ayrılırken, Tony ve Marko Escalade ile yanlarına yanaşmışlardı. Tony sürücü tarafındaki camdan dışarı eğilmiş ve Carly'den bir iyilik istemişti.

"Carly, hayatım, seni görmeyi umuyordum. Büyük bir restoran eleştirmeni yarın akşam yemeği için evime geliyor. Lütfen, Carly," dedi. "Hepiniz kızlar. Etrafa kadın gözüyle bakmanızı istiyorum. Aldığım tablolar hakkında sorularım var. Bu tür şeylerden ne anladığımdan emin değilim ama yarın akşam yemeğinden önce bunları değiştirmek için yeterli zaman var."

Adele yalvardı. Susan da gitmek istemedi.

"Tony, resimlerin iyi olduğuna eminim. Eleştirmen sadece yemeklerle ilgileniyor." Tony ikna ediciydi.

"Evet, yemek ama aynı zamanda ambiyans. Geç olduğunu biliyorum ama dinle, şefim senin için özel çikolatalı tatlısını yaptı. Üstündeki krem şanti de bir danışman ücreti. Siz söyleyin. Yüz mü? Adam başı iki yüz. Zamanınız için nakit. Sadece bir saat. Lütfen?"

Carly, "Tamam Tony. Kulağa eğlenceli geliyor," dedi ve iki arkadaşı da kabul etti. Üçü birlikte büyük mavi Caddy'nin arka koltuğuna oturdular. Marko arka koltuğa eğildi ve kadınlara kristal flütler içinde soğuk şampanya ikram etti.

Susan uykuya daldı ve uyandığında yabancı bir odadaydı. Elini uzatması, gözlerini kaydırması sonsuza dek sürdü. Sanki suyun altında yüzüyormuş gibiydi.

Yatağın çok yumuşak olduğunu fark etti, sanki onu kucaklıyor gibiydi. Ama bu oda karanlık ve penceresiz bir hücreydi. Eşyaları, giysileri, telefonu yoktu. O bir mahkûmdu. Üzerine şeffaf bir gecelik giydirilmişti ve bacaklarının arasındaki acıdan seks için kullanıldığını anladı.

Tutsak olduğu o ilk gece Susan yatağın ayak ucuna, kapı koluna ulaşabileceği yere kadar süründü ama kapı kilitliydi. Çığlık atmaya başladı.

Tony kapıyı açtı, onu yatağa geri itti ve artık ona ait olduğunu söyledi.

Ve kurallar koydu - hepsi acımasız, keyfi, taşa dökülmüş - tek bir sözle. Kurallara uyarsa iyi olacaktı. Uymazsa, onu öldüreceklerdi. Hem de hemen değil.

Amacını anlatmak için onu tokatladı, çimdikledi ve yumrukladı ve sonra onu zorla aldı. İş bittiğinde kızın poposunu tokatladı, alnından öptü ve "İyi geceler tatlım. Sonra görüşürüz."

sabah."

Kapıyı arkasından kilitleyerek çıktı. Susan
şimdi arkadaşına bakıyordu. "Adele."

Adele ona baktı, korkusunu yansıtıyordu.

"Özür dilerim. Burada olduğun için çok üzgünüm. Ve benim için de üzgünüm."

BÖLÜM 69

Susan, Adele'le birlikte makyaj aynasının önünde oturmuş, başlarına gelenleri düşünüyor, Carly'nin Tony tarafından tamamen kandırılmış olduğunu tüm kalbiyle biliyordu.

Kaçırılmalarının ertesi sabahı, yataklarından sürüklenerek salona getirildiklerinde, Carly çılgına döndü ve hayatı için savaştı. Tony'ye aşağılık isimler taktı, ona bir şeyler fırlattı ve kapıya doğru koştu. Kaçma girişiminin umutsuz olmakla kalmayıp adamları çileden çıkardığını herkes görebiliyordu.

Tony Carly'yi omzundan yakaladı ve karnına bir yumruk attı. Carly yere yığıldı ve Tony onu yere düşürdü. Carly öğürdü ve halının üzerine kustu.

Susan ona yardım etmeye çalıştı ama Tony onu duvara fırlattı. Baş sıvaya çarptı ve yere doğru kaydı. Tony'nin Carly'yi iri elleriyle boğmaya başlamasını, nefes almasına izin vermesini, sonra tekrar boğmasını izledi. Tony bırakınca Carly nefes nefese kaldı ve uzun, korkunç bir hırıltı çıkardı.

"Özür dilerim," dedi Susan'a bakarak.

Tony Carly'yi ayağa kaldırdı, omzunun üzerinden sürükledi ve apartmandan dışarı çıkardı.

Günler sonra Tony onlara Carly'nin cansız bedeninin fotoğraflarını gösterdi, solgun ve kaskatı kesilmişti, üzerinde kendi gömleklerinden biri vardı. Korku evindeki bir balmumu sergisine benziyordu.

Tony, Susan ve Adele'in çok korkmalarını, itaat etmelerini ve kaçmaya çalışmamalarını istemişti. Ama şimdi o ilk günlerde bildiklerinden daha fazlasını biliyorlardı.

Susan akşam yemeğinden sonra hayvanlar için birkaç kez piyano çalmıştı ve müzik onları rahatlatmıştı. Bu ona harika bir plan yapma fikri verdi. Doğru zaman geldiğinde, o ve Adele kaçacaklardı.

Yakın bir zamanda, belki de bu gece Susan oynarken Adele içkileri dolduracak ve bardakları dolu tutacaktı. Canavarlar yemek ve alkolün etkisiyle sersemlediklerinde Adele şömüne demirlerini yatak odalarına kaçırarak ve Susan oynarken onları şiltelerin altına saklayacaktı.

Şimdi soyunma odasında kahvaltıya hazırlanırken Susan Adele'in yanaklarına renk sürdü ve ağzını rujla boyadı.

Sonra dedi ki, "Söyle bana Adele. Bana planımızı anlat."

Adele dedi ki, "Onları sarhoş edeceğiz. Yataklarımızda uyuduklarında, kafalarına vurmak için demir çubukları kullanacağız."

Susan arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamamdır."

Susan daha önce hiç fare bile öldürmemişti ama sopayı havaya kaldırıp Tony'nin kafasına indirdiğini hayal edebiliyordu.

Adele aynı şeyi Marko için de yapabilir miydi? Soyunma odasına doğru gelen ayak seslerini duydu. Kapı açıldı.

Marko, "Kahvaltı salonda servis ediliyor hanımlar. Şimdi."

Susan, "Bize bir dakika izin verir misin Marko? Henüz tam olarak hazır değiliz."

"Şimdi dedim. Tony evde ve seni istiyor. Saçını tara, Adele. Yürü." Kapı kapandı ve

Susan, "Dışarı çıkacağız. Bir yolunu buluruz."

Adele titriyordu ve Susan onun dün gece salonda herkesin önünde uğradığı saldırıyı, dayığı, bir, iki ve sonra üçüncü bir adamın tecavüzünü hatırladığını biliyordu.

Adele, "Susan, tek çıkış yolu onları öldürmek ya da kendimi öldürmek.

"Tanrı şahidim olsun. Hangisi olduğu umurumda değil."

BÖLÜM 70

Marko, Susan ve Adele'i salondaki altın püsküllü ipek kanepeye götürdü ve oturmalarını söyledi.

Junior adındaki adam elinde bir tepsi yiyecek ve içeceklerle odaya girdi: bir şişe iyi şarap, bir sepet ekmek ve iki tabak tavuk salatası. Yemeği sehpanın üzerine koydu ve şarabı doldurdu.

Adele aç değildi. Ve bu kahvaltı da değildi. Artık günün hangi saati olduğundan emin değildi. Onların hilelerinden biri olabilir. Ya da yine uyuşturulmuş ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olabilir.

Odada tam olarak tanımlayamadığı bir ruh hali değişikliği hissetti. Görünüşte bugün de önceki günler gibiydi. Gündüz vardiyasında çalışan üç isimsiz adam ön kapıyı koruyor ve yemek servisi yapıyordu. Marko denetliyordu.

Ama bugün adamlar umutlu görünüyordu.

Marko iki kadının önünde durdu ve "Yiyin. Güzelmiş."

Adele çatalını aldı, biraz marul sapladı. Marko döndü ve Adele çatalı yere bıraktı. Uzun koridordan salona doğru gelen ağır ayak seslerini duydu.

Tony.

Kapı aralığını doldurdu. Purosunu üfledi. Bir yarışma programı sunucusu gibi gülümsedi. "İyi günler hanımlar. Herkes iyi uyudu mu?"

Adele ve Susan hep bir ağızdan, "Evet, Tony," diye mırıldandılar.

Adele, Tony'nin dün gece kendisine tecavüz ettiğini, saçlarını çektiğini, bir eliyle başını geriye ittiğini ve diğer eliyle boğazını sıktığını hatırladı.

Kız çırpındığında, adam onun çırpınışına ve nefes nefese kalışına eğlenmiş ve kız bayılmadan önce onu bırakmıştı.

"Senin için iyi miydi?" diye şaka yapmıştı.

Sonra ayağa kalktı, banyoya yürüdü ve prezervatifi tuvalete atıp sifonu çekti. Şortunu giyip Marko'ya kapıyı açtı ve yoldaşının sırtına bir tokat attı. Marko eşiği geçmeden hemen önce Adele, Susan'ın odasının kapısının açıldığını ve Tony'nin gürleyen sesini duymuştu: "Ne var ne yok, kedicik?"

Adele sadece otuz adım ötedeki şömine ocaklarına bir bakış attı. Şimdi riske atılamayacak kadar çok adam vardı ama belki sonra.

Tony kolsuz bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi ve üzerine oturarak sehpanın üzerindeki iki kadına baktı.

"Birinize bir sürprizim var." dedi. Sonra da güldü. "İkiniz de korkmuş görünüyorsunuz. Kesin şunu. Sadece birinizi ortam değişikliği için dışarı çıkarıyorum, belki dondurma. Ne diyorsunuz? Komik bir iş. Bir gün izin yapmanızı istiyorum."

Susan Adele'in elini tuttu ve Tony görmeleri için bir çeyreklik uzattı. Tony,

"Susan, ya baş ya kuyruk." dedi.

"Kafalar."

Para havaya fırladı, döndü ve Tony onu yakalayıp elinin arkasına vurana kadar yuvarlandı.

"Üzgünüm, Susan. Bu kuyruk. Ama sıra sana da gelecek. Adele, odanda yeni kıyafetler var. Giyin," dedi. "Acele et, Küçük A. Hava kararmadan."

BÖLÜM 71

Adele, iki şeritli bir otoyolda hızla ilerleyen ve nereye gittiğini bilmediği Jaguar'ın ön koltuğunda Tony'nin yanında oturuyordu.

Elleri rahatsız edici bir şekilde arkadan bağlıydı. Yeni kot pantolonu dar ve bağlayıcıydı ve bel bandı kalçalarındaki ve karnındaki çürüklere acı verici bir şekilde baskı yapıyordu. Kotun üzerine Pacific View Prep logolu beyaz bir sweatshirt giymişti.

Adele'in kolları arkasından çekilmişti ve Tony omuz kemerini bağladığında, Adele tokayı açması için ona yalvarmıştı.

"Tony, lütfen hayır. Çok kötü acıyor."

"Elbette, Adele. Seni önemsiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum Tony."

Omuz kemerini çıkarmış.

Bu bir lütuftu ama Adele "sahne değişikliği" hikâyesinin bir aldatmaca olduğundan emindi. Hatta Tony'ye ailesini arayıp iyi olduğunu haber verip veremeyeceğini bile sormuştu.

Tony ona şöyle demişti: "Komik bir kızsın Adele. Ama cidden, eğer yardım ister ya da kaçmaya çalışırsan, seni öldürmek zorunda kalacağım ve bu bana gerçekten acı verecek."

Elini kalbinin üzerine koymuş ve sahte bir üzgün ifadeyle ona bakmıştı.

Sonra da şöyle dedi: "Ayrıca Marko'yu aramam gerekecek ve Susan'ı bir köpek gibi uyutacak. Ailenin nerede yaşadığını biliyorum, Küçük A. ve tüm arkadaşlarının isimlerini biliyorum. O yüzden lütfen hayatım, uslu dur. "Anlıyorum Tony" de."

Adele söylemişti.

"Ben sana aidim Tony' de."

Onu da susturmuştu. Ona güvenmesi önemliydi. "Mükemmel bir eş olacağım. Söz veriyorum."

Yaklaşık yarım saattir arabadaydılar ve batmakta olan güneşe doğru gidiyorlardı. Bu süre boyunca Tony telefonla konuşmuş ve radyodan müzik dinlemişti ama onunla bir daha konuşmamıştı.

Adele onun kendisinden uzaklaştığını düşündü ve bu onu korkuttu. Susan'a söylediği gibi, ne yaparlarsa yapsınlar adam ikisini de öldürecekti. İtaatkâr ve işbirlikçi olmak onlara zaman kazandırmıştı. Ama Tony onlara ve Carly'ye yaptıklarına asla tanık bırakmayacaktı.

Adele, Tony'nin kendisini hafife aldığını umarak fırsatlara karşı tetikteydi. Benzin almak için durursa, bir görevliye polisi araması için yalvaracak ya da en azından kadınlar tuvaletine gidip sabunla aynaya bir mesaj bırakacaktı. Ellerini serbest bırakmayı başırırsa, uzanıp direksiyonu kırabilir ve arabayı bir ağaca çarpabilirdi.

Ölebilir ama Tony'yi de öldürebilir.

Tony direksiyonu iki eliyle kavradı ve "Yakında orada olacağız, Adele sevgilim. Merak etmeyin. İyi vakit geçireceksin, şaka yapmıyorum."

"Sevindim. Teşekkürler, Tony."

Onun kız arkadaşymış gibi gülümsedi.

"Yine de biraz acıkmaya başladım," dedi. "Ve tuvaleti kullanmak istiyorum." "Tabii," dedi adam. "Tesisler birkaç kilometre sonra geliyor."

Yol ormanın içinden geçiyordu ve her iki tarafı da çalılık ve ağaçlarla sınırlıydı. Azalan güneş gökyüzünü pembeye boyuyor ve yola uzun gölgeler düşürüyordu. Adele kanın hareket etmesini sağlamak için parmaklarını esnetti, bileklerindeki teli gevşetip gevşetemeyeceğini görmek için onları oynattı. Bir lokantaya ya da bir bakkala girdiğini hayal etti.

İyi olacağına söz verirse onu çözerdi.

Fırsatını bulduğunda da en yakınındaki kişiye fısıldardı: "Yardım edin. Benim adım Adele Saran ve kaçırıldım. Polisi arayın."

Tony onunla konuşuyordu.

"Bir at hakkında bir adamla görüşmem gerekiyor," dedi sırtarak. "Bu bir deyim, değil mi?" "Evet. Çok komik," dedi Adele.

Tony yavaşladı ve arabayı yoldan çıkarıp çakıllı bir kenara çekerek park etti ve acil durum ışıklarını yaktı.

"Hemen döneceğim," dedi.

Kapısını açtı ve dışarı çıktı, arabanın önüne doğru yürüdü ve ormanın içine doğru on adım attı ve bir ağaca baktı.

İşte buydu.

Ne araba ne de insan vardı ve sık ormanlık alanda kendini kaybetmek kaçmak için en iyi ve belki de tek şansıydı. Adele koltuğunda iki büküm oldu ve yüzünü direksiyona döndü. Tony'yi izlerken, kapı kolu eline gelene kadar arkasını yokladı.

Arabayı yukarı çekti ve Tanrı'ya şükür kapı açıldı. Adele bacaklarını arabadan dışarı sarkıtırken Tony hâlâ ağacı tuvalet olarak kullanıyordu. Dengesini sağlamak için ağaca yaslandı. Sonra Jaguar Tony'yle arasına girip onun kendisini görmesini engelleyince kamburunu çıkarıp can havliyle koşmaya başladı.

Tony arkasından bağırdı, "Koş, Küçük A. Koştuğunu göreyim."

BÖLÜM 72

Tony onun kaçmasını mı istedi? İsteddiği bu muydu?

İsteddiği şeyi alacaktı.

Adele'in kolları arkaya doğru kıvrılmıştı, her iki şeridi de kazasız belasız geçerken rüzgâr saçlarını yüzüne savuruyordu. Taş döşeli yolun diğer tarafına ulaştığında, kaldırım ile kaldırımın ötesindeki ormanlık alan arasındaki çukurdan nasıl geçeceğini görmek için durmak zorunda kaldı.

Kollarını arkasından sıkıca kavradığı için karşıya atlamak için yeterli dengesi yoktu ve düşmemeye kararlıydı. Düşerse Tony onu yakalayacak ve küçük düşürdükten sonra öldürecekti.

Hendeğin genişliğini ve derinliğini hızla ölçtü, tutunacak bir yer aradı, nereye inebileceğini, karşıya geçebileceğini ve diğer tarafa çıkabileceğini gördü.

Ayaklarına dikkat ederek dikkatlice hendeğe indi, sonra sadece bir kez düşerek diğer tarafa tırmandı. Karşıya geçmeyi başardığında ormanla arasında dikenlerden oluşan bir duvarla karşılaştı. Yapışkan çalılar her yerdeydi, ormanlık alanı kaplıyordu ve Adele yapması gerekeni yaptı. Eğildi, yüzünün kırılğan derisi dikenlerin darbesini aldı. Ve sonra barikatı aştı. Ormanın görece karanlığına karışırken nefes verdi.

Ve sonra, tam dikenlerden kurtulduğu sırada Tony ona seslendi. "Adele. Adelll-ah, sevgilim. Burada kaybolabilirsin. Yaralanabilirsin." Gölgeyi ormanlık alan ona büyük bir avantaj sağlıyordu.

Nereye gittiğini görebiliyordu ve gölgeler ona siper olacaktı. Adele, Tony'nin nerede olduğunu görmek için başını çevirdi ve arabasının yanındaki silüetini gördü; Tony de onu görmüştü. Ama peşinden gelmiyordu.

Seslendi, "Orada bekle, Adele. Seni arabaya geri götüreceğim."

Sanki getirecekmiş gibi.

Ormanlık alana doğru ilerledi, ilk başta temkinli davrandı; ama dengesini ve güvenini kazanarak hafif ağaçlı yamacı istikrarlı bir şekilde tırmandı. Zemin düzleştğinde koşmaya başladı. Yüz metre kadar sonra bir köke takılıp tökezledi ve öne doğru yere yuvarlandı. Sıyrıkları ve çürükleri görmezden geldi ve güçlü karın kaslarını kullanarak oturma pozisyonuna geçti, okulun spor salonunda yaptığı on binlerce mekik için mutluydu. Ve StairMaster için de Tanrı'ya şükretti; bir şekilde eğimli zeminde ayağa kalktı.

İleride büyük bir ağaç vardı ve Adele onun arkasına geçti. Sırtını ağacın gövdesine dayayıp, ağacın altındaki yaprakların üzerine oturana kadar aşağı doğru inerken Tony onu göremiyordu. Kolları amansız bir acıyla ağrıyordu, ama o büküldü ve gerildi, bağlı elleri önüne gelene kadar ince kalçalarını kollarının çemberinden geçirdi.

Şimdi beyaz tişörtün neon gibi göze çarptığını, güneş gökyüzünü terk ederken daha da parlak görüldüğünü fark etti. Adele kumaşı başının üzerinden çekti ve bileklerine doladı. Sonra yukarı ve ileri doğru itti, heyecanlıydı ve aynı zamanda Tony onu yakalarsa ellerini boğazına dolayacağından emindi. Tıpkı seks sırasında yaptığı gibi boğazını sıkıp serbest bırakacaktı hasta herif ve bu kez bırakmayacaktı.

Adele artık dinlenmişti.

Hızla ilerliyordu ve koşarken yalnız değildi. Kendini onaylıyor, yüksek sesle "Aferin kızıma. Devam edin." Kütüklere takılıp tökezledikten sonra toparlanırken Susan'ı hissetti,

Ailesi ve hatta Carly yolunu keserek onu koşmaya teşvik ediyordu.

Tony'den uzaklaşıp kim bilir nereye doğru ilerlerken dalların şakırdadığını duydu.

İleride bir el feneri ışını vardı, soldan sağa sallanıyordu ve onu tam olarak yakaladığında *hareket etmeyi* bıraktı. Adele gözlerini siper etti ve sağından başka bir ışının ve tepenin daha yukarısından başka bir ışının geldiğini gördü.

Aman Tanrım. Bu bir arama ekibi.

Onu arıyorlardı.

"Yardım edin," diye seslendi. "*Buradayım.* Lütfen bana yardım edin."

BÖLÜM 73

Birisi orta mesafeden Adele'e seslendi. "Hey, civciv.

Durma şimdi."

Bu Marko'nun sesiydi. *Marko*. Ne haltlar dönüyordu? "Marko?"

"Koş, Adele."

Bu Tony'nin sesiydi ve arabasının farlarının silüetinde kendisine doğru geldiğini görebiliyordu.

Ormanda, dalların arasında titreyen, onu arayan, köşeye sıkıştıran başka el fenerleri gördü.

Aptalca bir hata yaptığını şok içinde fark etti. Bu bir kurtarma değildi. Bunlar Tony'nin adamlarıydı.

Ve bu da onların iğrenç oyunlarından biriydi.

Tony şakacı bir şekilde, "Kaçmalısın tatlım," diye bağırdı.

Adele'in tahminine göre bu muhtemelen yakalanmanın ölümle cezalandırıldığı bir çeşit saklambaç oyunuydu.

Işıklardan ve seslerden kaçtı ve onlar da onu takip etti. "Adelllllllle. Bizden korkuyor musun?"

Adele hiç durmadan ormanda yedi ışık saydı. Işıkların arasındaki en karanlık noktayı seçti ve kırık toprakların üzerinden, devrilmiş dalların ve ölü bir hayvanın dağılmış kemiklerinin üzerinden atladı ve arazinin değişen eğimini müzakere etti.

Ellerinin ve kollarının uyuşmasını bir handikap olarak kabul etti ve bir ev ya da yolda bir trafik görmenin telaşıyla ormanda koştururken ayaklarının üzerinde durmaya odaklandı.

Adele adamlarla arasına mesafe koyuyordu ki sağ omzunda keskin bir acı hissetti.

Bir adam seslendi, "Aferin, Junior."

İkinci bir ses onu neşelendirdi, "Koş, Bambi. Çok uzak olmayan bir yol var. Başarabilirsin. Seni seviyoruz, Della."

Parlak bir şey havayı yararak yüzünün yanından geçti ve bir ağaca çarparak gövdesine bir santim battı. Nesnenin ne olduğunu görmek için bir an durakladı: yaklaşık beş inç çapında sivri, yıldız şeklinde bir metal parçası. Bunun bir benzeri omzunun arkasındaydı ve bağlı elleriyle ona ulaşamıyordu.

Şeylerden bir diğeri yüzünün yanından vızıldayarak geçti ve onu sadece bir inç gibi görünen bir şeyle ıskaladı.

"Kötü atış," dedi öncekinden daha yakın bir ses. "Yine ıskaladın." "O

hızlı. Diğerinden daha hızlı."

Adamlardan biri güldü, "Belki de sadece berbatsındır."

El feneri ışınları ve dalların kırılması çok yakına geliyordu. Kendi kendine "*Devam et, daha hızlı koş*" dedi ve kasları onu öldürüyor olmasına rağmen Adele yokuşu tırmanarak ağaçların arasında yosun ve yapraklarla kaplı bir açıklığa ulaştı. Durmak, ellerini dizlerinin üzerine koyup soluklanmak için adresini ziyaret etti. İşte o zaman yokuşun aşağısında, durduğu yerden sadece yarım mil ötede bir yer gördü.

Tepenin eteklerine yakın bir yerde arabaların ve evlere benzeyen şeylerin olduğu bir yol *vardı*.

Başarabilirsin, Del. Yola odaklan.

Yokuş aşığı inmeye başladı, eğıim çok dik olduğıunda fidanlara yaslanıyordu. Kısa süre sonra trafiğıın önüne çıkıp bağılı bileklerini havaya kaldırdı ve bir araba durduğıunda sürücüye polisi aramasını söyledi.

Adele koşarken yanan ciğerlerine hava çekti. Zonklayan yarasından ve omzunda hâlâ duran yıldızdan koluna kan akıyordu ama yoluna devam etti. Adımlarının tam ortasındaaydı ki, kürek kemiklerinin arasına aldığı darbe ve keskin acı onu yere serdi.

Bayılmış olabileceğini düşündü ama şimdi uyanıktı, dökülen yaprakların üzerinde karnı üzerinde kızakla kayıyordu, hemen aşığıdaki yolda farlara doğru ilerliyordu.

Acı neredeyse dayanılmazdı ama Adele bağılı ellerini önüne uzattı. İnişi dengelendi ve kuru yaprakların üzerinde yavaşça yokuş aşığı kayarken kendi kendine, *başaracağım*, dedi. *Hayatımı geri alacağım ve Tony ile serserilerine yaptıklarının bedelini ödeteceğim, Tanrı yardımcım olsun.*

BÖLÜM 74

Sabah 8:00'de Conklin ve ben, Clapper'ın kendisine gönderdiği görüntüleri bize gösteren Jacobi ile birlikte dinlenme odasındaydık.

Masanın öbür ucundan seçilmesi zordu, bu yüzden Jacobi'nin telefonunu elinden aldım ve ekrana baktım. Görüntüyü genişlettim.

"Oh, hayır. Bu Adele mi?"

Jacobi içini çekti ve telefonunu geri aldı. "Claire San Jose'ye doğru yola çıktı. İşte koordinatlar. Git hadi. Basın bunu benim için yapmadan önce ailesine ulaşmalıyım."

Başka bir gün olsa, Crystal Springs Rezervuarı ve SF'den San Jose'ye uzanan inişli çıkışlı tepeler boyunca ruhumu canlandıran ve ilham veren bir yolculuk olurdu. Ama bu sabah kendimi korkuyla doymuş hissettim.

Adele Saran akıl almaz bir şekilde ölmüştü. Araştırmacılar olarak, adli bilimler ve kendi problem çözücü zihinlerimizin yardımıyla katil hakkında öğrenebileceklerimizi öğrenerek baştan başlayacaktık. Bu, umut, şans ve dua ile birleştiğinde bizi Susan Jones'a götürebilir ya da götürmeyebilirdi. Adele'in cesedinin duruşuna bakılırsa, katil muhtemelen Carly Myers'ı öldüren psikopatla aynıydı.

Bir ekip arabasına el koyduk ve Conklin direksiyona geçerken ben de telefon ve telsizle ilgilenerek siren sesiyle ekibin geri kalanıyla bağlantı kurdum. Otoyol 280 ve Route 17'den kurtulduktan sonra Camden Avenue'dan Hicks'e gittik, iki şeritli yol Sierra Azul Açık Alan Koruma Alanı'nı, on sekiz bin dönümlük engebeli vahşi doğayı kesiyordu.

Manzara etkileyiciydi ve Tenderloin'daki iğrenç motelden daha farklı olamazdı. Zanlının iki kadını da öldürdüğünü varsayarsak, menzili vardı. Ya da belki de yılın herhangi bir zamanında Cadılar Bayramı olarak tanımlanan Hicks Yolu'nun efsanevi ürkütücülüğünü seviyordu. Yolcular Hicks'te ölüm perileri duyduklarını ve kırmızı gözlü hortlaklar gördüklerini iddia ediyorlardı. Diğerleri kan albinolarından ve diğer hayali hayaletlerden bahsederdi.

Ama sabah olmuştu. Hiçbir hayalet ya da ölüm perisi kendini belli etmiyordu. Yolun bir dönemeci az ileride ormanlık bir alana açılıyordu ve ben olay yerini seçtim.

Zor olmadı.

Kolluk kuvvetlerine ait araçlar yolu çevreliyordu: Olay yeri inceleme ve adli tabip minibüsleri, yerel polis araçları ve birkaç ambulans. Olay yeri şeridi yolun her iki tarafını kordon altına almış, birincil ve ikincil olay yerlerini çevrelemişti ve çevrenin hemen dışında bir kanıt çadırı kurulmuştu.

Conklin çadırdan birkaç metre ötede arabayı yoldan çekti.

Merkezi arayıp olay yerinde olduğumuzu bildirdim. Conklin ve ben ön koltukta birbirimize baktık. Bugün ikimiz de kendimizi iyi hissetmiyorduk. Adele Saran'ı hayal kırıklığına uğratmıştık ve bunun için çok üzgündük.

Dedim ki, "Tamam, Rich. Hazır ol ya da olma, gitme zamanı."

Şeritteki üniformayı işaretledi ve biz şeridin altına eğilir eğilmez Clapper göründü. Bizi yolun kenarından on metre içerideki büyük meşe ağacına götürürken hem şoku hem de sıradanlıkları paylaştık.

Uzanan dallardan sarkan genç bir kadının cesediydi; güzel, siyah saçlı, kot pantolon ve üzerinde *Pacific View Prep* yazan beyaz bir sweatshirt giymişti. Çıplak ayaklıydı ve

Beyaz telefon kablosuna benzeyen bir şeye boynundan asılmıştı.

Clapper, "Fotoğraflarımızı aldık ve ormanda kim bilir ne arayan iki ekibim var. Yeterince uzun süredir orada. Anlaştık mı?"

Tamam anlamında başımı salladım.

Bir minibüs ağaca yanaşırken Claire arkamdan geldi ve yanımda durdu. Birkaç CSI teknisyeni minibüsün tavanına tırmandı ve çok dikkatli, saygılı bir şekilde, düğümün altındaki teli kesti ve yirmi yedi yaşındaki ölü öğretmeni aşağı indirdi.

BÖLÜM 75

Joe ve ben saat on bir haberlerini izliyorduk, kanepede birbirimize yakın uzanmıştık, Martha yanımızda yerde derin derin nefes alıyordu.

Uzaktan kumandayı tuttum.

Joe ile konuşmak istiyordum ama önce medyanın Adele Saran'ın ölümünü nasıl ele aldığını görmem gerekiyordu.

Ana akım ve kablolu tüm kanalların manşet haberleri Adele Saran'ın asılı bulunduğu ağaca odaklanıyordu. Düğümün, ağacın, olay yerinden ayrılan adli tıp aracının, beyaz CSI tulumlu adamların torbalama ve etiketleme için çadıra kanıt getirmelerinin yakın çekimleri vardı. Tüm bu hareketliliğe araba telsizlerinin cızırtı ve çığlıkları eşlik ediyordu.

Basın düzenekleri, bandın dışında, yakın alanın etrafına yerleştirilmişti. Televizyon muhabirleri kameranın karşısına geçti ve izleyicilerine cinayet mahallindeki dehşeti anlattı. Neşeli genç bir kadın, sabahın erken saatlerinde Hicks Yolu'ndaki kabusu keşfeden ve polisi arayan yürüyüşçü Paul Harwood ile röportaj yaptı.

Harwood muhabire şunları söyledi: "Gördüklerime inanamadım, bunu size söyleyebilirim. İlk başta bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşündüm. Bir mağaza kuklası ya da onun gibi bir şey. Ama içimde kötü bir his vardı, emin olmak için kenara çektim. Ve zavallı kız orada öylece asılı duruyordu..."

Video tekrar stüdyo sunucusuna dönerken sesi kapattım. Joe bana,

"Bana anlattığın şeye devam et," dedi. "Nerede kalmıştım?"

"Claire ile."

"Doğru. Rich ve ben Clapper ve Claire'i olay yerinden geri takip ettik ve hepimiz doğruca morga gittik.

"Claire kurbanımız dışındaki her şeyi bir kenara bıraktı ve doğrudan dış otopsiye geçti. Ölüm saati, dün gece saat dokuz civarı. Joe, dün gece hayattaydı!"

Joe, "Aman Tanrım," dedi ve ben de ona Claire'den başka neler öğrendiğimi anlattım.

"Henüz kayıtlara geçmedi ama şu an için Claire, Adele'in ölüm nedeninin Carly'ninkiyle aynı olduğunu söylüyor."

Joe dedi ki, "Önce boğulmuş, sonra asılmış. Fırlatılan bir yıldızın yaraları mı vardı?" "Kesinlikle," dedim. "Ve bu sefer tahmin değildi. Lanet olası şey hâlâ

Sırtında. Sağ omzunda derin bir yara daha vardı. İkisi de ölümcül değildi. Gövdesinde, uyluklarının iç kısmında ve boynunda bağın altında çürükler vardı. Ayrıca, Carly'de olduğu gibi, ceset üzerinde katil ya da katillere götürecek hiçbir fiziksel kanıt yoktu. Tırnaklarının altında deri hücresi ya da kan yoktu; hatta elleri birbirine sıkıca bağlanmıştı."

"Peki ya asıldığı ip?" "Kaplanmış bakır teldi."

"Telefon teli. Ondan parmak izi alamazsın."

Dedim ki, "Adele Saran'ı her kim astıysa temiz bir orospu çocuğuydu. Eldiven giyiyordu. Prezervatif takmış.

Clapper laboratuvara kan, cinsel saldırı kiti, svap ve kıyafet götürdü. Belki katil dikkatsiz davranıp kızın cildinde tükürük bırakmış ya da kıyafetlerine kan bulaştırmıştır.

"Ama kendimi şanslı hissetmiyorum."

Joe bana sarıldı, ben de kolunun altına girip derin nefesler aldım.

"Başka bir şey var mı?"

Ne kadar önemsiz görünürse görünsün her zaman her şeyi dinlerdi ve ben de anlatmaktan memnuniyet duyardım.

Belki Joe kaçırdığım bir şeyi fark ederdi.

Dedim ki, "Tamam, işte biraz farklı bir şey. Olay yeri inceleme ekipleri ormanda Hicks Yolu'ndan gelen, yayılan ve sonra yoldan yaklaşık yüz metre içeride birleşen üç ya da dört insan izi buldu.

"Adele çok uzağa gidememişti. Sırtına inen bıçak onu yere düşürdü. Yerdeki kargaşaya bakılırsa biraz mücadele etmiş ama ayağa kalkamamış. Muhtemelen düştüğü yerde boğulmuş ve yolun kenarındaki asma ağacına taşınmış. Kaçabileceği hiçbir yer yoktu Joe. Etrafta kilometrelerce vahşi doğa vardı."

Joe başını salladı, olayın nasıl geliştiğini gözünün önüne getirdi.

"Yani bir av olduğunu düşünüyorsunuz," dedi. "Ve birden fazla fail. Kişisel değil ama yine de çok sadistçe.

Bu da ne demek oluyor? Bir tür çete-"

Sözünü kesmek zorunda kaldım.

"Bekle, Joe, bu ne?"

BÖLÜM 76

Televizyon ekranında patlayan görüntüler dikkatimi çekmişti. Sesini açtım.

Civic Center Plaza'dan geçerek Belediye Binası'nın önünde toplanan göstericilerin canlı görüntüleri vardı. Kederli öğrencilerin ve Carly ve Adele için adalet talep eden el yazması dövizler taşıyan her yaştan çok sayıda öfkeli insanın yakın plan çekimleri vardı.

Sirenleri çalan birkaç polis aracı çerçeveye girdi. Durduklarında polisler arka kapıları açtı ve Adele Saran'ın ailesinin bir polis ve bir organizatör tarafından podyuma götürüldüğünü fark ettim. Sesi yükseltmeye başladım ama Joe tıklayıcıyı elimden aldı ve televizyonu kapattı.

"Bu kadar yeter, Lindsay. Bunu daha fazla izleyerek faydalı bir şey elde edemezsin."

Beni kendine çekti, alnımdan öptü. Kendi iyiliğim için sakinleşmemi istediğini biliyordum ama zihnim yanıyordu.

Yatmadan önce yapmamız gereken işler vardı ve saat çok geç olmuştu. Joe Martha'yı yürüyüşe çıkardı, ben de mutfağı temizlemeye gittim.

Joe'nun Adele'in ölümüyle ilgili söylediklerini ve bir çete şüphesini düşünüyordum ama onu takip edip öldürmek ve cesedini bir ağaca asmak sokak gangsterleri için fazla organize bir işti. Katil ya da katiller dikkatliydi ve bir tür senaryoyu takip etmişlerdi, belki de hem Carly'yi hem de Adele'i aynı faillerin öldürdüğünü kanıtlayan bir cinayet modeli vardı.

Bulaşık makinesini doldururken, dün gece Joe ile yatakta güvende olduğumuz ve Adele Saran'ın ormanda koşarken öldürülmek üzere olduğunu bilmeme imkân olmayan konuşmamızı düşündüm.

Yüzlerce tecavüz, işkence ve idamdan sabıkalı terörist bir subay olan Slobodan Petrović'in, programlı askeri infazlar geçmişine sahip bir adamın, daha önce hiç karşılaşmadığım tesadüfüne geri döndüm.

Joe, Petrović'le ilgili ellerinde hiçbir şey olmamasından duyduğu hayal kırıklığını iki ajan ekibiyle paylaşmıştı. Petrović'in arabasını, evini ve restoranını izliyorlardı ve Jaguar'ına bir takip cihazı takmışlardı ama bazen trafikte onu kaybediyorlardı. Ya da onlar park halindeki arabasını izlerken Petrović restorandan arka kapıdan çıkıyordu.

Tedbir çok önemliydi. Petrović Joe'yu FBI'a almıştı - Joe'nun hatasıydı - ve eğer Petrović FBI'ın hâlâ kendisini izlediğini düşünürse, onu asla yasadışı bir eylemde yakalayamazlardı. Bunun olmasına izin vermemek için elinden geleni yapardı. Herhangi bir arama izni almak için geçerli bir sebepleri yoktu.

Ancak bu acil durum, geçerli bir neden olmadan sona ermek üzereydi. FBI, cezasının yeniden infaz edilmesi için onu Lahey'e geri göndermek istiyorsa, yasadışı bir iş çevirirken yakalamak zorundaydı.

"Onu takip ediyoruz, Linds," demişti Joe bana. "Şehirde dolaşıyor. Alışverişe gidiyor. Saçını kestiriyor. Restoranına geri dönüyor. Akşam eve gider. Bekleriz, izleriz ve takip ederiz. Hiçbir zaman hız sınırını aşmadı. Geçerli bir neden olmadan telefonlarını dinlemek için izin alamam ve elimde de yok. Onu kenara çekemem, mülküne giremem ya da herhangi bir şeyi aramak için izin alamam. İşleri berbat etmeyi reddediyor."

Pijamalarımı giydim ve zihnimdeki cehennem görüntülerinden kurtulmaya çalıştım. Bir grup vahşi bize yıldız şeklinde bıçaklar fırlatırken Adele ile ormanda koşuyordum. O zavallı kadının ne kadar korkmuş olabileceği hissinden kurtulamıyordum.

Battaniyenin altına girdiğimde, Joe ve benim iyi birer dedektif olduğumuzu düşünüyordum. Tamam, iyiden de öte. Ve ikimiz de davamızda ilerleme kaydedemiyorduk.

Joe'nun Martha'yla birlikte ön kapıdan girdiğini duydum. Martha'nın kâselerini doldurdu, oturma odasının ışıklarını söndürdü, sonra yatak odasına geldi ve ayakkabılarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu.

Dedi ki, "Clapper en iyisidir. Cesedin üzerinde bir iz ya da ormanda bir kanıt varsa, onu bulacaktır. Ve bu medya kasırgası işe yarayacak, Lindsay. Kaçırılma ya da cinayetlere tanık olan biri bir şeyler hatırlayacak ve iyi niyetli bir ipucuyla ortaya çıkacak."

Keşke. Eğer dışarıda önemli bir ipucu varsa, biz Susan Jones'u bulmadan önce gelmeliydi.

BÖLÜM 77

Joe, güçlü bir motora ve baştan aşağı yüksek teknoloji ürünü zil ve ıslıklara sahip, yeniden tasarlanmış siyah bir Toyota RAV4 talep etmişti.

Petrović'in arabasının altındaki GPS takip cihazı, Toyota'nın ön paneline bağlı bir monitöre aktarım yapıyordu. Mavi Jaguar hâlâ Petrović'in Viktorya döneminden kalma sarı evinin karşısında park halindeydi.

Hafta içi bir sabahtı ve Tony's Place for Steak henüz açılmamıştı ama Joe'nun California Caddesi'nde ön tarafı gözetleyen bir ekibi ve Jones'ta bitişikteki apartman ve garajı gören başka bir ekibi vardı. Petrović görülmeden ve takip edilmeden iki yerden de ayrılamazdı. Dönem.

Ön kapı açılıp Petrović dışarı çıktığında Joe'nun gözleri hedefin evindeydi. Kapıyı arkasından kilitledi, sonra ön merdivenlerden sokağa indi. Joe dürbününü gözlerine kaldırdı ve domuzun purosunu üflemesini -her zaman yüzünün net bir şekilde görülmesini engellemeyi başararak- ve arabasına doğru güzel, gösterişli adımlarla ilerlemesini izledi.

Slobodan Petrović için hayat çok güzeldi.

Mavi Jaguar, Joe'nun Toyota'da oturduğu yerin elli metre yakınına park edilmişti. Petrović'in seksen bin dolarlık gösterişli arabasının kilidini açtığını ve trafiği, park etmiş arabaları, komşu evleri kontrol ederek gizlice bloğun yukarısına ve aşağısına baktığını gözlemledi. Etrafında uygunsuz bir şey olmadığından memnun görünüyordu - tehlike yok, takip yok, sadece Körfez Kenti'nde güzel bir sabah daha.

Djoba Kasabı arabasına bindi ve onu çalıştırdı.

Joe küçük Toyota'yı da çalıştırdı. Bu hafta her sabah yaptığı gibi Petrović'i restoranına kadar takip etmeye hazırdı ama Jaguar'ın yeni bir uçuş rotası vardı.

Petrović Fell'den batıya doğru ilerledi, Masonic'ten sola döndü, Panhandle'ı geçti ve Oak'tan bir kez daha sola dönerek geldiği yöne doğru ilerledi.

Petrović nereye gidiyordu?

Jaguar, Fell'e paralel uzanan geniş bir yerleşim caddesi olan Oak'tan sola döndüğünde Joe üç araba gerideydi. Joe garip dönüşte Jaguar'ı takip etti ama şimdi görünmemek için geride durmak zorundaydı. Ve sonra, lanet olsun, Jaguar kavşaktan geçerken kırmızı ışıktaki durdu.

Joe tek yönlü boş caddeyi kontrol etti ve ışıklardan geçti. Etrafı temizledikten sonra et lokantasındaki adamlarını arayarak Petrović'in Civic Center bölgesine doğru ilerlediğini bildirdi.

Ekibi de Jaguar'ı monitörlerinden takip ediyordu ve araçlardan biri California'da yerinde kalırken, diğeri bir ara sokaktan çıkıp Van Ness'in düz yoluna doğru yöneldi.

Hot-rod motorlu küçük Toyota SUV yoldaki en sıradan görünümlü arabaydı

-Yüz bin dolarlık devlet elektroniğiyle yüklü olduğunu bilmiyorsanız tabii. Şu anda GPS uyduya ping atıyor ve Jaguar'ın rotasını ekrana yansıtıyordu. Jaguar'ın

Joe, Petrović'in arabasını kalabalık Civic Center bölgesi boyunca takip etti, solda Davies Senfoni Salonu ve Savaş Anıtı Opera Binası'nı, sağda ise Belediye Binası'nı geçti, Petrović'in senaryo dışına çıkmasından endişe ediyordu.

Neden? Ve hedefi neydi?

BÖLÜM 78

Joe, arkasında yedek bir ekiple Polk Gulch'tan geçerken, Petrović Van Ness'i geçtiği Union'dan sağa döndüğünde her iki araç da Jaguar'ı takip ediyordu.

Petrović onları kaybetmeye mi çalışıyordu? Yoksa bu bir hile miydi, onlara kasıtlı bir şaka mı yapıyordu, onları yoldan çekip restoranına geri mi dönüyordu?

Yoksa bu tamamen başka bir şey miydi?

Petrović geri dönmek yerine Union'da kaldı ve yokuş yukarı tırmanarak yüksek fiyatlı Russian Hill mahallesine ulaştı.

Joe ekipleriyle konuşarak takip aracına hızlanmasını ve kendisini geçmesini söyledi. Petrović dikiz aynasından Toyota'yı fark etseydi, şimdi kuyruğunu kaybettiğini düşünecekti.

İleride solda bir kilise vardı ve orada bir şeyler oluyordu. Ön tarafa yarım düzine limuzin ve aralarına serpiştirilmiş medya kamyonları park etmişti. Muhabirler yüksek kanvas yönetmen koltuklarına oturmuş, kameralarına bakıyor, makyaj görevlileri saçlarına rötuş yapıyordu. Trafik polisleri ellerini havaya kaldırmış trafiği yavaşlatıyor ve yönlendiriyordu.

Tam o sırada kilisenin devasa kapıları açıldı ve yeni evliler düğün konuklarıyla birlikte içeri daldı. Merdivenlerden inen yeni çiftin arkasından kilise boşaldı, el salladılar, pirinç eğdiler, gelin duraklayarak arkasını döndü ve buketi omzunun üzerinden çığlık atan kalabalığa fırlattı.

Joe çifti tanıdı, bir Silikon Vadisi milyarderi ve bir Hollywood film yıldızı. İyi görebilmişti çünkü düğün partisi trafiğin akışını yavaşlatan tek şeritli bir sıkışıklık yaratmıştı.

Şu anda durmuş durumdaydı. Hemen önündeki destek ekibi de park yerinde durma durumuna kilitlenmişti.

Joe kendi kendine küfrederek GPS'i kontrol etti.

Petrović Lombard'da hız sınırını aşmadan ilerliyordu ama aynı zamanda çok ama çok uzaktaydı.

Joe yedek ekibi Tony'nin Yeri'ne gönderdi ve Fell Sokağı'ndaki ekiple irtibata geçti; ekip şu anda başka bir ekibin onları devralmasını bekliyordu.

Trafikten kurtulduktan sonra Joe kendisini ofisine götürecek bir sonraki sapağa girdi. Masaüstü bilgisayarından Jaguar'ın izini, Petrović'in et lokantasına geri dönerken oluşturduğu küçük bipi izlemeye devam etti.

Joe kasabın kendisine gülmediğini umuyordu. Ama bu olasılığı da göz ardı edemezdi.

Eğer Petrović'in öldürülen öğretmenlerle bir ilgisi varsa, kazanıyordu. Ve bunu kanıtlamak için Büro'ya kocaman bir orta parmak göstermişti.

BÖLÜM 79

On beş dakika sonra Joe köşedeki ofisinde Steinmetz'in yanındaydı ve ona günün takibiyle ilgili bilgi veriyordu. "Petroviç'in evinde bir ekibim var. İkinci ekip de Tony'nin bulunduğu restoranı izliyor. şimdi öğle yemeği servisini denetliyor."

Joe, Steinmetz'e yeni evlenen ünlülerin ve onlara eşlik eden paparazzilerin neden olduğu düğün partisi barikatını, ünlü bir seri katilin San Francisco'da cezasız bir şekilde dolaştığını görmenin hayal kırıklığını anlattı.

Joe, "Onu nasıl durdurabilirim?" dedi.

Steinmetz mırıldandı, "Biz bir kanun milletiyiz."

Joe başıyla onayladıktan sonra amirine Adele Saran cinayetiyle ilgili öğrendiklerini anlattı.

Steinmetz, "Bu davanın üzerindeyim. Sonuç olarak, ormanda çok sayıda ayak izi vardı, adli kanıt yoktu, suça tanıklık eden kimse yoktu ve Sierra Azul Açık Alanının ortasında video kayıt cihazı yoktu."

"Doğru," dedi Joe. "Lindsay, Petroviç'in öğretmen cinayetlerine karışmış olabileceği görüşünde."

"Çünkü mü?"

"Çünkü Petroviç kurbanlarını asmayı severdi."

Steinmetz gülümsedi. "Bu neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi. Saran kızının öldürüldüğü sırada onu görüyor muydunuz?"

"Evinde gözümüz vardı."

"Yani hayır. Burada, kasabada görülmedi. Ortakları hakkında ne biliyorsun?"

"Restoranını işleten Marko Vladic'in sabıkası yok. Petroviç'in mutfakta da tertemiz çalışan yardımcıları var. Kimse bir ICE taramasına yakalanmak istemez. İzcilerin Petroviç'in ekibi karşısında hiçbir üstünlüğü yok."

Steinmetz, "Onu Saran cinayetinde şüpheli olarak getirmeyi ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?"

dedi. Joe, "Bana bir mazeret bildirmesini bekliyorum," dedi. "Çöp atmak. Jaywalking. Park etmek. park yasak bölge."

Steinmetz, "Olası bir nedene benzer bir şey bulursanız bana geri dönün," dedi.

Joe, "Yaparım," dedi ve kendini tamamen etkisiz hissederek koridordan ofisine doğru yürüdü, içeri girdi ve kapıyı kapattı. GPS'i kontrol etti: Petroviç'in arabası hâlâ restoranın önünde park halindeydi. Restoranın arka tarafında duran araba, bu kez Amerikan marka, mülayim görümlü başka bir sedanla değiştirilmişti. İkinci ekip Fell ve Scott'ın kesiştiği kavşağa yakın bir yerde, girdaplar ve çiçeklerle boyanmış eski bir hippie otobüsünün içinde park etmişti.

Joe çocukları kontrol etti, bir şey çıkmadı, cesaret verdi ve telefonu kapattı. Bir dakika sonra çaldı.

Joe ahizeye uzandı. Zemin kattaki masada oturan güvenlik görevlisi, "Geri döndü," diyordu.

"Kim?"

"Bayan Sotovina."

BÖLÜM 80

Joe, Anna'yı asansörde karşıladı, sonra ofisine kadar eşlik etti, önemli bir şey hatırlamış olmasını ya da Petrović'in onu tehdit etmiş olmasını umuyordu, FBI kaynaklarının tüm gücüyle onu soruşturmak için olası neden seviyesine yükselecek bir şey.

Anna'ya otururken ona bir haberi olup olmadığını sordu.

"Hayır, yeni bir şeyim yok Joe. Sende benim için bir şey vardır diye düşünmüştüm."

Beklentili ve çok kırılğan görünüyordu. Anna'nın "bana ne yapacağımı söyleme" diyen sert versiyonu bugün görünmüyordu.

"Anna, şehirde hiç arkadaşın var mı?"

"Birkaç tane. Neden?"

"Çünkü Petrović'in sana her an ulaşabileceği o evde yaşamak yerine bir arkadaşının yanına taşınırsan daha az endişeleneceğimi biliyorum. Birkaç arka bahçeden kolayca geçebilir."

"Peşimden geleceğini mi düşünüyorsun?" Anna ona sordu. "Benimle daha az ilgilenemez, Joe. Bana sahip oldu. Birçok kez. Beni birçok kez öldürebilirdi. Petrović benden korkmuyor. Korkması için de bir sebep yok, çünkü şimdi bana elini sürmezse, ben de ona dokunamam. Tüm eski suçları için bir geçiş izni aldı."

"Sana ne düşündüğümü söyledim," dedi Joe. "O hedef arayan bir suçlu ve sen de oldukça iyi bir hedef oluşturuyorsun."

"Bugün benim doğum günüm, Joe. Bugün kırk."

"Doğum günün kutlu olsun. İş arkadaşların sana pasta verdi mi?"

"Evet. Ve kartlar. Ve bu," dedi ve ona küçük, ışıltılı bir kolyesi olan bir zincir gösterdi. "Bu benim doğum taşım. Ama öğle yemeği yemedim. Beni dışarıda bir şeyler yemeye götürmeye ne dersin Joe? Uzun zamandır biftek yemedim."

"Şaka yapıyorsun."

"Küçük bir şaka. Biftek değil. Makarna olabilir."

"Üzgünüm, Anna. Burada, ofiste yapmam gereken işler var."

Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı ama yüzü renklendi. El çantasını aldı. "Uygunsuz davrandığımı için özür dilerim. Ben artık gideyim."

Joe, "Merak etme, Anna. Gerçekten. Her şey yolunda."

Onun yalnız olduğunu biliyordu. Onun hayatında büyük bir figür olduğunu da. Anna'yı asansöre kadar geçirdi ve her zaman yaptığı gibi, yararlı bir şey öğrenirse onunla temasa geçeceğini ve onun da aynısını yapması gerektiğini söyledi.

Öğleden sonra Joe ekiplerini ve gece vardiyasındaki yedeklerini kontrol etti. Petrović'in arabası hâlâ Tony'nin Yeri'nin önündeki yerine park edilmişti. Her şey sessizdi.

Joe, Sokağı'ndan Lake'e doğru ilerlerken her şeyi kafasında evirip çevirdi. Petrović bir şeylerin peşinde miydi?

Yoksa Amerikan rüyasının bir parçası olarak en iyi şekilde mi davranıyordu?

Lindsay'i düşündü ve ön kapıyı açtığında onun kendisini bekliyor olmasını umdu. Lindsay ile evde geçireceği düzenli bir akşamın özlemini çekiyordu.

BÖLÜM 81

Cuma sabahıydı, öğretmenlerin kaçırılmasının üzerinden on bir gün geçmişti -ikisi daha sonra öldürüldü- ve kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyden haberimiz yoktu.

Clapper'la telefonda konuşurken masamın üzerindeki kâğıt yığınının baktım ve Adele Saran konusunda bana bu kadar çabuk geri döndüğü için ona teşekkür ettim.

"Sanırım 'Hiçbir şey için teşekkürler' demek istediniz." dedi.

"Hayır. Demek istediğim bir kapı kapanır, diğeri açılır - eğer diğeri bulabilirsem."

Clapper kıkırdadı, "Bulacaksın, Boxer. Buna inancım var."

Ahizeyi yerine bıraktım ve beşinci kategoriden bir iç çekişle masamdaki bir yığın mesaj fişini Conklin'in masasına savurdum.

Conklin dedi ki, "Söyle bana. Alabilirim."

"Tamam. Başladığımız yere hoş geldin ortak. Adele'in vücudundaki tek DNA onunkiymi."

Tırnaklarının altında bir şey yok. Onu bağlamak ve asmak için kullanılan telde iz ya da parmak izi yok. Fırlatılan yıldızlarda parmak izi yok ve ormandaki tek kanıt, Hicks Yolu'nda başlayıp biten, oradan oraya savrulan yapraklar. Oh. Öte yandan, takomobilin üzerinde binlerce olmasa da *yüzlerce* parmak izi vardı."

Conklin sandalyesinde arkasına yaslandı, iki elini saçlarında gezdirdi ve "Oh, mutlu bir gün," diye iç geçirdi. Ben devam ettim.

"Carly'nin parmak izleri kapı kollarında ve gösterge panelindeydi; bu da Denny Lopez'in bize söylediklerini doğruluyor. Carly'yi birkaç kez motele götürmüş. Diğer parmak izlerinin çoğu onun ve kız arkadaşınınındı.

-Hatırladın mı? Üç gün önce bir yıl gibi geliyor. Lucinda Drucker. Ama Daisy adında bir fahişe olan Barbara Fines ile bir eşleşme vardı."

Conklin, "Denny'nin hikayesini tekrar doğruluyor." dedi.

"Clapper taco kamyonunu sahibine bırakacak ya da Denny'yi biraz daha hırpalamak istiyorsak kamyonu elinde tutacak" dedim.

"Elimizdeki tek şey o. Hadi yapalım," dedi ortağım. "Belki bir şeyleri yerinden oynatırız."

Lopez'i kullan at bir telefonla aradım, böylece ismim ekranında görünmeyecekti ve telefonu açtı. Küçük numarama kızmıştı ama Twenty-Second ve Mission'da Bud's adında bir barda olduğunu söyledi. Ona sıkı durmasını söyledim, sonra Conklin ve ben bir devriye aracıyla yola çıktık.

Conklin barın dışındaki köşede duran Lopez'i işaret etti. Dağınıktı, saçları ve giysileri kirliydi, belli ki cipi götürdüğümüzden beri işsizdi -bizim hatamız-.

Siyah-beyaz arabayı iki kez park ettiğimizde Lopez acı içinde görünüyordu, ve Conklin arabadan inip arka kapıyı açıp Denny'yi arkaya yönlendirdikten sonra onun yanına bindiğinde daha da acı içindeydi.

"Tanrı aşkına," diye geveledi pezevenk. "Beni öldürteceksin, biliyorsun değil mi?"

Conklin, "Öldürtmek mi, neden?" diye sordu.

Denny sanki dört yaşındaki bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Nedenini biliyorsun," dedi. "Polislerle konuşurken görülebilirim."

"Bize yardım edersen, Martinez cipi birkaç saat içinde alabilir. Sen de işini geri alırsın. Tamam mı?"

Lopez, "Hızlı konuşalım. Genç bir bayanla öğle yemeği randevum var. Ne demek istediğimi anladiysanız."

Direksiyonun başına geçtim, arabayı çalıştırdım ve asfaltı yırtmadan Mission'a çıktım. Dört blok ötede bir manikürcü ve çörekçinin önüne park ettim, frene bastım ve

Koltuk arkası.

Dedim ki, "Beni dinle, Denny. Suç mahallinde sen de vardın. Ondan önce Köprü'deki öğretmenlerle görüştün ve Carly ile bir iş ilişkin vardı. Carly öldü. Adele öldü. Seni uzun bir süre şüpheli olarak tutabiliriz."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Derinlere in, Denny. Her zaman unutulmuş bir şey vardır. Bize anlatmadığın ne var?"

"Şimdi siz söyleyince, bir şey hatırladım."

Dedim ki, "Devam et. Beni uçur."

"Aslında kısa bir süre önce Bridge'e gelen bir adam hatırlıyorum. Başka bir adamla bir masaya oturdu ve o kızlara içki ısmarladı."

Lopez biraz ayılıyor ve yoldan geçenleri, Grand Mission Donuts'tan poşet taşıyan müşterileri, Mission'ın işsiz, evsiz, umutsuz ve uyuşturulmuş sakinlerinin her zamanki rengarenk koleksiyonunu ve sabah kahvelerini alan ofis çalışanlarını kontrol ediyordu.

Conklin pezeveengin kolunu tuttu ve dikkatini çekmesi için onu sarstı.

"Denny. Bize adamın neye benzediğini, söylemiş ya da yapmış olabileceği herhangi bir şeyi anlat."

"Tanrım," dedi Denny ellerini havaya kaldırarak. "İri bir adamdı. Onu sadece otururken gördüm ama tahminimce altı üç yaşındaydı. İki seksen. Ağırlığını burada taşıyordu." Ellerini karnının üzerine koydu. "Bridge'deydi ve kızlara içki ısmarlıyordu, Carly de ona bakıyordu. Hâlâ onu geri almayı umuyordum, bu yüzden fark ettim."

Arabayı çalıştırdım.

Conklin arka koltuktan indi, yanıma bindi.

"Hey. Beni Bud'a geri götürüyorsun, değil mi?" Denny sordu.

"Yine tahmin et," dedim.

BÖLÜM 82

Conklin Denny'ye, "Salon'daki bazı resimlere bakmanı istiyoruz" dedi.

Lopez yüksek sesle itiraz etti.

Ona çenesini kapamasını ve sakinleşmesini söyledim. "İki kadın öldü ve sen ikisini de tanıyordun. Büyük ihtimalle katillerini de gördün."

"Beni tutukluyor musun?" diye sordu, hâlâ geveleyerek. "Sadece ısrar edersen," dedim.

Ondan sonra hiç konuşmadı. On beş dakika içinde salona geri döndük, arabayı Bryant'ta bıraktık ve Denny Lopez'i doğrudan dördüncü kata çıkardık, orada onu Mülakat 1'e tıktım ve sıkı oturmasını söyledim.

"Memur Krupky camın arkasında," dedim aynalı pencereyi göstererek. Görüntüme el salladım.

Krupky hayali biriydi ve gözlem odası boştu ama Denny bunu bilmiyordu. Ona, "Bu biraz zamanımızı alacak," dedim ve sandalyelerden birinden aldığım sabah gazetesi *Examiner*'ın bir kopyasını uzattım.

"Bunu okumalısın."

Ön sayfadaki haber Adele Saran hakkındaydı. Onun güzel yüzünün ve asılı ağacın bir başka resmi vardı. Manşet daha cesur ya da daha siyah olamazdı.

BİR ÖĞRETMENİN İŞKENCE GÖRMESİ VE ÖLÜMÜ.

Denny bana bir haber bağımlısı ya da okuyucu gibi gelmedi. Titreyen elleriyle gazeteyi tutuşuna bakılırsa, Adele Saran cinayetinin ayrıntılarını tam burada ve şu anda öğreniyordu.

Conklin Denny'ye sade kahve getirdi, sonra o ve ben masalarımıza geçtik ve büyük adamların fotoğraflarını bir araya getirdik. Biri Petroviç'ti. Jacobi ve Cappy McNeil'in yanı sıra yüksek güvenlikli hapishanelerde ömür boyu hapis yatan üç mahkûm da vardı.

Altı resimli dizinin üzerindeki yapıştırıcı kuruduktan sonra Conklin ve ben görüşme odasına döndük.

Fotoğraf dizisini Denny Lopez'in önüne koydum ve Conklin ile yerimize oturduk, ortağım ona fotoğraflara iyice bakmasını söyledi. "Acele etmeyin."

Lopez bir resmi anında tanıdı ve sağ işaret parmağıyla resme vurdu. "O. Bu o adam." "Emin olun. Bir kez daha bak," dedi Conklin.

Denny emin olduğunu söyledi. Tavanın köşesindeki kamera, arkadaşımız ve komuta subayımız olan Teğmen Warren Jacobi'yi teşhis ettiğini kaydetti.

Lopez bana sordu, "Bu o mu? Doğru kişiyi mi seçtim?"

Ben de onun sorusuna kendi sorumla cevap verdim.

"Köprü'de kadınlara içki ısmarlayan iri adam. Hiç şansı yaver gitti mi? O kadınlardan herhangi biri onunla birlikte gitti mi?"

"Tanrım, bilmiyorum. Gözlem gücüm hakkında çok şey düşünüyorsun, Çavuş. Ve nedenini bilmiyorum." Komik bir sözdü ama gülmedim.

İçgüdülerim bana katilin Petroviç olduğunu söylüyordu ama bu önsezi herhangi bir kanıtla desteklenmiyordu. "Gidelim, Denny."

Conklin ve ben Lopez'i Bud's Bar civarına geri götürdük ve onu bulduğumuz köşeye bıraktık.

BÖLÜM 83

Anna, Van Ness'in dışında, Bush Caddesi'ndeki Tesla bayisinde, fotokopi makinesiyle paylaştığı ofisin içindeydi.

Saat 17:00'den hemen önce aylık defterleri bitiriyor, geçen haftanın harcamalarını hesap tablosuna giriyordu. Rakamlar gerçektir; satışlar eksi maaşlar, malzemeler, kira, reklam, hatta kendisinininki de dahil olmak üzere doğum günü partileri için harcanan dolarlar.

Anna bu işte çok başarılıydı ama sosyal açıdan tam bir felaketti. Bunun tüm nedenlerini anlıyordu. Ama kendi feci hasarını bir kenara bırakırsak, diğer insanlar onun için çok tuhaftı. Onun dünyasından değillerdi.

Bunu Dale'e açıklamaya çalışmış ama başaramamıştı.

Dale Winston showroom'daki masasının arkasında bazı evrak işleriyle uğraşıyordu. Adam kadından hoşlanıyordu ve kadın da ondan hoşlanıyordu ama onun istediği şekilde değil. Ses sisteminden gelen hareketli müzik eşliğinde sergi salonunun zemininde yürüdü.

"Selam, Dale."

Yukarı baktı. "Anna. Hey. Mor sana çok yakışıyor. Bunu biliyor muydun?"

Ona teşekkür etti, paltosunu ve eşarbını yeniden düzenledi, sonra "Dale, bir iyiliğe ihtiyacım var" dedi. "Ne istersen. Tamamen seninim."

Gülümsedi ve "Ciddiyim" dedi.

"Neye ihtiyacın var?"

Kadın adama durumu anlatınca adam çok isteksiz davrandı ama sonunda pes etti ve sabah dükkan açılmadan önce aracı geri getirmesini söyledi.

"Sorun değil."

"Olamaz, yoksa ikimiz de kovuluruz, ya da daha kötüsü olur." "Endişelenme, Dale. Bana güvenebilirsin."

"Sana güveniyorum, Anna. Sen bana güveniyor musun? Bekle. Beni dinle. Belki bu hafta birlikte yemek yiyebiliriz. Sadece doğum gününü kutlamak için."

"Birbirimizle arkadaşlık etmemize izin verilmediğini biliyorsun, Dale. Özür dilerim."

Çekmeceyi açtı ve bir anahtarlık çıkardı. Kadının elini uzatmasını bekledi, sonra parmaklarıyla avucuna bastırarak anahtarları ona verdi.

Anahtarları tuttu.

"Sabah 9:00'dan önce," dedi gereksiz yere.

Başını salladı. "Peki Roger'ı arayacak mısın? Yola çıktığımı söyler misin?"

Anna ofisine geri döndü, çantasını aldı ve Dale'e el sallayarak veda etti. Servis bölümüne doğru bir blok yürüdü. Roger tezgâhın arkasındaydı, arkasındaki ofiste telefonlar çalışıyordu, servis bölmeleri günün sonunda hâlâ meşguldü.

Roger onu görmeden baktı -yara izi insanlara bunu yapıyordu- ama onun havadan sudan konuşmak istememesine sevindi.

Sadece gitmek istedi.

"Araba konusunda tavsiyeye ihtiyacın var mı, Anna?"

Anna ona Model X'i tanıdığını ve Dale ile birkaç test sürüşü yaptığını söyledi. Bu kısmı yalandı ama Roger tatmin olmuş görünüyordu. Dışarıda park etmiş siyah Tesla Model X'i işaret etti.

servis merkezi. Ön çamurluğu yamulmuş bir prototipti ve Anna genellikle her şeyin mükemmel olmasını sevse de, tek önemseddiği bu arabanın hızlı olması ve kırmızı Kia'sı olmamasıydı.

Roger dedi ki, "İyi eğlenceler. Ama çok fazla değil."

Anna başını sallayıp kapı koluna dokundu ve şahin kanadı sessizce, görkemli bir şekilde yükselerek arabanın şık iç mekanını ortaya çıkardı. *Vay canına. Sadece vay canına.* Ceketini çıkardı, el çantasıyla birlikte yolcu koltuğuna yerleştirdi ve direksiyonun arkasına geçti.

Araba otomatik olarak aynaları ve koltuğu ayarladı.

Anna kemerini bağladı, motoru çalıştıran düğmeye dokundu ve duyulmayan bir uğultu ve arabanın canlı olduğu ve ona uyum sağladığı hissiyle ödüllendirildi.

Büyüleyiciydi.

BÖLÜM 84

Saat henüz 17:15 olduğundan ve Kasap hafta içi akşamları 6:30'a kadar evden çıkmadığından, Anna uzun yoldan Fell Sokağı'na gitmeye karar verdi.

Her gün yüz bin dolarlık bir araba kullanmıyordu. Aslında, bu ilk, son ve tek olabilirdi.

Kendi kendine gülümseyerek, kendini şımarık ve zengin hissederek rotasını Panhandle'a çevirdi ve garajdan çıktı. Motor şaşırtıcı derecede sessizdi, daha önce hiç deneyimlemediği şekilde hızlanıyor ve yavaşlıyordu. Sanki araba onun zihnini okuyordu.

Her şeyi hızlı yaptı, çok hızlı.

Anna, Petroviç'i gördüğü ve eski bisikletiyle peşine düştüğü o ilk gün Model X'e sahip olmayı dilemişti. Şimdi rotayı tersine çevirmek, 101. Otoyol'dan şehir dışına ve sahile çıkmak, tüm hayal kırıklığını ve öfkesini yakmak ve Tesla'yı unutulmaz bir koşuya çıkarmak için bir dürtü duyuyordu.

Ama bunu yapamadı. Petroviç ile randevusu gibi görünen şeyden kaçınamazdı.

Pacific Heights'tan Fillmore'a doğru ilerlerken trafik onun için ayrılıyor, mükemmel arabasıyla uçarak Marina Bölgesi'ne doğru yokuş aşağı süzülüyordu. Tesla'ya daha fazla pedal verdi ve şehir bloklarının geride kaldığını, dikiz aynasında sadece silik görüntüler haline geldiğini hissetti.

Direksiyona geçtikten beş mil sonra Anna, yaşadığı yerden üç blok ötedeki Fell Sokağı'ndaydı ve Petroviç'in sarı-mavi Viktorya dönemi evi bir işaret feneri gibi karşısındaydı.

Hepsinden iyisi, Jaguar'ı ön taraftaydı, tam da olmasını umduğu yerde. Sadece bir tane boş park yeri vardı ve o da bloğun doğu ucundaydı. Oradan evi pek iyi göremiyordu ama Kasap hangi yöne giderse gitsin Jaguar'ın çıktığını görecekti.

Anna Tesla'yı kolaylıkla park etti ve koltuğunu birkaç derece geriye yatırmak için ekrandaki görüntüye dokundu. Hayatında hiç olmadığı kadar rahatladıktan sonra motoru kapattı ve izlemek için yerleşti.

Petroviç'i daha önce de gözetlemiş, Tenderloin'in kirli sokaklarında onu takip etmişti. Ama onu hep kaybetmişti, parlak kırmızı arabası yakın takip için çok fazla dikkat çekiyordu. Onu bu Model X'in içinde hayal edemezdi.

Evinin önünde otururken onu takip ettiğini, San Francisco'da hangi karanlık işlere bulaşmış olabileceğini görmek için izlediğini hayal etti. Uyuşturucudan, insan kaçakçılığından, kumardan şüpheleniyordu. Adam buydu işte. Bir seri katil. Bir canavar.

Bu gece onu kaybetmeyecekti.

Anna elini çantasına attı, etrafı yokladı ve böyle bir an için sakladığı fındıklı çikolatayı çıkardı. Yemek yedi, su içti, Petroviç'i ve ondan ne kadar nefret ettiğini düşündü - her şey ters gittiğinde. Arkadan şiddetli bir çarpışma oldu ve direksiyona sertçe savruldu.

Ne oldu?

Anna kendini düzeltti, arkasına baktı ve kapısını açtı, şahin kanadı şimdi gıcırdıyordu, kazada yaralanmıştı. Öfkeyle dolup taşarak arabadan indi ve onu gördü. Petroviç değildi. Escalade'deki adamdı, Tesla'ya arkadan çarpmıştı. Geri geri gidiyor, aracını vitesle takıyor ve ona tekrar çarpmaya hazırlanıyordu.

Kendisine tecavüz eden o acımasız asker tarafından tekrar saldırıya uğramıştı. Camını indirdi.

Anna ona kendi ana dilinde bağırdı.

"Sen. Seni görüyorum. Seni tanıyorum. Seni nasıl bulacağımı biliyorum. Polisi arayacağım. Hayır, FBI'ı."

Gri sakallı ve saçlı adam eliyle *özür dilerim* işareti yaptı ama Anna adamın ona bilerek çarptığını biliyordu. Bu bir uyarıydı. Arabasına geri döndü, sonuna kadar eğildi ve ayak boşluğundan çantasını aldı.

Adamın ve plakasının fotoğrafını çekecekti. Sonra Joe'yu arayacaktı. Bu işe kendini o kadar kaptırmıştı ki, arkasından gelen ayak seslerini hiç duymadı.

BÖLÜM 85

Joe, California'da Onuncu Cadde'de ışığın yanmasını beklerken telefonu çaldı.

Lindsay ona mesaj atıp üzgün olduğunu söylüyordu. İş yerinde çok yoğun olduğunu, eve ne zaman döneceğinden emin olmadığını ve yemeğe onsuz gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Mesaj attı, *sorun yok. CU sonra.*

Joe bütün gününü Petrović dosyalarına dalmış, adamın belgelenmiş zalimliklerine doymuş, Carly Myers ve Adele Saran'ı Petrović'in öldürdüğünden Lindsay kadar emin olmuştu. Ve Lindsay gibi onun da bunu kanıtlayacak hiçbir şeyi yoktu.

GPS'i kontrol etti ve Tony'nin Yeri'nin yakınındaki California'da hareketsiz duran mavi Jaguar'ı temsil eden titreşimli bipi gördü. Bir dönüş yaptı ve on dakika sonra Joe köşeye park etmiş, karşı köşeyi ve ıslıl ıslıl aydınlatılmış Biftek Yeri'ni rahatça görebiliyordu.

Joe, restorana atanan ekipten Robert Diano ve Bill Ennis'i aradı. Onlara bir saatliğine görevden aldığını, biraz mola vermeleri gerektiğini söyledi. Diano, Bush Caddesi'ndeki pizzacıda olacaklarını bildirdi.

Joe onların çıkışını izledi ve Jaguar ile restoranın gözetimini devraldı. Bir dakika sonra, sanki Joe onu cisimlendirmiş gibi, Petrović elinde bir kese kâğıdıyla restorandan çıktı, ona el salladı ve caddeyi geçerek doğrudan Joe'nun Toyota'da oturduğu yere geldi.

Ne oluyor be?

"Hey," diye seslendi, "Joe Molinari."

Petrović çantayı içinde fare varmış gibi salladı ve evcil baykuşuna babasının lezzetli bir şeyle evde olduğunu haber verdi.

Joe seçeneklerini gözden geçirdi ve çabucak tek hamlesine karar verdi. Arabadan indi ve Petrović'le çatıdan konuştu.

"Tony, değil mi?"

Petrović, "Aç mısın, Joe?" dedi.

Joe, "Nereden biliyorsun?" dedi.

Gülümsedi, arabanın arkasına doğru yürüdü ve dostça bir tokalaşma için elini uzattı.

Petrović de aynısını yaptı. Joe çalım attı, Petrović'i kravatının düğümünden yakaladı, döndürdü ve arabaya doğru sertçe itti.

İri adam havayı dışarı attı ve dengesini kaybederek ayağı takıldı, tökezledi ve kaldırıma düştü. "Sen deli misin, bir sivile saldırıyorsun?" diye öfkelenildi.

Joe'nun elinde silahı vardı. Namluyu Kasap'ın kafasına doğrulttu.

Petrović, "Ne yapıyorsun? İyi bir adam olmaya çalışıyorum. Sana yemek getirdim."

"Kim olduğunu biliyorum Petrović," dedi Joe. "Ben sana sivil demezdim. Seni şimdi vurabilir ve bir gecede uluslararası bir kahraman olabilirim. Bunu düşündüm ve bunun yerine sana bir uyarı vereceğim."

Petrović sırtıyordu ama karşılık vermiyordu.

Joe'nun fazla bir bahaneye ihtiyacı olmadığını, arabada muhtemelen bir silah olduğunu biliyor olmalıydı. Araç kamerasının kapalı olduğunu. Petrović'in yerinde olsaydı, Joe da böyle düşünürdü. FBI bunu kazanırdı.

Joe dedi ki, "Bisikletçi kız FBI koruması altında. Ona zarar verirsen, seni Bosna'ya kendim götürürüm."

"Beni başka biriyle karıştırdın, Joe. O benim tipim değil. Ben gençleri severim. Ve daha güzel." Joe bir süre daha Petroviç'e ters ters baktıktan sonra, "Kalk," dedi.

Petrović ayakta durabilmek için ellerini ve dizlerini kullanmak zorunda kaldı, ardından büyük elleriyle tozunu aldı. "Bunu bir ara tekrar yapmalıyız. Doğru mu söyledim?"

"Benim için zevktir," dedi Joe. "Bir dahaki sefere yemek benden."

Petrović gülümsedi, döndü ve topallayarak restorana geri döndü.

Joe gözlerini Petroviç'ten ayırmadan arabasına bindi. Nabızı sanki beş mil koşmuş gibi sert atıyordu. Petroviç'le sınırı aştığı için değil, Petroviç onu iki kez zorladığı ve Joe'nun bunu bildiğinden emin olduğu için kendisine öfkeliydi.

Petrović onunla oynuyordu.

Joe'nun bagajda bir kiti vardı. Bir kanıt torbası çıkardı, Petroviç'in köpek çantasını düştüğü yerden aldı, mühürledi ve etiketledi.

Rob Diano'yu arayıp olanları anlattı ve "Ofise gitmem gerekiyor" diye ekledi. Ajan,

"Bulunduğunuz yere geri dönüyoruz," dedi.

Diano ve Ennis arabayı yanına çekince Joe el salladı, sonra da arabayı Golden Gate Bulvarı'ndaki FBI şubesine sürdü.

Petroviç'in peşine düşeceğini biliyordu. Öyle olmasını umuyordu. Bu pisliğe temiz bir atış yapmak istiyordu. Onu gerçekten yere sermek istiyordu.

BÖLÜM 86

Petroviç'le karşılaşmasından yirmi dört saat sonra Joe ofisinde, cumartesi gününü kurtarmak için dışarı çıkmaya hazırlanırken Ajan Rob Diano aradı ve tüyler ürpertici haberi verdi.

"Petroviç'i kaybettik. Nasıl oldu bilmiyorum, o-"

Joe araya girdi. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Molinari, durum biraz karışık. Beni dinle. Dün gece saat 23:00'te onu biftek dükkanından evine kadar takip ettik. Araba bütün gece hareket etmedi. Gece boyunca gözümüz üzerindeydi. Sabah yedide onu Carroll ve Bartoff'a teslim ettiğimizde araba hala evin önündeydi.

"Carroll GPS'i açar ve monitör arabanın hareket ettiğini gösterir. Ama arabayı görüyor, tam Fell'de park etmiş. Plaka kontrol edildi -Petroviç'in Jaguar'ı- ama ekrandaki blip hareket ediyor. Belli ki denek takip cihazını değiştirmiş, başka bir araca takmış. Peki nerede? Geceleyin arka bahçeden yürüyerek evden çıktı ve biri onu bıraktı mı? Benim tahminim bu. Üzgünüm, Molinari. Aynı anda her yere bakamayız."

Tam o sırada Carroll Fell Sokağı'ndan aradı. Joe'nun konuşmasını beklemeden, "Molinari. Jaguar hâlâ Fell'deki evin dışında. Sinyali takip ettim ve bir çiçekçinin teslimat kamyonundaki izleyiciyi buldum. Şu anda peşindeyiz. Sunshine Çiçekçilik, beyaz panelvan, Fair Oaks'ta."

"Kahretsin."

"Onları kenara çektim, 'Sakıncası var mı? Bir suçluyu arıyoruz.' dedim. Hiç sorun değil.

Dükkânlarının teslimatını yapan baba-oğul. Minibüsü kontrol ettik. İçeride kimse yoktu. Puro dumanı yok. Çiçeklerden başka bir şey yok. Sunshine'ın ehliyetine, ruhsatna, plakasına baktık. Temizler. Onlara Tony'nin resmini gösterdim. Onu tanımıyorlar. Takip cihazını çıkardık, Jaguar'ın hareket ettiğini görürseniz, biziz. Rapor vermek için geliyoruz."

Joe, Anna'dan bir günden fazladır haber alamadığını düşünerek telefonu kapattı. Şimdi Petroviç'i de kaybettiklerine göre, telaşlanmıştı. Onu aradı, mesaj bıraktı, geri dönmesini istedi. Ona mesaj attı. Cevap gelmedi. Tesla bayisinin genel telefon hattını aradı. Bir kez çaldıktan sonra, "Satış, ben Dale Winston."

Joe, "Beni Anna Sotovina'ya bağlayabilir misiniz?" dedi.

"Kim arıyor diyeyim?" Winston sordu.

"Joe Molinari, FBI."

"Anna burada değil. Aslında, bugün gelmedi. Bu onun yapacağı bir şey değil. Aslında, endişeliyim. Çok disiplinli bir insan ama bazı şeyleri unutuyor, geç geliyor. Ve şimdi - bu en kötüsü. Ona neden güvendiğimi bilmiyorum."

Winston, Joe'ya Anna'nın bu gece ödünç bir araba kullanması gerektiğini, arabayı bu sabah saat dokuzda dükkâna geri getirmesi gerektiğini anlattı. Anna arabayla gelmemişti ve Winston da ona ulaşamamıştı.

Joe araçla ilgili ayrıntıları not aldı, Winston'a Anna için acil bir mesaj bıraktı, telefonu kapattı ve dosyaya notlar aldı.

Petroviç'i yirmi saattir gören olmamıştı.

Anna işe gelmemiş ve telefonlara cevap vermemişti.

Henüz erken ve oldukça spekülâtifti ama bu gerçekler bir araya geldi.

Bir artı bir eşittir Petroviç'in Anna'sı vardı.

Tanrı aşkına neredeydiler?

BÖLÜM 87

Ortağım ve ben şafak vakti motelin otoparkını geçerken endişem giderek artıyordu.

Merkez beni bir saat önce uyandırdı ve Big Four Motel'de bir cinayet daha işlendiğini söyledi. Susan Jones muydu? Cesedini duşta asılı mı bulacaktık?

Gün doğarken motel durgun görünüyordu. Otoparktaki evsiz kampçılar, sirenlere, flaşörlere ve araba telsizlerinin ciyaklamalarına rağmen çantalarının ve paçavralarının içinde uyukluyorlardı. Motel misafirlerinin çoğu pijamalarının üzerine bornoz ve ceketlerini giymiş ve Tuohy'nin ofisinin önündeki büyük turuncu tentenin altında toplanmışlardı.

Üniformalı memurlardan biri bize yaklaştı, kendisini Memur Joyce Birmingham olarak tanıttı ve olay yerine gelen ilk memur olduğunu söyledi.

"Çavuş, saat beşte çağrı aldık ve cevap verdik. Müdür sizi istedi. Bay Jake Tuohy. Sizin ve Müfettiş Conklin'in burada bir geçmişiniz olduğunu söyledi."

Carly Myers'ın cesedi hâlâ aklımdaydı. Birmingham'dan olay yerini bizim için araştırmasını istedim. "Kurban beyaz bir erkek-"

"O da ne? *Erkek mi?*"

"Evet, hanımefendi. Otuz beş yaşlarında, üzerinde kimlik yok ama Tuohy kim olduğunu bildiğini söylüyor. Bir pezevenk. Denny bilmem ne."

"Oh, hayır."

"Tuohy soyadını bilmiyordu. Bir misafirimiz cesedi meşrubat makinesi ile buz makinesi arasındaki boşlukta buldu. Ortağım ve ben otomat alanını bantladık ve aynı şeyi otopark için de yapmak üzereyiz. Bay Tuohy sizi ofisinde bekliyor."

"Tamam, Birmingham. İyi iş çıkardın. CSI'ı aradın mı?" "Evet, hanımefendi ve adli tabibi."

"Cesedi şimdi görmek istiyoruz." dedim.

Memur Birmingham, Conklin ve beni zemin kattaki otomatların olduğu yere götürdü. Gördüklerime inanamıyordum. Lopez, dün onu sokaktan alıp evimize getirdiğimizde giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti. Kot pantolon, pamuklu gömlek, bordo kazak, kot ceket. İki büyük otomatın arasındaki boşlukta, düzgünce katlanmış bir şekilde yatıyordu. Kan ya da şiddet izi görmedim.

Ama hiç şüphe yoktu. Denny ölmüştü. Onun şöyle dediğini düşündüm, "Tanrı aşkına. Beni öldürteceksin." Neredeyse kırk sekiz saat sonra, olan olmuştu.

Conklin ve ben birbirimize baktık. Söze gerek yoktu ama kendimi sorumlu hissettim. Bu bir mesajdı. Katili büyük olasılıkla öğretmenleri öldüren kişiyle aynıydı ya da kimin öldürdüğünü biliyordu.

Conklin omzumu sıktı. Ben de onun elini okşadım. Ve birlikte ölü adama baktık. Otoparkta aylak aylak dolaşırken mi öldürülmüştü?

Yoksa başka bir yerde mi öldürüldü? Bir araba cesedi atmak için buraya kadar gelmiş olabilir. İki adam bunu bir dakikadan kısa sürede yapabilirdi.

Denny'nin bedenine doğru eğildim ve bir kalem kullanarak yakasını kenara çektim. Boynunun etrafında çürükler vardı. Boğulmuştu ama asılmamıştı.

Benzer MO ama aynı değil.

Peki neden öldürülmüştü?

Conklin ve ben Denny'nin cesedi üzerinde teori ürettik.

Bud's'taki yanlış barmene, büyük adamın Köprü'de öldürülen kadınlara içki ısmarlamasıyla ilgili olarak sorgulandığını mı söylemişti? Büyük adam Denny'nin konuştuğunu duymuş ve onu yere mi sermişti?

Yoksa bu alakasız bir cinayet miydi? Denny otoparkta bir şeye karışmış olabilir. Sonra da yuvarlanmış. Boğulmuş.

Hayır. Çok fazla tesadüf.

Normalde ölümlerle konuşmazdım ama kendi kendime "Sana ne oldu Denny?" dediğimi duydum. Conklin olay yerinde olduğumuzu merkeze bildirirken, ben de Jacobi'yi evden aradım.

Onu uyandırdığım için özür diledim ama bu bekleyemezdi.

Jacobi'ye, "En sevdiğimiz pezevenk öldürüldü," dedim. "Denny Lopez. Bize hiçbir şey vermedi. Bu anlamsız, aptalca bir ölümdü."

"Senin hatan değil, Boxer."

"Öyle hissettirmiyor," dedim.

Jacobi'yle imzaları atarken Conklin, "Bak," dedi ve park yerinin en ucundaki Taqueria del Lobo'nun teslimat kamyonunu işaret etti. "Bir saat içinde laboratuara dönmüş olur." dedi.

Conklin ve ben kalabalığı yararak Jake Tuohy'yi görmek ve güne başlamak için müdürün ofisine doğru ilerledik. İçimde korkunç bir déjà vu hissi vardı. Bunu takip edecek tüm röportajları, kendi işleriyle ilgilenen ya da uyuyan, hiçbir şey duymamış konukları hayal ettim.

Ama bulutların arasından parlak bir düşünce belirdi.

Denny'nin cinayeti diğerlerine kıyasla incelikten yoksundu. Aceleyle getirildiğini söyleyebilirim. Belki de katilimizi kalabalıklaştırıyorduk. Belki de onun derisinin altına giriyorduk.

BÖLÜM 88

Diano aradığında Joe Petroviç dosyasını not ediyordu.

"Haklıymışsın," dedi ajan. "GPS'te otomatik izleme vardı. Arabanın yerini buldum." "İzle ama dokunma," dedi Joe. "Bana koordinatları ver."

Joe arabayı Diano'nun verdiği adrese, Laurel Heights'a, iki ve üç katlı Edward döneminden kalma evlerin, ağaçlı sokakların ve pahalı dükkânların bulunduğu, her şeyin güzelce korunduğu lüks bir bölgeye sürdü.

Presidio'daki Laurel Inn'in önüne park etmiş, ön çamurluğu yamulmuş Tesla'yı kolayca buldu. Gerçekten gözden kaçıramazdınız. Arabanın arka tarafı kötü bir çarpışmadan dolayı çökmüştü.

Joe kapının koluna dokundu ve şahin kanadı gıcırdayarak açılıp havalandı.

Yolcu tarafındaki ayak boşluğunda mor bir eşarp kıvrılmıştı. Joe bunun Anna'ya ait olduğunu anladı ve eşarbin yanında bunu doğrulayan bir çikolata paketi vardı.

Snickers. Anna'nın favorisi.

Joe'nun destek ekibi de arabada ona katıldı ve dağıldılar. Anna'nın fotoğrafı yoktu ama eşkâli işlerine yarayabilirdi: kırk yaşlarında, 1.80 boyunda, 130 kilo ağırlığında, yüzünün sol tarafında gözünden ağzına kadar el büyüklüğünde bir yara izi olan bir kadın.

Beş deneyimli federal ajan, arabadan itibaren beş blok boyunca kapı kapı, dükkân dükkân, otel otel, apartman apartman dolaştı. Tesla'nın enkazı fark edilmişti ama kimse Anna'nın tarifine uyan bir kadın görmemişti. Petroviç'in fotoğrafı da olumsuz bir tepki aldı.

Joe Steinmetz'i aradı ve bildiklerini anlattı: araçta hasar vardı, arabanın içinde herhangi bir şiddet belirtisi yoktu ve Anna'dan iz yoktu. Steinmetz'e SFPD'yi olaya dahil etmesini önerdi. Tesla'nın şehrin adli tıp laboratuvarına nakledilmesi ve kayıp ihbarında bulunmaları gerekiyordu.

Joe açık kasa kamyonun Tesla'yı Presidio Caddesi'nden Hunters Point'teki adli tıp laboratuvarına doğru götürüşünü izledi. Kamyon gözden kaybolunca bayiden Dale Winston'ı arayıp Anna'nın irtibata geçip geçmediğini sordu ve arabaya FBI tarafından el konulduğunu söyledi.

Joe ofise döndü ve bir kez daha rahatsız edici gerçeği dile getiren Steinmetz ile oturdu.

Petroviç'i Anna'ya bağlayan hiçbir şey yoktu.

"Ama bir fikrim var Molinari," dedi Steinmetz. "Petroviç'ten evini, arabasını ve işyerini aramak için izin isteyin. Sadece onu şüpheli kişi olmaktan çıkarmak istediğinizi söyleyin. Bakalım ne diyecek."

Joe bunu düşündü ve ciddi bir olumsuzluk görmedi. Belki Petroviç onlara bir kemik atar, bir öneride bulunur ya da yanlış bir yönlendirme yapardı.

Joe, Petroviç'i Tony'nin Yeri'nde buldu. Eski askeri infazcı "kolluk kuvvetlerine yardım etmeye hevesli olduğunu" söyledi. Sorun değil."

Joe, Diano ve Ennis restorandan geçtiler. Sonra Petroviç federal ajanlar kervanını evine götürdü ve kapıları açtı.

Geniş üç katı ararken ajanlarla alay etti.

"Belki çamaşır makinesindedir, Joe. Arabamın bagajını aradın mı? Parmak izi için her şeyin tozunu almayı unutma. Temizleme faturasını FBI'a göndereceğim."

Joe kibardı. Ama üç saat boyunca bok yedikten sonra fokur fokur

kaynıyordu. Petroviç'in Anna'sı var mıydı?

Yoksa arabasıyla bir kaza geçirmiş ve cezasını çekmek yerine bilinmeyen bir yere mi gitmişti? Anna güçlü bir iradeye sahipti ve ona kızgındı.
Eğer kendi başına gitmişse, Joe'nun onu nerede arayacağına dair hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 89

Tenderloin'deki on sekiz saatlik günümün ardından nihayet eve döndüğümde Joe ve Martha'yı kapıda karşıladım. Silah kemerimi çözdüm, ceketimi çıkardım ve ayakkabılarımı çıkardım, hepsini bir yığın halinde bıraktım ve odanın karşısına, kocama doğru ilerledim.

Yorgun, hüsrana uğramış ve açlıktan ölüyordum ama yine de Joe'ya Lopez'den bahsetmek ve davayı onunla tartışmak için can atıyordum. Kanepede oturuyordu ve dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerinde açtı. Kanepeye yanına çöktüm, kollarımı ona doladım ve sarıldım.

"Sanırım kötü bir gün geçirdin," dedi ve bana tekrar sarıldı.

Joe'nun rastgele ipuçlarından bir anlam çıkarma konusunda uzman olduğunu bildiğimden, ona Denny Lopez'i bölük pörçük anlattım. Sonra o da bana aynısını yaptı.

"Anna kayıp," dedi. "Bayiden bir araba ödünç aldı, bir kaza geçirdi ve ortadan kayboldu."

Her şeyi bıraktığında, onun davasının da benimki gibi olduğunu gördüm, her yerde ipuçları vardı ama hiçbir yere varmıyordu. "Telefonunu şarjda tut," dedim. "Arayıp evden kaçtığını ve şu anda Tamam."

Başını salladı ama yüzündeki ifadeden çok endişeli olduğunu anladım. Anna için hazırladığım mutlu sona hiç inanmamıştı.

"Dostumuz Slobodan Petrović hakkında ilginç bir şey buldum," dedi.

Dizüstü bilgisayarı çevirdi, böylece bilgisayar ekranındaki fotoğrafı görebildim, ormanlık bir alanda gevşek bir şekilde toplanmış yaklaşık sekiz kişilik bir grubun hafif odak dışı görüntüsü. Bir gezinti yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Ama bundan daha fazlası vardı - çok daha fazlası.

Sadece kalçalarına kadar çekilmiş bir etek giyen bir kadın, birkaç erkek tarafından çevrelenmiş bir şekilde orta yerde yatıyordu. Arka planda ise ağaçların gölgelediği, dallara asılmış sivil giyimli kadın ve erkek cesetleri vardı. Onlardan bir düzine kadar vardı. Bu manzara gerçek dışı görünüyor, bir sanat enstalasyonu gibi, özellikle korkunç bir hayal gücünün ürünü. Ama bu sanat değildi. Hayali de değildi.

"Aman Tanrım," dedim birkaç kez.

Sonra "dostumuz" Petrović'i aramak için resimleri inceledim.

Çerçevenin ortasına yakın bir yerde duran iri yarı, geniş omuzlu, kafası tıraşlı, asker kıyafetleri ve savaş botları giyen bir adam vardı. Elinde küçük, muhtemelen metalik, fırlatma yıldızı gibi uçları olan bir şey vardı.

Joe, "Bu o." dedi. "Bu o mu?" Emin değildim.

"Bir başlık var. Ben tercüme ettim. 'Albay Slobodan Petrović ve adamları Bosna'nın Djoba kasabasını ele geçirdikten sonra. Petrović *şuriken* ve yıldız fırlatma konusunda ustadır."

"Fotoğrafın kaynağı nedir?" diye sordum.

"Görünüşe göre askerlerden biri tarafından alınmış. Sırp Ordusu yüksek komuta kademesine karşı açılan davalarda ortaya çıktı. Başlık duruşma sırasında eklenmiş ve atıfta bulunulmamış.

"Ve bunu buldum," dedi Joe. "Petrović'in duruşmasında bir Sırp askeri ifade vermiş. İşte bir alıntı: 'Albay Petrović ve diğer ordu subayları idamları izlerdi. Bunu duydum ama hiç görmedim. Bazen ormanda kurban avladıkları yönünde söylentiler vardı."

Joe bana baktı.

"Sen söyledin, Joe. Adele'in cesedi bulunduğunda, bunun bir çetenin işi olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Petroviç'e çete lideri demek çok da abartılı görünmüyor."

"Sanırım öyle," dedi. "Vurucu cümleye hazır olun. Tanık dedi ki, 'Albay Petrović fırlatma yıldızı kullanmasıyla ünlüydü ve onu iyi kullanıyordu."

Kendimi kanepeye geri attım. Bu kanıt mıydı? Bu, Carly Myers ve Adele Saran'ı fırlattığı yıldızlarla yaralayan ve sonra da asan adama karşı bir kanıt mıydı? Mahkemeden merhamet görmek için Petrović'i ele vermiş olabilecek isimsiz bir tanığın ifadesinin değeri neydi? Ormanda avlanma ihbarı bile asılsızdı.

Joe ve ben bu konu hakkında konuştuk ve doğal olarak ne SFPD'nin ne de FBI'ın isimsiz tanıklar tarafından ifade edilen bu yabancı suçları inceleyemeyeceği sonucuna vardık. Dahası, elimizde Petrović'i yıldız fırlatmakla ya da ABD'de herhangi birini asmakla ilişkilendiren doğrudan bir kanıt yoktu.

"Olası bir nedenin bir mil altında," dedim.

"Aynen Steinmetz'in dediği gibi. Ama ben de şunu söylüyorum. Bu orospu çocuğunu yakalamaya bir adım daha yaklaştık."

BÖLÜM 90

Acı Anna'yı uyanıp gözlerini açmaya zorlayana kadar rahatsız etti ve çekti.

Karanlıktan başka bir şey görmedi ve kör olduğunu düşündü.

Panik tüm vücudunu ince bir ter tabakasıyla kapladı ve uzun bir süre nefes almayı unuttu.

Bana ne oldu? Neredeyim ben?

Acı dayanılmazdı. Başının arkasından yayılıyor ve her yere yayılıyor gibiydi.

Parçalar bir araya geldikçe kalbi çarpıyordu.

Yine bir mahkûmdu.

Kapının altından gelen bir ışık çubuğu ona küçük bir odada bir yatakta olduğunu gösterdi.

Buraya nasıl geldim?

Aklına bir uçma hissi geldi, sonra Tesla'yı sürme görüntüleri, tüm hız ve özgürlük.

Petroviç'in evinin önüne park etmişti. Ve hafızasında bir boşluk açıldı. Bir şey olmuştu.

Anna'nın başı onu öldürüyordu.

Bir darbe almış ve bilincini kaybetmiş olmalıydı. Bunların hiçbirini hatırlamıyordu ama hafızasını saran sisi tırmalayarak hatırlamaya çalıştı. Ve sonra yanı başındaki düzensiz nefes alma sesiyle şimdiki zamana sürüklendi.

Bir çıkış yolu bulmak için küçük odanın etrafına bakındı. Hiç pencere yoktu, sadece bir kapı ve ince bir ışık çubuğu vardı.

Giysilerinin yere atılmış olduğunu görmek yeterliydi. Adamın giysileri yatağın yanında bir yığın halindeydi.

Midesi boştu ama yine de kasıldı, elini ağzına kapattı. Kendine sadece hareketsiz durmasını, nefes almasını ve düşünmesini söyledi. Zamanla yataktaki adama baktı ve onu değerlendirdi. Ne kadar güçlüydü, ne kadar sarhoştı, ne kadar tehdit oluşturunuyordu.

İri yarı değildi ama görebildiği kadarıyla, Djoba'daki tecavüz otelindeki askerler gibi kaslıydı. Anna otelden sağ kurtulmuştu çünkü geleceğe, özgür olacağı zamana ve bir gün kendisine saldıranlara ne yapacağına odaklanmıştı.

Petroviç'e.

Yavaşça doğruldu ve adam onun yanında kıpırdandı, dişlerini gıcırdattı, nefes almayı kesti, kolunu ona attı ve kendine geldi.

Ona baktı. "Ne?" dedi.

"Banyo," dedi kadın.

Kapıyı işaret etti, yüzünü duvara dönecek şekilde yuvarlandı ve uykusuna devam etti.

Anna karanlıkta giyindi. Çantasını telefonunu bulamadı ama kapı kilitli değildi. Ayakkabılarını tutarak koridora çıktı. Sağındaki banyoda bir gece lambası yanıyordu ve içeri girip kapıyı kapattı. Kilit yoktu.

Kapının yanındaki düğmeyi çevirdi ve tavandaki ışık yandı. Kalbi güm güm atan ve kapı açılırsa yerinden fırlamaya hazır olan Anna tuvaleti kullandı, sonra lavaboya gitti.

Aynaya bantlanmış bir not vardı.

Büyük, siyah blok harflerle Boşnakça yazılmıştı:

"ANNA. STARA PRAVILA JOŠ UVIJEK PRIMJENJUJU. ZNAŠ."

"Eski kurallar hala geçerli" anlamına geliyordu.
Biliyorsun." "SP" olarak imzalanmıştı.

BÖLÜM 91

"Anna. Eski kurallar hâlâ geçerli. Bilirsin işte. SP."

Petroviç'in kurallarını iyi biliyordu.

İtaat edin. Eğer itaat etmezsen, seni seve seve öldürürüz. SP. Slobodan Petrović kuralları koymuştu.

Okuldan, pazardan ve komşu evlerden tanıdığı kadınların yüzleri gözünün önüne geldi: Dalila ve annesi Amela; en iyi arkadaşı Uma; ve kocasının küçük kız kardeşi Zuhra. Askerlere karşı koyan ya da top gibi kıvrılıp pes eden kızlar öldürülmüştü.

Hızlı öğrenenler, kendilerine söyleneni yapanlar, diğer kadınlarla yaşadıklarından bahsetmiyorlardı bile. Şikayet etmenin ne yararı vardı? Bir gün daha yaşamak ve kaçmak için bir fırsat ummak zorundaydılar.

Akıllı davranarak o, Dalila ve birkaç kişi daha hayatta kalmış ve savaşın sonunda dışarı çıkmışlardı. Ama burası Amerika'ydı. Burada savaş yoktu. Ve yine de burada bir tecavüz otelindeydi.

Anna yüzünü sıcak suyla yıkadı ve Djoba'daki oteli hatırladıkça yıkamaya devam etti. Aklında silinmez bir anı dönüp duruyordu. Adamlar Uma'yı vurarak öldürmeden önce onu azarlıyorlardı. Uma ağlamamış ya da elini bile kaldırmamıştı. Ölmek istemişti.

Havluyla kurulanırken Anna'nın kendi elleri de titriyordu.

Sonra aynadaki notu sıyırdı ve kendi gözlerine baktı. Yüzünü son gördüğünden beri yaşlanmıştı.

Göz kapakları düştü ve ağzının köşeleri korku ve acıdan sarktı. Saçlarını geriye attı. Yara izi morarmıştı ve kulağının arkasında kan vardı.

Saç demetini serbest bıraktı ve bir an için genç hali cama yansıdı. Düğünü için giyinmiş, lekesiz cildine pudra sürerkenki ışıltılı gülümsemesi.

Gözlerine yaşlar hücum etti ve sıcak suyu tekrar akıttı ve akıntıya doğru ağladı, sertçe fırçaladı, tüm bunları yıkamaya çalıştı, aynı zamanda kapıya vuran botu ve dayağı dinledi.

Ne tür bir Tanrı onun tekrar kaçırılmasına izin verir?

Joe'nun birçok sert uyarısını ve kibrinin ne kadar yüksek olduğunu düşündü.

Etrafindan dolaşmış, Petrović'i takip etmiş, silahlı adamların işlerini yapmalarını beklemeyi reddetmişti.

Bunu kendi başına açmıştı.

Anna kendi davranışları yüzünden o kadar acı çekiyordu ki artık kendine bakmaya dayanamıyordu. Ecza dolabını açtı ve bir şişe eczane ağrı kesicisi buldu. Tabletleri titreyen eline döktü, maksimum dozu yuttu ve cebine daha fazla hap koydu.

Işığı kapattı ve sessizce banyonun kapısını açtı. Kısa koridorun sonunda bir kapı daha vardı ve ayrıca bir açıklık, başka bir odaya giriş vardı.

Anna çıplak ayaklarının ucunda girişe doğru yürüdü ve neye doğru yürüdüğünü bilmece de eşikten içeri adımını attı.

BÖLÜM 92

Anna sadece bir çıkış arıyordu, ama oturma odasına adım attığında, odanın büyüklüğü, yüksek tavanları, şöminenin yanındaki büyük, sessiz bir televizyondan gelen ışık onu etkiledi.

Bir haber programı yayınlanıyordu, uluslararası bir kanaldı ve ekranın alt köşesinde büyük şehirlerdeki saatler gösteriliyordu. Anna, "*San Francisco, 3:15*" yazana kadar izledi.

Emin olamıyordu ama hatırlayabildiği kadarıyla Cuma gecesi kendini kaybetmişti.

Petrović'in evinin önündeki Tesla'daydı, evde ya da restoranda olmadığı zamanlarda gittiği gizemli yerlere kadar onu takip etmeye hazırdı. Arkadan çarpma onu tamamen şoke etmiş, direksiyona ve koltuğa fırlatmıştı. Parçalanmış kiralık arabasından indiğinde öfkelenmiş, mavi Escalade'in içindeki Sırp askeri gördüğünde ise afallamıştı.

Anna onu şimdi Djoba'daki otelden çok net hatırlıyordu. Onu bir sandalye ayağıyla dövmüştü ve sonra... bunu düşünmek istemiyordu.

Muhtemelen şimdi buradaydı.

Anna aniden başının döndüğünü hissetti ve dizleri büküldü. Duvara tutundu, yere kaydı ve ayakta durabileceğini hissedene kadar öylece kaldı.

Neredeydi? Şimdi de onu mu izliyordu?

Buradan gitmesi gerekiyordu. Dışarı çıkmak zorundaydı.

Anna loş odaya, mobilya yığınlarının yanından geçerek panjurlu pencerelere, oradan da koltuğa baktı ve kollarını dizlerine dolamış oturan karanlık bir insan şeklini fark etti.

Tanrım, hayır. O
muydu? Hayır. Bir
kadındı. Başka bir
mahkum.

Anna fısıltıyla konuştu. "Alo?"

Kanepedeki kadın onu yanına çağırdı.

"Ben Susan," dedi. "Birlikte konuşmak kurallara aykırı, bu yüzden alçak sesle ve hızlı konuşmak zorundayız."

BÖLÜM 93

Anna Susan'ın yanına oturdu ve sonraki üç saat boyunca neredeyse hiç hareket etmediler, vücutları omuzdan kalçaya ve uyluğa kadar birbirine değdi. Kız kardeşler gibi konuştular.

Susan, "Bu önemli, Anna. Sakin davranmalıyız." Anna, "Biliyorum. Zaman kazanalım."

Susan ona rutini, onu izleyen, pişiren, kullanan adamların isimlerini anlattı ve Anna Petroviç'i sordu - burada mı yaşıyordu ve buraya ne sıklıkla geliyordu?

"Petrović? Bu ismi bilmiyorum. Tony patron. Antonije Branko."

"Bu o. Tony. Sahte bir isim. Susan, o bir savaş suçlusudur. Onu Bosna'dan tanıyorum. Dün gece benimle olup olmadığını biliyor musun?"

Susan, "Hayır, benim sıramdı. Senin odana gitti ama sen baygındın. kızının biraz kavga etmesini daha çok sevdiğini söyledi. Sen Junior'ı aldın. Çoktan ölmüş olman umurunda değil."

Anna'nın yüzünden yaşlar süzülüyordu ama gözyaşlarını silerek konuştu. Susan'a Tony'yı Albay Slobodan Petrović olarak tanıdığını ve Bosna'daki kasabasını yakıp yıktığını anlattı.

Anna kayıplarından ve tecavüz otelinde geçirdiği aylardan bahsederken Susan onun elini tuttu. "Bunun gibi, sadece silahlı ve bombalı. Et lokantasında Petrović'le birlikte çalışan bir adam gördüm. Kısa gri bir sakalı var. O... "Anna gözyaşlarını kontrol etmek için durdu. Sonra, "Beni Djoba'dan tanıyor."

"Marko," dedi Susan. "O bir sadist. Hepsi öyle. Hepsi öyle."

Susan Anna'ya iki hafta önce Tony ve Marko'nun onu ve arkadaşlarını kaçırdığı geceyi, Carly'nin nasıl çıldırdığını ve Tony'nin onu nasıl öldürdüğünü anlattı.

"Tony buna bir 'nesne dersi' dedi. Oh, bizi anladı, tamam," dedi Susan. "Sonra Tony içimizden birini gezmeye göndereceğini söyledi. Yazı tura attı ve Adele kazandı. Gitmeyi çok istiyordum ama Adele'e kıyamazdım."

"Tony ona yeni kıyafetler getirdi ve sonra, presto, onu götürdü. Gitmesine izin verdiler."

Anna, "Adele Saran'ı mı kastediyorsun?" diye sordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Üzgünüm, Susan. Gitmediğin için memnun ol."

Anna Susan'a haberlerde gördüklerini, Adele'in öldürüldüğünü ve bir ağaca asıldığını anlattı. Susan ellerini ağzına kapattı ve ağlamaya başladı. Anna kollarını yeni arkadaşına doladı ve birbirlerine sarıldılar, ses çıkarmadan yas tuttular.

Susan tekrar konuşabildiğinde, "Tony'ye neden inandığımı bilmiyorum. Ona karşı tatlı olursam... çok aptal olduğumu düşündüm."

"Umudun vardı," dedi Anna. "Onu yok etmemişlerdi."

Anna şimdi umut etmenin güvenli olup olmadığını merak ediyordu.

Karanlıkta, adamlar uyurken Susan ve Anna kaçmak için ne yapmaları gerektiğini tartıştılar. Hiçbir şey yasak değildi -şiddet, hileler, cazibe.

Susan'ın daha önce yaptığı gibi birlikte ön kapıyı kontrol ettiler. Belki bu kez piçler kapıyı kilitlemeyi unutmuşlardı. Öyle bir şansları yoktu. Panjurlu pencereler de kilitliydi. Antrede ceket ceplerinde cep telefonu aradıklarında hiçbir şey bulamadılar. Bıçaklar çekmecelerde kilitliydi.

Sabah altıda Susan ve Anna yatak odalarına gittiler ve kendilerini esir alanlarla birlikte yatağa girdiler.

BÖLÜM 94

Öğleden hemen önce Conklin ve ben Taqueria del Lobo'yu arayarak Bay Martinez'e laboratuvarın aracına tekrar el koyduğunu bildirdik.

Conklin kapıyı açtı ve devam etmekte olan bir bok fırtınasının içine girdik.

Martinez, müşterilerle dolu olan ön odada Lucinda Drucker'a bağıyordu. "Sana söylemiştim, Lucy. Seni uyarmıştım. Ve şimdi arabamı o pislik erkek arkadaşına verdin ve

Lanet şey hala kayıp ve şimdi kovuldun. Polisi arıyorum. *Hola*, memur beyler. İşte buradalar."

Ona arama emrini uzattım ve kötü haberi verdim.

"Bay Martinez, aracınız bir suç mahallinde bulundu."

"Bir tane daha mı? Orospu çocuğu. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Lucy? Sen tam bir aptalsın." Lucinda Drucker şimdi ağlıyordu. "Bay Martinez, lütfen, işime ihtiyacım var."

Conklin bağırma ve ağlama seslerini keserek, "Ah, Bayan Drucker, sizinle biraz konuşmam gerekiyor. Dışarıda."

Hıçkırarak ağlayan kadını restorandan dışarı çıkardı ve ben de Martinez'i tezgahın arkasından mutfak kapısına götürdüm. Conklin'in Lucy'ye verdiği haberlerin aynısını Martinez'e verirken, bir yandan da camdan merhum Denny Lopez'in kız arkadaşını izliyordum.

Conklin'in onunla konuştuğunu gördüm, ondan uzaklaştığını gördüm, yüzünde dehşet ifadesi vardı. Ellerini havaya kaldırdı, *benden uzak dur* der gibiydi. Ortağım ona uzandı, o da onu itti ve geri çekildi. Sonra döndü ve kaldırımdan doğrudan trafiğin akışına doğru hamle yaptı.

Tezgâhın arkasında durduğum yerden "Hayıııııı" diye bağırdım. Beni duyamıyordu ama Conklin de bağıyor ve hızlı hareket ediyordu. Ama Lucy daha hızlıydı. Tam olay gelişirken kapıdan geçip kaldırıma koştum.

Kornalar çaldı. Birisi "Dikkat et!" diye bağırdı.

Frenleri gıcırdayan kuzeye doğru giden bir araba genç kadına hızla çarparak onu havaya kaldırdı ve caddenin karşısında park etmiş bir arabanın kaputunun üzerine fırlattı. Çarpmanın sesi dehşet vericiydi. Ama her şey bitmemişti.

Arabalar kontrolden çıkmış, çarpışıyor ve üst üste yığılıyordu.

Aracımıza koştum, telsizi elime aldım ve adresi merkeze bağırarak söyledim.

"Bulunduğum yerde sağlık görevlilerine ihtiyacım var. Ve destek gönderin."

O sırada Conklin Lucy'ye ulaşmıştı ve ona katılmak için caddeyi geçmeye çalışırken, onun adını söylediğini ve onu rahatlattığını duydum. Doğrulamaya çalıştığını gördüğümde rahatlamıştım.

Ama kaos devam ediyordu. Lucy'ye çarpan arabanın sürücüsü çılgına dönmüştü ve çocukları çığlık atıyordu.

Otobüs geldi ve sağlık görevlileri indi. Kruvazörler geldi ve caddeyi kapattı. Devriye memurlarına üç arabanın çarpışması hakkında bilgi verdim, ardından Lucy'nin çantasını Martinez'den aldım ve sağlık görevlilerinden birine verdim.

Lucy'nin sedyesi ambulansa yüklendiğinde Conklin ve ben taqueria'nın önünde birlikte duruyorduk.

"Bana ne söyledi biliyor musun?" dedi Conklin.

"Hiçbir fikrim yok."

"Denny'yi tanıyorum. O iyi bir adamdı ve benimle ilgilendi. Onsuz yaşamak buna değmez."

BÖLÜM 95

Jake Tuohy protesto amacıyla Mülakat 2'ye katılmıştır.

Dennis'in ölümüyle ilgili bildiklerini anlatması için onu buraya getirdik.

L. Lopez ve cesedinin bulunması. Vatandaşlık görevi bir yana, hepimizden yeterince bıktığını bize bildirdi.

"Tırnaklarını sökmeyeceğiz, Jake. Sadece kayıtlara geçmesi için ifadene ihtiyacımız var," dedi Conklin ona. "Bize ne gördüğünü, ne yaptığını ve ne söylediğini anlat. Kaydediliyorsun. Bu yemin etmek kadar iyi bir şey."

"Size yalan söylemeyi planlamıyordum, Memur Con Job."

"Müfettiş," dedi Conklin, "Memur değil." Gülümsedi. Her zamanki gibi telaşsızdı.

Tuohy parmaklarını at nalı şeklindeki saçlarının arasından geçirdi ve gözlerini tavana dikti.

"Ofisimdeki koltukta uyuyakalmışım," dedi. "Zil çaldı. "Kahretsin." diyorum. Bunu kendim, kayıt için. Yalnızdım." "O

zaman ne oldu?" diye sordum.

Tuohy'nin etrafındaki her şeyi kirli hissettiren bir tarzı vardı. Her gece fırçalanmış bu sade, gösterişsiz küçük görüşme odası bile yağlı ve mikroplarla kaplı hissettiriyordu.

"Sonra," dedi, "kimse 'Sen uyumaya devam et. Ben bakarım' demediği için kalktım ve ofise gittim. Bu fahişe dışarıda zili çalışıyordu. Onu Denny ile birlikte görmüştüm. Adı Daisy Cakes miydi neydi. Onun gibi kadınlara kimlik sormam."

"Devam et," dedi Conklin. "Zil çaldı. Daisy kapıda."

"Her zamankinden daha kötü görünüyor," dedi Tuohy. "Ağlıyordu. Bana Denny'nin öldüğünü söyledi. Onunla birlikte gelip görmem için ısrar etti, ben de gittim ve cesedi oradaydı.

"Eğer onu öldürdüyse, kanıtları görmem için beni getirmeyeceğini düşündüm, tamam mı? Ben de ona polisi arayacağımı ve ofisimde bekleyeceğimi söyledim. Tamam dedi. Gidip ezik pezevenğin cesedine baktım ve 911'i arayıp operatöre sizi aramasını söyledim. Memur Boxer. Ve bana adamı öldürüp öldürmediğimi sorma zahmetine girme. Öldürmek için bir nedenim yoktu, ayrıca uyuyordum."

"Daisy, Lopez'e olanlarla ilgili herhangi bir açıklama yaptı mı?" Ona sordum.

"911'e ve sana söylediklerimi söyledim. Randevusu bitmişti. Denny'nin telefonunu aradı. Taco kamyonunda onu bekliyor olması gerekiyordu. Cevap vermedi. Giyinmiş, kamyonetin yanında beklemiş. Sonra onu tekrar arıyor ve telefonunun çaldığını duyuyor. Otomat alanına gitmiş ve cesedini bulmuş. Ofise koşuyor ve işte tam daire. Bana her şeyi anlattı. Aradım ve seni sordum. Ve şimdi buradayım."

Conklin, "Lopez'i kimin öldürmek istemiş olabileceği hakkında

bir fikrin var mı?" diye sordu. "Hayır."

"Etrafta şüpheli görünen birini gördünüz mü?"

"Hepsi. Buranın içindeki ya da etrafındaki herkes. Ama artık kimse Jake Tuohy'nin peşinden koşmayacak. İşimi bıraktım. İrlanda'ya taşınıyorum. Orada tanıdıklarım var. Sana *resmi olarak* haber vereyim de sinirlenme. Bu işe katlanamıyorum, hiç sevmedim, ama artık çok fazla ceset ve bu yere yapılan yolculuklar olmaya başladı."

Conklin, Tuohy'nin adresini istedi.

"Dublin'de bir yerde. Sana bir e-posta göndereceğim." Bununla birlikte alüminyum sandalyeden kalktı, "Hoşça kalın ve iyi şanslar," dedi ve kapıya yöneldi.

Conklin dedi ki, "Sadece bir şey Tuohy. Ve bu çok önemli. İrlanda'ya gitmiyorsun. Biz söyleyene kadar olmaz."

"Oh, şimdi de şüpheli mi oldum? Bunu mu demek istiyorsun?" "Gündüz işini bırakma diyorum. Gece işini de." Tuohy homurdandı ve dışarı çıktı.

Dedim ki, "İyiymiş Richie. Bunu avukatına açıklamanı duymak isterdim. Ya da herhangi birine." Ortağım güldü. "Kulağa hoş geliyordu."
Ben de beğendim.

BÖLÜM 96

Conklin ve ben ekip odasına döndüğümüzde Jacobi, Susan Jones'un kız kardeşi Ronnie Hooks olarak tanıttığı bir kadınla birlikte bizi bekliyordu.

"Bayan Hooks," dedi, "Çavuş Boxer bu davanın baş soruşturmacısı. O en iyisidir."

Kadının elini sıktım, sonra Conklin'i tanıştırdım ve üçümüz Mülakat 2'ye geri döndük.

Ronnie Hooks kırklı yaşlarının başında görünüyordu. Mükemmel bir şekilde bakımlı ve saçları yapılmıştı ve şık bir şekilde kırmızı bir takım elbise giymişti, boynunda biraz mücevher ve bir alyans vardı.

Conklin onun için bir sandalye çekti ve hepimiz oturduğumuzda ona nasıl olduğunu sordu. "İyi değil," dedi. "Hem de hiç iyi değil."

"Konuş bizimle," dedim.

Dedi ki, "Susan ve ben ikiz gibiyiz. Ben on yaş büyüğüm. O benim küçük kız kardeşim. Ama her gün konuşuruz. Geçen hafta hariç -Marty ve ben Peru'dan yeni döndük. Uzak bir bölgede iki hafta süren uzun bir yolculuktu. Normalde Susie ile her gün konuşurum. Wi-Fi olan bir bölgeye döndüm ve akla gelebilecek en kötü haberleri öğrendim. Nasıl kaybolmuş olabilir?"

Çılgın gözleri benden Conklin'e, aynalı pencereden masanın üzerindeki katlanmış ellerine kayıyordu. Bir çeşit krizin eşiğinde olabileceğini düşündüm.

Ayrıca neden tek başına geldiği ve bu işin nereye varacağı konusunda da iyi bir fikrim vardı. Susan'ı neden bulamadığımızı soracaktı. Susan'ın ölüp ölmediğini ya da bir ödül koyup koymamamız gerektiğini öğrenmek isteyecekti. Kızabilir ve medyaya gidip kız kardeşi ve SFPD'nin beceriksizliği hakkında yürek parçalayıcı bir hikâye anlatmakla tehdit edebilirdi.

Bunun yerine, Bayan Hooks bizi ters köşeye yatırdı.

"Susan iyi bir öğretmendi ama kirasını ödeyecek, araba sahibi olacak ve saçını düzgün bir şekilde kestirecek kadar para kazanamıyordu."

Sadece "Hı-hı" dedim.

Hooks, "Bazı serbest işler yaptı," dedi.

"Özel ders falan gibi mi?" Conklin ona sordu. "O bir piyano öğretmeni, değil mi?"

Hooks masaya baktı ve katlanmış elleriyle konuştu. "Aynı zamanda egzotik bir dansçı."

Gerçekten çenem düştü. Susan Jones striptizci miydi? Ama Hooks bana bakmıyordu. Hikayesinin içindeydi ve devam ediyordu.

"Susan arada bir bir kulübün dışında çalışıyordu," dedi. "Bana nerede olduğunu hiç söylemedi ve ben de onaylamadığım için ayrıntıları hiç sormadım. Onun için korkuyordum ama o güçlü iradeli biriydi ve onu yargılamak bana düşmez. Ve bu kulübün iyi bir yer olduğunu söyledi. Pfft." Ronnie hiç keyif almadan güldü. "Müşterilerin iş adamları olduğunu söyledi."

Kız kardeşim dans ediyor olsaydı, ceket ve kravat giyen müşteriler *içimi* rahatlatmazdı ama Ronnie Hooks'un işi bitmemiştir.

"Beni endişelendiren kısım," dedi, "kulübün sahibinin bir baba figürü gibi davranan bir tür uyuşturucu satıcısı olmasıydı. Ya da Susan'ın dediği gibi, 'Amerika'da yeni bir hayat kurmaya çalışan kızlara yardım ediyor. Ya da benim gibi paraya ihtiyacı olan kızlara. O kızlardan bazıları Susan'la gösterilerde dans etti. Ama bazıları ..."

Bir elini çevirdi. Bunu, onların fahişe olduğunu söylemek istemediği şeklinde yorumladım.

Dedim ki, "Ronnie, anladığımdan emin olmak istiyorum. Susan'ın ikinci bir iş olarak dans ettiğini mi söylüyorsun?"

Çok korkmuş gözlerinde *evet*'i gördüm.

"Büyük patron ona bir miktar para vermiş ve onun da bu parayı çalışarak ödemesi gerekiyormuş. Bana böyle söylemişti. Ama şimdi düşünüyorum da... onları o kontrol ediyordu."

"Ronnie, bu önemli. Susan hiç onu ya da kulüpteki herhangi birini tarif etti mi?"

"Sanırım Balkanlar'dan falan geliyor. Ona sadece 'büyük patron' derdi, bazen de Bay Büyük lakabını takardı. Ama bir keresinde telefonda Marko ismini kullandığını duymuştum.

Dedim ki, "Patronun adı Petroviç olabilir mi? Susan bunu hiç söyledi mi?" Başını hayır anlamında salladı.

"Susan ondan korkuyordu ve beni bu işin dışında tutmak istediğini söyledi. Ama gerçekten yapamadı. Onunla ya da başka biriyle seks yapmayacağına yemin etti ve ben de Susan'a iş o noktaya gelmeden önce bu suçlunun borcunu ödemesi için para verdim. Sanırım yeterli olmadı."

Bayan Hooks'a departmanın Susan'ı bulmak için elindeki tüm kaynakları görevlendirdiğini ve herhangi bir bilgi edinir edinmez onu bizzat arayacağımı söyledim.

Susan Jones'un kız kardeşinin duymak istediği şey bu değildi. Çantasını alırken yüzünü buruşturdu. Conklin onun için kapıyı açtı. Dönüp yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla kapıya geri döndüğünde koridorun yarısına gelmişti.

Hooks doğrudan bana baktı ve dedi ki, "Bak. Bunu söylemek istemiyorum çünkü Susan onu son gördüğümde beni uyarmıştı. 'Sakin polise gitme' dedi. Ama onu gerçekten korkutan bir söylenti duymuş. Bay Big'in parasını ödemeyen ya da performans gösteremeyen birkaç kızı öldürdüğünü duymuştu - uyuşturucu olduğunu varsaymıştım. Susan onun bu konuda şaka yaptığını duymuş.

"Bence..." dedi Hooks, "Bence Susan'ın arkadaşları öldürüldü."

Susan'ın kız kardeşi odadan kaçtı. Asansör ziline sesini duydum. Ve o gitmişti.

BÖLÜM 97

Conklin ve ben raporlarımızı doldururken Jacobi masamıza uğradı ve bir sandalye çekti. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Dedim ki, "Birkaç takıma daha ihtiyacımız var Jacobi. Myers ve Saran'ı bulamadık. Lopez'den de haber yok. Korkarım Susan Jones ya öldü ya da ölmek üzere. Jones'un kız kardeşinden çok ilginç bir bilgi aldık ve belki de Petrović'in neyin peşinde olduğuna, nasıl para kazandığına ve bu kadınların onun tuzağına nasıl düştüğüne dair daha kapsamlı bir resim elde ettik. Ama yine de elimizde Petrović'in hayalet görüntülerinden başka bir şey yok."

Conklin, "Hava onun için çok sıcak olmaya başladı," dedi. "Bizden kaçıyor, arabasıyla kabuk oyunu oynuyor."

Her zamanki uğrak yerlerinde değil ve sahada yeterince gözümüz yok. Ve eğer onu görür ve sorguya çekersek, elimizde hiçbir koz yok. Tabii Susan'ın kız kardeşinin anlattıklarından bir şeyler çıkarabilirsek o başka. Ya da çaresiz bir kız kardeşin televizyondan beslenen teorisi olabilir."

"Demek öyle," dedim, "böyle gidiyor." "Myers'tan bu yana sadece bir buçuk hafta mı geçti?"

"Daha çok iki gibi, Jacobi. Myers'dan bu yana 11 gün geçti. Saran'dan beri dört gün. Lopez'den bu yana aşağı yukarı yirmi dört saat geçti. McNeil ve Chi bizi desteklese bile her taşın altına bakamayız. Lütfen. Bize yardım getirin."

"Bütün ceplerimi boşalttım, Boxer. Ama ben buradayım. Anlat bakalım. Lopez'in ölümüyle Tony'nin Yeri arasında nasıl bir bağlantı görüyorsunuz?"

Dedim ki, "Tahmin yürütüyorum. Lopez bir tür tanıktı. Petrović'i öğretmenlere içki alırken görmüş olabilir. Bizimle konuşurken görülmüş olabilir."

"Böylece Lopez, Petrović'i ele veremedi öldürüldü."

Dedim ki, "Belki de şartların kurbanı olmuştur. Uyuşturucu bağımlısının paraya ihtiyacı vardı, Denny'yi cüzdanı için boğdu. Zorlama gibi görünüyor ama bu da olabilir."

Conklin sözlerine şöyle devam etti: "Her iki durumda da Petrović'i cinayetlerin hiçbirisiyle ilişkilendiremiyoruz. Bildiğimizi sandığımız her şey tamamen spekülasyondan ibaret."

Jacobi, "Yarın ilk iş şefle görüşeceğim. Dizlerimin üzerine çöküp bu davada daha fazla yardım için yalvaracağım. Senin de bildiğin gibi, basın bize rahat vermiyor. Ama bakın. İkiniz gidip yemek yiyin ve benim hesabıma yazın."

"Buna gerek yok." dedim.

"Bu *beni* daha iyi hissettirecek, tamam mı Boxer?"

BÖLÜM 98

Conklin ve ben açlığımızı bastırmak için caddenin karşısındaki MacBain's'e yürüdük. Müzik kutusunun yanındaki bir masada hamburger ve patates kızartması yiyorduk.

Sydney içkilerimizi tazeledi ve bize "Acele etmeyin" dedi.

Conklin dedi ki, "Bay Büyük Petroviç'tir. Ama cinayeti onun üzerine yıkmaya çalışın. Bu bir balinayı plastik çatalla zıpkınlamak gibi bir şey."

Başımı salladım, çöreğimi açtım ve biraz daha ketçap sürdüm.

Conklin ve ben o kadar uzun süredir ortaklık ki, birkaç kelime konuşmaların yerini almıştı.

Dedim ki, "Lopez. Petroviç. Öğretmenler yaramaz kızlar olarak çifte görev yapıyorlar."

"Tuohy'ye inandın mı?" Conklin söyledi.

"Çirkin bir kişiliği var ama aptal olduğunu sanmıyorum. Çalıştığı yerde ceset bırakacak kadar aptal değil. Sen ne düşünüyorsun?"

Conklin, "Sanırım Jacobi bira içmemizi isterdi" dedi.

Elini kaldırdı ve Sydney, "Taslak mı? Hemen geliyor." Conklin,

"Cindy'yi üç gündür görmedim. Sanki daha uzunmuş gibi geliyor."

"Joe'yla ben de."

Conklin, "Adli tıp Petroviç'i kurbanlarımızdan herhangi biriyle ilişkilendirmediği sürece..." dedi.

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. "Tekrar çevirelim, farklı bir açıdan bakalım" dedim.

Dedi ki, "Tamam. İşte yeni bakış açımız. Susan kız kardeşine bir söylenti olduğunu söyler. İsimsiz bir yabancı birkaç kadını öldürmüş. Elimizde asılmış iki kadın ve kurbanlardan biriyle bağlantısı olan bir pezevenk var, boğulmuş olarak bulunmuş."

Joe'ya olan saygımdan dolayı sakladığım detayları açıklamak zorundaydım. Zamanı gelmişti.

Dedim ki, "Joe'da Petroviç'in Bosna'daki fotoğrafları var. Bir tanesinde Djoba'daki esirlerin asılmış cesetleri var. Görünüşe göre yıldız fırlatmakta da iyiymiş."

Conklin hamburgerini ağzına götürmek üzereyken durdurdu. Ona Petroviç'in askerleriyle birlikte çekilmiş fotoğrafından ve arka planda ağaçlardan sarkan cesetlerden bahsetmemiştim. Bu Joe'nun davasıydı. FBI istihbaratı. Ortağıma Anna'dan bahsetmemiştim.

"Yıldız fırlatmak mı? Tamam, şimdi beni bağladın," dedi ortağım. "Konuşmaya devam et." "Anlatmak bana düşmezdi," dedim. "Ama bilmen gerekiyor."

Conklin, "Konuş," dedi.

"Bosnalı bir savaş mağduru olan Anna Sotovina, Petroviç'i San Francisco'da gördüğü için FBI'a geldi."

"Onu kurbanlara bağlayabilir mi?"

"Hayır, ama onun kendisini tanıdığından emin. Joe da öyle düşünmüş. Anna iki gündür kayıp. Joe davaya adresini ekledi. Onu ve Petroviç'i arıyor. Bize gelince, Bay Büyük'ün hata yapmasını bekleyebiliriz ya da FBI ile ortak olabiliriz."

Conklin, "Bunu daha önce de yaptık. Onlar devralıyor ve biz de onlara kahve ısmarlıyoruz."

"Kimin umurunda? Ağaçta asılı bir ceset daha bulmadan önce Kasap'ı yakalayalım."

Conklin telefonunu kaptı ve Jacobi'yi aradı.

Benimkini aldım ve Joe'yu aradım.

BÖLÜM 99

Jacobi küçük bir mucize yaratmıştı.

Bu sabah o ve FBI saha ofisi amiri Craig Steinmetz bürokrasiyi parçalamış ve ortak bir görev gücü doğmuştu. Conklin ve ben, Joe ve ekibiyle birlikte Petrović'in yerini tespit etmek ve onu sorguya çekmek için birlikte çalışıyorduk. Anna'nın ortadan kaybolması ihtiyacımız olan olası sebebi.

Petrović Fell'deki evinde değildi. Aynı şekilde, restoranındaki şef garson da Tony'nin bugün gelmeyeceğini söyledi, tek bildiği buydu.

Saat 17:00'de, sonuçsuz bir saklambaç gününün ardından, trafik kameraları Petrović'in Jaguar'ının Bay Köprüsü'nden geçtiğini tespit etti. Ajanlardan oluşan bir ekip onu Laurel Heights mahallesine kadar takip etti ve sonra izini kaybetti.

Daha sonra bir devriye aracı Petrović'in arabasını Pine Caddesi üzerinde bir erkek giyim mağazasının önünde park halinde buldu. Bir sivil polis dükkana girmiş, etrafa bakmış ve Petrović'i görememiş. Satış elemanlarına bir fotoğraf gösterdiğinde, hepsi onu görmediklerini söyledi. Polis ve ortağı, işi bırakmadan önce mahallenin geri kalanını araştırdı.

Görünüşe göre Petrović, bizim büyük ve sesli hayal kırıklığımıza rağmen bir kez daha yeraltına inmişti. Saat gece yarısını yirmi geçiyordu.

Conklin ve ben, Jaguar'ı iyi gören hoş bir yerleşim bloğuna park edilmiş sade siyah bir Honda sedanın içinde bekledik. Rich direksiyonun başındaydı, ben de telsizlere bakıyordum; telsizler çatırdıyor, bizi merkeze ve mahallenin çeşitli yerlerinde konuşlanmış ekip üyelerine bağlıyordu.

Joe'nun ekibi dört blok ötede, Geary'de konuşlanmış bir gözetleme minibüsünün içindeydi. Minibüsü görmüştüm. Eskimiş bir kasası, üstünde merdivenleri, yan tarafında KELLY'S HOME REPAIR yazan bir çıkartması vardı. İçinde son teknoloji ile donatılmış bir uzay gemisi gibiydi: dinleme cihazları, uydu bağlantısı, periskop ve dikkat çekmeden minibüsü kolayca terk edebilmeleri için işçi kıyafetleri giymiş dört ajan.

Sokakta gözlerimiz, kulaklarımız ve botlarımız vardı ama rapor edilecek bir şey yoktu.

Dükkanlar kapalıydı. Trafik çok azdı. Evler karanlıktı. Altı FBI ajanı, bir SWAT ekibi, Conklin ve ben bir adam için alarma geçmiştik.

Uzun bir gece olmuştu.

O sırada Conklin telefonda Cindy ile konuşuyordu.

"Elden bir şey gelmez Cin. Ve hayır, bunu size kayıta anlatamam. Yapamam... Bunun farkındayım. ... Anlıyorum. Sen beni anlıyor musun? Bekle."

Bana dedi ki, "Onunla konuşacak mısınız?"

"Gerçekten mi?" dedim.

Telefona uzandım ve "Cindy, söyleyecek bir şey yok. Gözetleme yapıyoruz."

Dikkatimi yanımdan geçip giden, yavaşlayan ve motoru açık halde bir blok ötede duran, farları kırık bir SUV çekti.

Dürbünümü aldım ve araca iyice baktım, bir Cadillac Escalade. Plakadan tek çıkarabildiğim son üç rakamdı ve bu rakamlar bile yaklaşıktı.

Rich telefonunu geri aldı ve "Cindy, gitmeliyiz. Seni seviyorum."

Kapattı ve birlikte cipin yolcu tarafındaki kapısının açılıp iri yarı bir adamın inişini izledik. Sonra araba Presidio Caddesi'nde kuzeye doğru hareket etti.

Gözlerimi, park ettiğimiz yerden yüz metre kadar ötede, caddenin karşısındaki beyaz süslemeli gri eve yaklaşan iri yarı adama çevirdim. Sokak seviyesinde bir garaj vardı ve bazı çalılıkların arkasında bir merdiven zemin seviyesinden ana kattaki ön kapıya kadar yükseliyordu.

Kalın, tuzlu ve biberli saçları olan ve askeri bir duruşu olan adama odaklandım. Bir puro içiyordu. Onu fotoğraflarından tanıdım. Sonunda, bir mola. Slobodan Petrović hedefimizdeydi. Joe'yu aradım.

BÖLÜM 100

Joe'nun sesi kulağımdaydı.

"Elinde ne var, Lindsay?"

Ona dedim ki, "Petrović'i az önce Pine'da bir evin önünde farları kırık, koyu renkli bir Escalade bıraktı. Plakadan üç numara aldım. Petrović şu anda ön kapıdan giriyor."

Joe'ya adamın ve şimdiye kadar hepimiz için gizemli bir yer olan evin fotoğrafını gönderdim.

Joe tüm birimlere beklemede kalmalarını söyledi. Çevredeki kavşaklara üç ekip görevlendirdi ve SWAT'ın gelmesini emretti.

Petrović'in az önce girdiği evin sahibini bulmak için arabamızın bilgisayarını kullandım. Tapu araştırmasında bir isim çıktı: Marko Vladic, eskiden Sırbistan vatandaşıymış, şimdi ise Amerikan vatandaşlığına geçmiş. Yaklaşık beş yıldır San Francisco'da yaşıyordu ve mavi bir Escalade'i vardı.

Suç veri tabanlarını kontrol ettim, Vladic'in sabıka kaydı olup olmadığını merak ederken nefesimi tuttum. Eğer öyleyse, Petrović bilinen bir suçluyla işbirliği yapıyordu.

Conklin'e "Sabıkası yok." demeden önce Vladic'in adını FBI veri tabanında arattım. En azından Marko Vladic adıyla."

Conklin, "Görsel aramayı deneyin." dedi.

Joe ekiplere emirler verirken ve çevreleri, olası engelleri, yedek planları tartışırken, aklıma gelen tüm kamu kayıtlarında *Vladic'i, Marko'yu* aradım.

Ve onu buldum.

Rich'e dedim ki, "Tenderloin'da Skin adında bir striptiz kulübünün aktif içki ruhsatı var. 816 Larkin'de.

Bu Petrović'in kulübü mü? Yoksa yanlış mı anladık? Vladic Bay Büyük mü? Susan'ı parmağında oynatan o mu?"

"Ona sormak için sabırsızlanıyorum."

SWAT kamyonunun 3045 Pine'a doğru ilerlemek üzere bloğun tepesinde durduğunu görmek için yukarı baktım. Skin'e, ehliyetlerine, herhangi bir ihlal olup olmadığına bakmak istedim.

Ama fırsatım olmadı.

Onunla konuştuktan birkaç dakika sonra Joe'nun minibüsünün birkaç araba önümüzde kaldırırma yanaştığını gördüm. Joe ve ortağı gri evin önünde durduklarında, Conklin ve ben arabamızdan indik.

Honda. Beni SFPD olarak tanıtan rüzgarlığımı çelik yeleğimin üzerine geçirdim ve dokuzlumu çektim. Conklin ve ben senkronize olduktan sonra caddeyi geçtik ve Joe ile Diano'nun arkasından dış merdivenlerden yukarı koştuk.

3045 Pine'ın ön kapısı kömür grisine boyanmıştı, bir gözetleme deliği ve yumruk şeklinde pirinç bir tokmağı vardı. Joe ekip lideriydi ama SFPD'nin yetki alanında olduğu için ben birinciydim.

Joe bana, "Kapıyı çaldıktan sonra kenara çekil" dedi.

Kapıyı çaldığımda, kurşunlar kapıdan içeri mi girecekti? Bu benim dünyadaki son anım mıydı? Eğer değilse, Joe ya da Conklin ne olacak? Buna nasıl katlanabilirim ki?

Ama tehlikede olan başka hayatlar da vardı. Susan Jones ve Anna Sotovina buradaysa, bu onların seçimi değildi.

Ne yapacağımı biliyordum.

Kapıya yaklaştım ve tokmağı kaldırdım.

BÖLÜM 101

Kapıyı çaldım ve "SFPD. Kapıyı açın."

Conklin ve ben kapının karşı tarafında pozisyon aldık. Ayak seslerini, bir sesin "Pantolonunu çıkarma. Geliyorum," diyen bir sesi ya da ahşap kapıyı delip geçen kurşunların gerçek olasılığını dinledim.

Yanıt gelmedi.

Tokmağı tekrar kaldırdım ve arkasına biraz kas koyarak çarpma plakasına vurdum ve bağırdım, "Polis! Kapıyı açın yoksa içeri giriyoruz."

Hala cevap yok.

Joe SWAT'a seslendi. Taktik teçhizatlı altı adam zırhlı araçlarından inip merdivenleri koşarak çıktılar. Daha ön kapıya varmadan cam kırılma sesi ve anlaşılmaz, erkeksi bir çığlık duyuldu. Ana kattaki bir pencereden camlar dışarı fırladı.

Pencereden dışarı fırlayan bir silahın namlusunu gördüm, ardından üç el ateş edildi.

Joe, ellerinde bir koçbaşı olan SWAT elemanlarına "*Gidin!*" diye bağırdı. Kilitleri kırdılar, kapıyı tekmelediler, evin içine bir flaş bombası attılar ve kapıyı mümkün olduğunca kapattılar.

El bombası camları sarsarak patladı. Bir süre sonra Joe ve Diano kapıyı omuzlayıp eve girdiler ve bağırdılar: "FBI. Ellerinizi havaya kaldırın."

Conklin ve ben Federalleri takip ederek el fenerlerimiz ve zayıf sokak lambalarının aydınlattığı karanlık ve dumanlı bir fuayeye girdik. Sağımızda, kırık bir penceresi olan ve televizyonun loş ışığıyla aydınlanan geniş bir oturma odası vardı.

Hemen ileride, halı kaplı bir merdiven en üst kata çıkıyordu. Solumuzda garaja inen merdiven vardı. Joe elleriyle işaret ederek beni ve Conklin'i üst kata yönlendirirken, o ve ekibi oturma odasını ve ana katı aldılar.

SWAT dağıldı, yarısı merdivenlerden inerken diğerleri merkezi konumdaki fuayede kaldı. Joe'nun bağırdığını duydum, "Ellerinizi başınızın üstüne koyun. Yüzünüzü duvara dönün!"

Joe iyiydi, Tanrı'ya şükür, Conklin ve ben devam ettik. En üst kat yatak odası olmalıydı. Susan ve Anna'yı düşünüyordum, içimde onları kilitli kapılar ardında canlı bulacağımıza dair güçlü bir his vardı. En üst katın sahanlığına ulaştığımızda ortağım hemen arkamdaydı. Boş bir koridor, bir sıra kapı bekliyordum ama tam önümde iri yarı ve gölgeli bir varlık vardı.

Işığımı yüzüne doğru salladım.

"Dur orada," diye bağırdı.

Kolunu uzatmıştı ve elinde bir silah vardı.

Canavarla yüz yüzedik, sadece üç metre uzaktaydık. Eğer biri ateş ederse, biri ölecekti.

Petrović muazzamdı.

Gerçek hayatta onu hayal ettiğimden çok daha büyüktü. Altı beş mi? Altı altı mı? Kalbimin kırmızı çizgi bölgesinde attığını hala hatırlıyorum, ama Tanrı'ya şükür, eğitimim devreye girdi ve neredeyse felç geçirme şokumun üstesinden geldi.

Bağırdım, "Polis! Silahını bırak."

Petrović kıpırdamadı.

Conklin makul bir şekilde, "Şimdi hata yapma Tony. Ev polislerle dolu. Buradan asla canlı çıkamazsın."

Petrović bunu anlamak için durakladı; flaş patlaması, silah sesleri ve alt kattan gelen bağırışlar.

"Tamam, tamam, bak." dedi.

Eğildi, silahını dikkatlice halının üzerine koydu, ellerini kaldırdı ve "Ben yanlış bir şey yapmadım" dedi.

Petrović, "Bunun için ruhsatım var," derken Conklin silahı tekmeledi. Sizi soyguncu sanmıştım."

Kalbim hâlâ çarpıyordu. Göğsümde, boğazımda, gözlerimin arkasında attığını

hissedebiliyordum. Conklin, "Arkanı dön ve duvara tutun." dedi.

Silahımı Petrović'in üzerinde tuttum ve Rich onu kelepçeledikten sonra ışık düğmesini buldum.

Tavan armatüründeki yüz wattlık ışık parladı ve kan basıncım neredeyse normale düştü.

Slobodan Petrović'e onu Carly Myers cinayetinde önemli bir tanık olarak getirdiğimizi söyledim.

"Kim?" dedi.

Soruyu duymazdan geldim. Önemli bir tanık suçlaması onu Fell'deki evi, Pine'daki evi ve striptiz kulübü Skin için arama emri çıkarmamıza yetecek kadar uzun süre tutabilirdi. Ayrıca DNA'sını ve ısıruk izini de istiyordum.

"Aklınızı kaçırmışsınız," dedi. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadım. Bir restoranım var. Temiz bir hayat yaşıyorum. Bu bir tuzak."

Yani yanlış bir şey yapmamıştı. Rozetimi ilk taktığımdan beri suçlu insanlardan birkaç yüz kez duyduğum bir saçmalık.

"Susan Jones ve Anna Sotovina nerede?" diye sordum.

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Neredeydiler? Onları görmeye, onlarla konuşmaya, iyi olduklarını bilmeye ihtiyacım vardı. Ben sorumu tekrarlardım, o da cevapsız cevabını tekrarladı.

Petrović konuşmuyordu.

Dedim ki, "Size bir seçenek sunacağım Bay Branko. Bizimle ya da FBI ile konuşabilirsiniz.

Bu size kalmış." O da seçimini yaptı.

Telsizle destek istedim ve Conklin silahını Petrović'e doğrulturken ben de üst katın düzenini kontrol ettim. Beş yatak odası, üç banyo vardı ve hepsini aradım.

Odalar dağınık ve boştu. Dolaplarda çalışan erkeklerin kıyafetleri, garsonların üniformaları ve ayakkabıları vardı, ancak kayıp kişilerimizden hiçbir iz yoktu.

Eğer burada değillerse, hangi cehennemdeydiler?

Belki Petroviç bize söyler. Evet.
Doğru.

Devriye memurları Petrović'i bir polis nakil aracının arkasına katlayarak götürdü.

Eve döndüğümde Joe'yu oturma odasında, elleri arkadan kelepçelenmiş, halının üzerinde yüzükoyun yatan iki adamın başında buldum.

Kaçırdıklarım hakkında beni bilgilendirdi. Kattaki iki adam Tony's Place for Steak'te Petrović için çalışıyordu. Bedava kira maaşlarının bir parçasıydı, bu yüzden ikisi de burada kalıyordu.

Bana göre bu, onları bu evde neler olup bittiğinin muhtemel tanıkları yapıyordu. Bunun için minnettardım. Joe garajı kontrol etmek için odadan çıktı. Yerdeki adamları inceledim.

Dövmeli ve piercingli olan genç olan yirmili yaşlarda görünüyordu. Bu Carson Wells'ti ve ona Junior diyorlardı. Yanında yatan adam on yaş daha büyük ve ağırdı. Randy LaPierre.

El bombasının etkisiyle hâlâ sersemlemiş durumdaydılar ama Junior çenesini yerden kaldırdı ve bana şöyle dedi: "Az önce de söylediğim gibi, birinin içeri girdiğini sandım. Ateş ettim. Kimseyi vurmadım. Bizi tutuklamaya hakkınız yok."

Kelimenin tam anlamıyla onların seviyesine indim.

Dedim ki, "Susan Jones ve Anna Sotovina'yı nerede bulabileceğimi söyleyen ilk kişi polis departmanında bir arkadaş edinir. Sizi yasadan kurtarmak için çok çalışacağım."

Randy dedi ki, "Anlamıyorum. Biz burada yaşıyoruz. Onları tanımıyorum. Annemin üzerine yemin ederim." "Peki ya sen, Junior? Arkadaşım olmak ister misin?"

"Randy'nin dediği gibi. Onları hiç duymadım."

Dedim ki, "Annelerinize 850 Bryant'ta hapiste olacağınızı söyleyebilirsiniz. Yedinci katta."

Kapıda duran iki polise seslendim ve adamları ayağa kaldırdılar. Randy dedi ki, "Ne isterseniz yapın bayan. Bize bulaştınız."

Joe ve ortağı garaj katından çıkıp Conklin ve benimle oturma odasında yeniden bir araya geldiklerinde üniformalılar çöpü çıkarıyorlardı.

"Evde kimse yok," dedi Joe. "Anna burada değil. Susan burada değil."

"Hadi ama. Böyle söyleme."

Dedi ki, "Bu katta üç yatak odası var. Dolaplarda bazı kadın kıyafetleri bulduk. Sokak kıyafetleri ve iç çamaşırları. Soyunma odasında makyaj malzemeleri vardı. Test için göndereceğiz. Kadınlardan biri ruj kullandıysa DNA eşleşmesi bulacağız."

"Demek buradaydılar."

"Düşündüğüm şey, onları kaçırmış olabileceğimiz," dedi Joe. "Sokağa açılan garaj kapısı kapalıydı ama arka bahçeye açılan arka kapı ardına kadar açıktı. Ya Bush'ta onları bekleyen bir araba varsa?"

Ellerini havaya kaldırdı, onu hiç görmediğim kadar moralsiz görünüyordu.

Lanet olsun. Petrović Takımı bizi görmüştü ve belki de bir hamle yapmalarını gerektirecek kadar enselerindeydik. Bu yüzden çıkış stratejilerini kullandılar.

BÖLÜM 104

Caddede, flaşörler şafak öncesi sabahı aydınlatıyordu.

Polisler, yoldan geçenleri olay yerinden uzak tutmak için evin önüne suç mahalli şeridi çekmişti. Bazı insanlar gece saat 02:00'de yataklarından kalkmış ve ne olduğunu öğrenmek için kaldırımlarda toplanmışlardı. Biz konuşmuyorduk.

Joe'nun arabası bekliyordu.

"Petroviç'i buza koyun. Diano ve ben ofise uğrayıp rapor tutmak istiyoruz ama bir saat içinde Salon'da görüşürüz. Bu konuda kendimi iyi hissediyorum."

Ben de iyimserdim. Kadınlar gitmişti, belki de hayattaydılar. Ve Petroviç bizimdi, onu elimizde tutabildiğimiz sürece. Bu ne kadar sürerdi? Günler mi? Haftalar mı? Onu suçlayacaksak kanıta ihtiyacımız vardı.

Eğer bunu yapamazsak, onu bırakmak zorunda kalırız.

Petroviç'in yüzüme silah doğrulttuğu an gözümün önüne geldi. Hâlâ o görüntüyle ve tetiği çekebileceğini bilmekle sarsılıyordum. Onu ikna etmiştik.

Ama aklıma bir düşünce geldi. Ya bana bir şans daha verirse? Susan ve Anna'yı düşündüm. Tamamen güçsüz. Onlarla hiç tanışmamıştım ama sanki onları tanıyormuş gibi hissediyordum. Yaşadıkları dehşeti, maruz kaldıkları vahşeti hissediyordum.

Joe'ya baktım. Yüzümü okuyabildiğinden ve ağlamaya ne kadar yakın olduğumu görebildiğinden eminim. Bana doğru uzandı. Kollarına girdim ve polislerin, federallerin, Tanrı'nın ve herkesin önünde öpüştük. Dedi ki, "Sorun yok Linds. Harika iş çıkardık."

Honda yanaştı. Conklin kornaya bastı. Joe'yu bıraktım ve elini sıktım. Sonra arabaya bindim ve kemerimi bağladım.

Petroviç'in Jaguar'ını geçtik, hâlâ erkek giyim mağazasının önünde park halindeydi.

"Richie, geri çekil."

Arabadan indim ve Jaguar'ın etiket numarasını not aldım. Sonra laboratuvarı aradım.

BÖLÜM 105

Aynı gece -daha doğrusu o sabah- Jacobi masasından kalktı, çekmecesini açtı ve Sam's Deli'den bir poşet çıkardı.

"Oturun. Oturun," dedi bize.

Petroviç'i getirdiğimiz için bizi tebrik etti, sonra da çantayı masasının üzerinden geçirerek, "İşte elimdekiler. İki BLT, bir paket cips, iki Kind bar ve ne olursa olsun biraz bilgi."

Conklin şarküteri poşetini yırtarak açtı, folyoya sarılı sandviçi bana uzattı ve "Bir dakika bekle" dedi.

Ayağa kalktı, dinlenme odasına yöneldi ve kahve demliği, fincanlar ve malzemelerle geri döndü. Hepimiz için fincanları doldurdu, sonra da "Devam et, Lieu." dedi.

Jacobi sözlerine şöyle başladı: "Marko Vladic Petrović'in iki numaralı adamı. Vergilerini öder. Burnunu temiz tutar. En azından halkın içinde."

Conklin, "Onu kontrol ettik. Tony's'de gündüz müdür olarak çalışıyor. Geceleri Skin adında bir striptiz kulübü işletiyor."

Jacobi dedi ki, "Bu doğru. Skin bir içki dükkanının üstünde küçük bir kız mekanı. Küçük eşittir seçkin.

Kulüp sandalyeleri. Küçük güzel bir sahne. İçki pahalı. Kucak dansı da öyle. Kârlı olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu Susan'ın kız kardeşinin bize söyledikleriyle uyuyor," dedim. "Susan, Bay Büyük'e olan borcunu ödemek için dans ediyormuş. Beni mutlu et patron. Kulübün sahibi kim?"

"Antonije Branko adıyla biliniyor."

"Aman Tanrım" dedim ve sandalyemde geriye düştüm. "İşte tavandan balon düşüyor." Jacobi güldü.

Ayağa kalktım, elimi havaya kaldırdım ve ona çak bir beşlik, çak bir beşlik ve iyi bir önlem olarak kalça darbesi attım. Gülme sırası Richie'deydi.

Tekrar oturdum, biraz kahve içtim ve Jacobi'ye Petrović'in Jaguar'ının açık kasa bir kamyonunda Hunters Point'teki adli tıp laboratuvarımıza doğru hızla gittiğini söyledim.

"Olay Yeri İnceleme bunun canına okuyacak."

"İyi bir şey bulurlarsa bana haber verin. Bu arada, Petrović röportajınızı izlemek için kalacağım," dedi Jacobi.

Conklin saatine baktı.

"Saat neredeyse üç oldu. Tony hücresinde yeterince kaldı mı?"

Jacobi, "Ben olsam hemen yapardım," dedi. "Avukatı telefonunu açmayacaktır." "Joe'nun bu kavgada bir köpeği var." dedim.

"Onu hatta bağlayın."

Jacobi'nin telefonunu kullandım, Joe'yu aradım ve üst kattaki hapishaneyi arayarak Petrović'in yarım saat içinde Sorgu 1'e götürülmesini talep ettim.

Kadınlar tuvaletine gittim, yüzümü yıkadım, saçlarımı taradım ve olası görüşme senaryolarını prova ettim. Susan ve Anna'yı eve götürmek için ne söylemem gerekiyorsa söyleyebileceğimi kendime hatırlattım. Polisler yalan söyleyebilir.

Dolabımda temiz bir gömlek vardı. Üzerimi değiştirdikten ve kendimi biraz zinde hissettikten sonra koridordan aşağıya, görüşme odalarına doğru yürüdüm. Bir numaraya girmeden önce camdan içeri baktım.

Petrović, hayatındaki en önemli iki adamın karşısındaki küçük gri masada oturuyordu.

Sesi açtım ve bir dakika dinledim. Joe ve Rich onu ısıtıyorlardı - psikopat bir seri katille beyzbol ve benzin fiyatı hakkında konuşuyorlardı.

BÖLÜM 106

Sorgu odasına girdiğimde Joe ayağa kalktı ve Petrović'in karşısındaki sandalyesini bana verdi. "Ayağa kalkmadığım için beni bağışlayın," dedi Petrović.

"Sakin ol," dedim. "Herkes için uzun bir gece oldu." "Çavuş, değil mi? Çavuş, benimle vaktinizi boşa harcıyorsunuz." "Bay Petrović-"

"Bana Tony de."

Petrović sokak kıyafetleri ve hapisane terlikleriyle rahat görünüyordu. Kelepçeleri çıkarılmıştı. Kemerine el konulmuştu. Silahı laboratuvardaydı. Bize taşıma ruhsatı olduğunu söylemiş olsa da bu bir yalandı.

Onu tutmak için yasadışı silah bulundurmamak gerekiyorsa, bunu yapardık ve onu silah sallamaktan da yakalardık. Belki sempatik bir yargıçla Petrović'i bu suçlamalarla otuz gün tutabilirdik ama bunlar çok önemsizdi.

Petrović'in bize Susan Jones ve Anna Sotovina'yı nerede bulacağımızı söylemesi gerekiyordu, bunu yapamazsak - bunu yapamamak diye bir şey yoktu. O kadınları bulmak zorundaydık.

Bu arada, Salı sabahı çok erken bir saatti. Yargıçlar uyuyordu. Elimizde arama ya da tutuklama emri yoktu ve bunları almamız en erken Pazartesi gününü bulacaktı.

Dedim ki, "Tony, polis prosedürünü biliyorsun, bu yüzden havadan sudan konuşmayı geçeceğim. Sen bize yardım et, biz de sana edelim."

"Ne istiyorsun? Ne veriyorsunuz?" "Susan Jones ve Anna Sotovina'yı istiyoruz."

Joe eğildi. "Onları tanımadığınızı söylemeden önce, tanıdığınızı biliyoruz. Susan senin kulübünde çalışıyordu. Sen ve Anna'nın Djoba'da bir geçmişiniz var."

"Bu kadınlar bende değil."

Yalancı.

Dedim ki, "Bizde size ait birkaç şey var. Birincisi, arabanız bizde."

"Arama emri nerede?" diye sordu bana, babamın özel kutlamalar için biriktirdiği malt kadar yumuşak bir ses tonuyla.

Dedim ki, "Kamuya açık bir alanda bırakırsanız arama iznine ihtiyacımız yok. Ki öyle yaptınız. Şimdi bizim laboratuvarımızda. Herhangi bir hasardan biz sorumluyuz ama endişelenmeyin. Arabanızı lateks eldivenlerle tedavi ediyoruz. Detaylandıracağımızı söyleyebiliriz."

Petrović gülümsedi.

Dedi ki, "Nasıl diyorsun? Keyfine bak." Ben de gülümsedim.

"Oh, yapacağız. Arabanızın bardaklık kısmında bir su şişesi bırakmışsınız. Ondan DNA'nı toplayacağız ve Carly Myers ya da Adele Saran'a ait en ufak bir saç teli bulursak seni cinayetle suçlayacağız."

Katil esnedi. Sahte görünmüyordu. Slobodan Petrović daha önce müebbet hapis cezasını yenmişti. Ama şimdi kendine aşırı güveniyor olabilir.

Dedi ki, "Sana yardım ettiğim kısmı duydum. Senin bana yardım ettiğin kısım nerede?"

Dedim ki, "Oraya varacağız. Önce masayı hazırlamak istiyorum. Joe. O fotoğraf sende mi? Djoba'da çekilmiş olan."

"Aslına bakarsanız var."

Joe telefonunu çıkardı, bir uygulamaya dokundu, bazı fotoğrafları kaydirdi ve ekranı Petroviç'e gösterdi. Petroviç, "Neye bakıyorum ben?" dedi.

Joe, Petroviç'e ormanda çekilmiş fotoğrafını gösterdi, arkasında ormanlık alanda asılmış insanlar, elinde fırlattığı bir yıldız. Joe yazıyı okudu -Boşnakça. Çevirinin özünü hatırladım.

Albay Slobodan Petrović ve adamları Bosna'nın Djoba kasabasını ele geçirdikten sonra. Petrović şuriken ve yıldız fırlatmada ustadır.

Petrović, "Size söylemekten nefret ediyorum ama o ben değilim. Slobodan benim anne tarafından kuzenim.

Yine de, bu çok eski bir hikaye. Kuzenim aklandı, biliyorsunuz."

Conklin, "Carly'de böyle bir silahtan kaynaklanan yaralar vardı. Adele'in *sırtında* fırlatılan bir yıldız vardı.

Bu işte hâlâ yeniyim ama sanırım bu bir iddianame için yeterli bir sebep." "Ah, siz amatörsünüz, biliyorsunuz. Elinizde benimle ilgili hiçbir şey yok."

Söyledikleri yeterince doğruyd.

San Francisco, ABD'de ona karşı hiçbir şeyimiz yoktu. Hiçbir şey. İçimdeki zayıf ama ürpertici şüpheyi bir kenara ittim ve "Sana karşı kanıt *var*. Buna güvenebilirsin."

"*Buna* güvenebilirsiniz," dedi Petrović. Sandalyesinde arkasına yaslanırken şişmiş ve mutlu görünüyordu. "Federal hükümetinizle birlikte çalışıyorum. Dokunulmazlığım var."

BÖLÜM 107

Petroviç'in Federallerle bir anlaşma yaptığı iddiasına inanmadım.

Dedim ki, "Evet. Doğru." dedim.

İşte o zaman Jacobi kapıyı iterek açtı ve yanında tanımadığım bir adamla odaya girdi. Ama tipini biliyordum. Kırklı yaşlarındaydı, terziydi, saçları geriye taralıydı, şoförüne beklemesini söylemiş gibi görünüyordu.

Jacobi'nin elinde hükümet antetli bir kağıt vardı ve tiksiniş görünüyordu. "Petroviç, avukatınız geldi." dedi.

Avukat kendisini Richard Constable olarak tanıttı. Petroviç'e şöyle dedi: "Tony, seni eve götürmek için buradayım. Teğmen, lütfen sihirli kelimeleri söyleyin."

Jacobi ellerini masanın üzerine koydu, eğildi ve Petroviç'e "Gitmekte özgürsünüz" dedi. Ayağa kalktı ve "Müfettiş Conklin, lütfen Bay Petroviç'in çıkış yapmasına yardımcı olun" dedi.

Conklin, Petroviç ve avukatını odadan çıkardıktan sonra Jacobi bana ve Joe'ya şöyle dedi: "Bakın. Bu olay beni de en az sizin kadar sarstı. Joe, DC'den özel bir FBI görev gücü bu mektubu bizzat teslim etti."

Jacobi kağıdı okuyabilmemiz için masanın üzerine bıraktı. Bir paragraf uzunluğundaydı ve Slobodan Petroviç'in, nam-ı diğer Tony Branko'nun FBI'ın koruması altında olduğunu belirtiyordu. Bizzat direktör tarafından kalın ve açık bir elle imzalanmıştı.

Jacobi, "Petroviç'e ICC ile yaptığı bir anlaşma karşılığında koruma verildiğini tahmin ediyorum. Temiz sicile bağlı. Eğer bir suç işlemezse anlaşması geçerli.

"Jacobi, "Hepimiz biliyoruz ki Petroviç'i o ölü ya da kayıp kadınlardan hiçbirisiyle ilişkilendiremeyiz. Silah salladığı için onu sınır dışı ettirmeyeceğiz."

"Dur bir dakika Warren," diye araya girdi Joe. "Bugün Vladic'in evinde yakaladığımız iki ahmak var. Tony için çalışıyorlar. Onun hakkında her şeyi biliyor olmalılar."

Jacobi, "Savcıya sesli mesaj bıraktım. Petroviç'in evi ve işyeri için arama emri çıkartana kadar ve Vladic'in evi için de aynı şekilde, bu dava askıya alınmıştır.

"Evine git," dedi kibarca. "Ve eğer yeterince açık konuşmadıysam, Boxer, görev dışında gözetleme yapmak yok. Joe, Steinmetz senin için de aynı talimatları verdi. Bu adamdan uzak dur. Bize emirler verildi.

İşi batırmayalım."

Bir süre şok olmuş yüzlerimize baktıktan sonra, "İyi iş çıkardınız millet. Bunun için üzgünüm."

Öfke içindeydim. Sandalyemi devirerek hızla ayağa kalktım ve "Bunu hiç olmamış gibi bırakamayız Jacobi. Susan ve Anna-"

"Güven bana Boksör, daha bitmedi ama şu anda elimiz kolumuz bağlı. Evine git. Biraz uyu. Conklin'e de aynısını söyle."

Şaka yapıyor olmalı.

Bu iki kadın bir arabanın bagajında bağlı ve ağzı tıkalı mıydı? Bu gece izin mi alacaklardı?

Jacobi parmağını bana doğru salladı ve "*Ciddiyim*" diye vurguladı. Sonra da odadan çıkıp gitti.

Joe ve ben Martha'yı şafak vakti uzun bir yürüyüşe çıkardık, ikimiz de yarım saat boyunca öfkelenedik ve küfrettik.

Eve döndüğümüzde bir bardak dondurma ve ardından soğuk Kaliforniya Pinot'suyla serinledik. Daha sonra kıyafetlerimizi çıkardık ve sıcak bir duşun altında birbirimize yaslandık. Yatağa girdiğimizde güneş tamamen doğmuştu ve kendi adıma konuşacak olursam, komadaymışım gibi uyudum.

Bir süre sonra Joe ben uyanana kadar kolumu hafifçe salladı. Elinde telefonum vardı. "Jacobi," dedi. Hoparlör deliklerinden "Hey" diye homurdandım ve Jacobi, "İkinize de haberlerim var. Ben aşağıdayım. Kahveli kek getirdim."

Joe cezveyi doldurdu. Kot pantolonumu ve tişörtümü giydim ve kapı çaldığında Jacobi için hazırdım.

O zamanlar Jacobi'yi on yıldır tanıyordum. Bu sürenin bir kısmında onun için çalıştım. Bir kısmında da o benim için çalıştı. Ama o yılların çoğunda ortaklık ve ekip arabamızla Güney bölgesinde devriye gezerek anlatılmamış saatler geçirdik. Her şey hakkında konuşur, unutulmaz, yakıcı ve eğitici suçları araştırırdık. Jacobi ile çalışmak beni bugün olduğum polis yaptı.

Jacobi'yi *tanıyorum*.

Ve o sabah daireye girdiğinde, yüz ifadesini hiç okuyamadım.

Mutfak adasına gittik ve Joe hemen, "Hemen döneceğim. Martha'yı köşeye kadar götüreceğim." Geri dönmesi beklediğimden daha uzun sürdü ve döndüğünde Jacobi ve ben kahve ve keke iyice dalmıştık. Joe kendine yardım ettikten sonra Jacobi bize ziyaretinin nedenini anlattı.

"Hepinizi eve gönderdikten sonra, Marko Vladic kırık far yüzünden gözaltına alındı. Devriyeler uyanıktı. Bir kaçırma olayında şüpheli olarak arandığını gördüler ve onu getirdiler. Vladic'in ağzından çıkan ilk şey, 'Anlaşma istiyorum' oldu."

Dedim ki, "Gerçekten mi? Teklif neydi?"

"Anna ve Susan'ın nerede olduğunu bildiğini ve dokunulmazlık karşılığında bu yeri açıklayacağını söyledi. Ona 'Önce kadınları istiyorum, ondan sonra savcıyla konuşuruz' dedim. Daha fazla yaşayıp yaşamayacaklarını bilmediğini söyledi."

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Joe, "Tanrı aşkına," dedi ve başını ellerinin arasına aldı.

Jacobi, "Biliyorum, biliyorum," dedi ve sonra devam etti.

"Vladic'e, tamam, ona yazılı bir anlaşma yapacağımı söyledim. Kadınları hemen bize vermek zorundaydı ve Petrović'in Myers ve Saran'ı öldürdüğüne dair kanıt ve tanıklık istedim. Kadınları vermeyi kabul etti. O pislik bana 'size o sürtükleri vereceğim ama Tony aleyhinde tek kelime etmeyeceğim' dedi."

Dedim ki, "Kahretsin. Sen ne dedin?" "Tamam dedim."

"Anlamıyorum," dedi Joe.

"Tamam dedim, kadınları bana bırakın, ben de sizin için çalışayım. Bunu onun için yazdım," dedi Jacobi. "Bunu iyi yaptım. Kaliforniya eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak onun adına bölge savcısı, vali ve Federal Soruşturma Bürosu ile pazarlık yapacağıma yemin ettim."

İşbirliği karşılığında soruşturma. Chi'ye bunu antetli kağıdına yazdırdım ve gösterişli bir şekilde imzaladım. Chi şahitlik etti ve Vladic'e de imzalatıp tarih attım.

"Sonra o küçük pislik bana, 'Bu hava geçirmez görünmüyor' dedi.

"Dedim ki, 'Chi. Sen notersin, değil mi?' dedim. Karıştırmaya başladı, 'Mühürümün nerede olduğunu bilmiyorum' dedi. Bunu söyler söylemez hatırladı. Brenda'nın kağıt ağırlığı olarak kullandığı eski noter pullarından biri var."

"Onu gördüm," dedim. "Yaklaşık üç kilo ağırlığında. Sapına bastırıyorsun ve kağıdı kıvrıyor. Mühür yapıyor."

"Aynen öyle. Chi bunu Brenda'nın masasından alır, imzalar, anlaşma sayfasını kıvrır ve altın kadar iyi olduğunu söyler. 1939'larda Motorlu Taşıtlar Dairesi için bir mühür ama boş ver. Bir kopyasını çıkarıyorum, orijinalini Vladic'e sallıyorum ve iki kadın bizim gözetimimizdeyken feragatnameyi alacağını söylüyorum."

Dedim ki, "*Jacobi*. Tanrı aşkına. Onları ele verdi mi?"

"Evet dostlarım, öyle yaptı. İtfaiye ve kurtarma ekiplerini aradım ve çalışanları Skin'deki sahnede büyük bir delik açarak o zavallı kadınları gizli bölmeden çıkardılar."

Joe bağırdı, "Onları yakaladık mı? Yaşıyorlar mı?"

"Metro Hastanesi'ndeler. Yaralanmışlar ve travma geçirmişler diyeceğim ama elimizdeler. Susan ve Anna hayattalar."

Yoğun bakım ünitesini çevreleyen cam bölmelerdeki aydınlatma kasıtlı olarak loştu ve ayarlanabilir yataklarındaki hastalar tamamen hareketsizdi.

Nöbetçi hemşire bize, "Birkaç saat önce ameliyat oldu. İç kanamadan sonra beklenebileceği kadar iyi durumda, ancak ağır ilaç tedavisi görüyor ve sizin orada olduğunuzu bilmeyebilir. Odasında aynı anda sadece biriniz bulunabilirsiniz."

Joe, "Eğer konuşacaksa, ikimiz de orada olmalıyız. Bu polisin işi."

Hemşire onaylamaz bir tavırla başını salladı, sonra da "Beş dakikanız var. Onu strese sokmayın."

Bizi tuvaletlerden birine götürdü ve cam kapıyı açtı. Dedim ki, "Joe, seni tanıyor. Sen git. Ben burada bekleyeceğim."

"Tamam," dedi.

Dar odanın hemen dışında durdum ve Anna Sotovina'ya baktım. Gözleri kapalıydı. Kafası tıraş edilmişti. Battaniyenin altında sayısız tüp kollarına ve içine giriyor, elektrotlar ve kablolar hayatı belirtilerini kaydeden monitörlere aktarılıyordu.

Anna'nın yüzündeki yara izi onun ne kadar cesur ve yılmaz bir insan olduğunu vurguluyordu. Bir savaşçı.

Hayatta kalan biri.

O kadar endişelenmiştim ki, onu canlı görmek içimi bir rahatlama dalgası ve aşka benzer bir şeyle doldurdu.

Karnına tekme yemiş, beyin sarsıntısı geçirmiş, iç kanama geçirmiş ve altı kaburgası kırılmıştı ama başaracaktı. Ve tüm korku ve endişelerime değmişti.

İki elimle uzandım ve cama dokundum.

Başardık, Anna. Seni dışarı çıkardık.

Gözlerim doldu ve ellerimi gözlerimin üzerine kapattım. Hissettiklerim yatıştığında, kollarına iğneler saplanmış Anna'ya baktım ve acı çekmemesinin ne kadar iyi olduğunu düşündüm.

Joe, Anna'nın yatağının yanına oturdu. Konuşuyordu ama sözlerini duyamıyordum ve bana Anna da onu duyamıyormuş gibi geldi. Elini bileğine doladı. Veda etmeye hazırlandığını düşündüm. Sonra gözleri açıldı. Joe'ya döndü ve bir koluyla ona uzandı.

Ona doğru eğildi ve nazikçe sarıldı.

Aralarındaki bu yakınlığı görünce şaşırdım ve itiraf etmeliyim ki bir parça sahiplenme hissettim. Ama anlıyordum. Cehennemden geçmişti. Adam onu önemsiyordu. Tekrar yerine oturdu, bir yandan da elini onun bileğinde tutuyordu.

Anna Joe ile konuşuyordu. Birkaç dakikadan uzun bir süredir konuşuyordu, yavaşça, dikkatle, anlaşılıp anlaşılmadığını gözleriyle kontrol ederek. "Özür dilerim" dediğinde dudaklarını okudum. Teşekkürler Joe."

Ona bir şeyler söyledi, sonra benim cam duvara tutunduğum yere döndü ve beni işaret etti.

Anna'nın yüzü tanıdıkça aydınlandı.

"Teşekkür ederim Lindsay," dedi ya da en azından bana öyle geldi. O anda gözlerimden yaşlar boşandı ve onları tutamadım. Bu Anna Sotovina'nın şanslı günüydü ve benim için de oldukça harikaydı.

İçeri girip onunla konuşabileceğimi düşünürken hemşire yanımdan geçip cam kapıya vurdu.

Joe'ya dedi ki, "Üzgünüm. Hastamızın dinlenmesi gerekiyor."

Joe ayağa kalktı ve "Yarın döneceğim, Anna. Biraz uyu."

El sallayarak vedalaştım ve sonra asansöre binmemiz için zar zor bekleyebildim.

"Sana nasıl göründü?" Kocama sordum.

Elimi tuttu, sıkıldı.

"Bilinci zar zor yerindeydi, ağrı kesici ilaçların etkisi altındaydı ve muhtemelen kafası karışıkta.

Pine'daki evin içinde neler yaşadığını hatırlıyor ama bu anılar daha eski anılarla kaynaşmış. Djoba'daki otelden bahsetti. Bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemiyor.

Özellikle de Petroviç'e."

Ama bize Petroviç'i anlatmasına ihtiyacımız var. Onun tanıklığına ihtiyacımız var.

Joe ne düşündüğümü gayet iyi biliyordu.

"Onu zorlamayacağım," dedi. "Anna sadece Uluslararası Ceza Mahkemesi ile konuşacağını söyledi."

"Ama Petroviç'i *serbest bırakan* mahkeme bu. Onunla bir *anlaşma*

yaptılar." Joe dedi ki, "Susan'la tanışalım. Tamam mı?"

BÖLÜM 110

Aynı hastane, farklı bir kattaydı ve odadaki ruh hali daha farklı olamazdı.

Susan yatağında güzel pembe bir bornoz giymişti ve sadık kız kardeşi Ronnie de onun yanındaydı. Yatağın ayakucunda balonlar uçuşuyor, pencere kenarına çok sayıda çiçek dolu vazo dizilmiş, Conklin ve Jacobi de yatağın kenarına oturmuşlardı.

Kapıdan içeri girdiğimizde Joe ve benim için bir tezahürat yükseldi. Bir ruh hali monitörüne bağlı olsaydım, yeşil çizgi yükselirdi. O kadar iyi hissettirdi.

Conklin bizi Susan'la tanıştırdı.

"Bu ortağım Lindsay Boxer ve FBI özel ajanı Joe Molinari."

Susan çok güzeldi; çilek sarısı saçları, solgun teni ve hayatta olduğu için ne kadar mutlu olduğunu gösteren gülümsemesiyle.

"Senin hakkında çok şey duydum, Lindsay. Sanırım seni nerede görsem tanırım," dedi ve kollarını uzattı. "Her şey için çok teşekkür ederim."

Ona sarıldım, Joe da öyle. Konuşan ve iyileşmekte olan Anna'nın yanından yeni ayrıldığımızı söyledik.

Rahatlama ve biraz kahkaha vardı ve bir an için sanki şampanya içmişim gibi sersemlemiş hissettim.

Anna ve Susan hayattaydı! Hâlâ Pine'daki evin soyulmasının artçı şoklarını yaşıyordum ama bu hoş bir aydınlık andı.

Ve sonunda işin zor kısmına geldik.

Jacobi dedi ki, "Ronnie. Susan'la beş dakika yalnız kalmamızın bir sakıncası var mı?" Ronnie, "Hiç de değil," diye mırıldandı ve zarıfçe çıktı.

Jacobi, Susan'dan Pine'daki o eve nasıl geldiğini ve Petrović'le olan bağlantısını anlatmasını istedi.

Susan Köprü'de Tony Branko adında bir adamla tanıştığını anlatırken hepimiz etrafındaki sandalyelerde toplanmıştık. Adamın ona nasıl içki ısmarladığını, iki kez yemeğe çıkardığını ve sonra da ona borç vermeyi teklif ettiğini anlattı. Daha sonra ona nasıl geri ödeyebileceğini anlatmış. Borçlu olduğu miktarın faiz nedeniyle arttığını, ama neredeyse ödediğini düşündüğünü söyledi. Ama hayır.

Skin'de dans etmekten arkadaşları Adele ve Carly ile birlikte kaçırıldıkları geceye atladı.

Apartmandaki bitmek bilmeyen günleri ve geceleri anlattı ve hiçbir ayrıntıyı atlamadı; karanlığı, kuralları, meçhul adamları, talep ettiklerini ve cezaları.

Susan, Carly ve Adele'in ölümlerini atladı ama ben onun tarifsiz acısını hissettim. Her şeyi söylemeden çok şey anlatıyordu.

Hikayesinin en son bölümüne, ikinci kaçırılma olayına geldiğinde, "Anna Marko'yla dövüştü ama o bir askeriydi. Onu tekmeledi, bir sandalye aldı ve kafasına vurdu. Ben karşı koymadım. Bizi öldüreceğinden emindim. İkimizi de bağladı ve sahnenin altına itti. Tahtaları tekmelemeye çalıştım ama nafile. Çok zaman geçti. Anna'ya dışarı çıkacağımızı söyledim ve Anna artık bana cevap vermiyordu. Nefes alış verişi çok zayıftı ve sonra erkek sesleri duydum. 'Burada kimse var mı?' diye bağırardım ve çığlık attım."

Hikayesini bitiren Susan konuşmayı kesti. Kimsenin nasıl bozacağını bilmediği bir sessizlik vardı.

Böylece Susan yaptı.

Yatağının etrafında toplanan polislere, "Bu piçlere karşı davanıza nasıl yardımcı olabilirim? Başka ne bilmek istiyorsunuz?"

Dedim ki, "Tony Branko olarak tanıdığınız adamın burada ve yurtdışındaki devlet kurumlarından hapisten çıkış izni var. Bir suç işlediğine dair kanıta ihtiyacımız var. Bu konuda yardımınıza ihtiyacımız var."

Susan uzun bir nefes verdi, bir an düşündü ve "Tony hapisten çıktı mı?" dedi. "Evet. Özgür ve harika hayatının tadını çıkarıyor."

Dedi ki, "*Kanıtım* var mı bilmiyorum. Elimde fotoğraf, kayıt ya da buna benzer bir şey yok. Ama hepimize defalarca tecavüz ettiğini söyleyebilirim. O ve Marko."

Conklin, "Onu tanıyoruz," dedi.

"Güzel. Tony's'deki garsonlardan bazıları da işin içindeydi. O evde yaşıyorlardı ve hepsi... ne yaptılarsa yaptılar. Dışarı çıkamadık, anlıyor musun? Bizi kilit altında tuttular ve bize zarar verdiler. Ne zaman öleceğimizi bilmiyorduk."

Susan'ın sesi kesildi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Birkaç dakika öncesine kadar mutlu görünen genç kadının dönüşümünü görmek korkunçtu. Gülümsüyor ve çiçekler açıyordu.

Bir daha gerçekten gülümseyip çiçek açabilecek mi diye merak ediyordum. Yine de, Anna gibi, Susan Jones da bir savaşçıydı.

Ve yaşıyordu.

"Sana yaptıklarına tanıklık edecek misin?" Jacobi ona sordu.

"Elbette yapacağım. Ama bunların hiçbirini nasıl kanıtlayabileceğimi bilmiyorum." Jacobi, "Bunu bize bırakın," dedi.

BÖLÜM 111

Claire görev gücümüze mesaj attı: *Bomba brifing, sabah 8'de ofisimde.*

Ertesi sabah sekizde altımız birden Claire'in morgdaki ofisine tikişmiştik. Jacobi ve Steinmetz oraya önce varmış ve sandalyeleri kapmışlardı. Jacobi bana yerini vermeye çalıştı ama dizleri tutmuyordu, ben yine de teşekkür ettim ve Joe, Diano ve Conklin'le birlikte duvara yaslandım.

Claire masasının arkasındaydı, üzerinde kanlı mavi önlük vardı, saçları kepli. Eldivenlerini çıkardı, bir klasör açtı, iki parça çıkardı ve bunları yüzüstü masasına koydu.

Biri, Carly Myers'ın boynundaki ısırık izinin otopsi sırasında çektiği büyütülmüş fotoğrafıydı. İkincisi ise kayıtları için ısırık izinin gerçek boyutunda yaptığı asetat iziydi.

Claire, "Kurban kendisini ısıran kişiden uzağa uzanmış. İzlerin nasıl merkezden uzak olduğunu görüyor musunuz? Hatta kişinin ısırık izine sahip olsaydık bile, ciddi şekilde çarpık dişler gibi belirgin bir diş anomalisi olmadığı sürece, saldırganın ağzının kalıbının kurbanın boynundaki izlerle uyuma ihtimali düşüktür."

"Bu nedenle..." Dedim ki.

"Bu nedenle, Çavuş Kız Arkadaş, ısırığı sonuçsuz olarak yazıyorum."

Jacobi, "Yazık," diye mırıldandı ama Claire'in işi bitmemiştir.

"Bir de bu var," dedi. "Ya ilahi bir ilham ya da belki Carly omzumun üzerinden 'Hey, Doktor, bir daha bak' diye fısıldıyor."

Claire masasının altına saklandı ve ofisinde tuttuğu bir metreküplük buzdolabından aldığı mühürlü bir zarfla yeniden ortaya çıktı.

"Dün gece Clapper aradı," dedi. "Petroviç'in su şişesinden DNA aldık. Sonra, Petroviç hapishaneden çıkarıldığında kişisel eşyaları için bir ibraname imzaladığında, imzasını atmak için terli patisini kağıdın üzerine koymuş. Richie, Petroviç'in DNA'sının bulunduğu kâğıdı güvence altına alanın sen olduğuna inanıyorum. Müfettiş, lütfen selam verin."

Ortağım gülümsedi ve ben de onun omzuna yumruk attım.

Claire, "Şişeden alınan DNA örnekleri ve serbest bırakma formu bununla mükemmel bir şekilde eşleşiyor" diyerek devam etti.

Kapalı zarfı açtı, içine uzandı, küçük bir cam zarf çıkardı ve iki cam mikroskop lamının arasına sıkıştırılmış delili görebilmemiz için zarfı havaya kaldırdı.

Diano Jacobi'nin başının üzerinden baktı. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Claire bir melek gibi gülümsedi ve hepimizin canavarı havaya uçurabilecek kanıt parçasına bir göz atabilmesi için zarfını gösterdi.

Saygıdeğer adli tabibimiz, "Bu kasık kılını Carly Myers'ın vajinal kasasından çıkardım. Slobodan Petroviç'e yüzde 100 uyuyor, başka kimseye uymuyor."

BÖLÜM 112

Claire ile çok gurur duydum.

Kanıtımız vardı, geçerli nedenimiz vardı. Onu *yakalamıştık*. Onu yürekten alkışlarken yüzümde bir gülümseme vardı.

Kanıtları soğutucuya geri koydu, şakacı bir şekilde reverans yaptı ve "Herkes teşekkürler. Benim gitmem gerekiyor. Birinin ortasındayım."

Geri kalanımız dağıldı ve Conklin, Joe ve ben Steinmetz ile birlikte FBI saha ofisine gittik ve o Çarşamba gününün geri kalanını plan üzerinde çalışarak geçirdik.

Steinmetz önce FBI direktörü L. Martin Roberts'ı aradı. Film yıldızı görünümlü ve bir tür siyasi geleceği olan saygın biriydi. Roberts hoparlörü açtığında Steinmetz bizi tanıştırdı ve Conklin ile ben kanıtları sıraladık: asılmış kadınlar, yıldız fırlatmaktan dolayı aldıkları yaralar ve Petrović'in Djoba'da ormanlık bir ölüm alanında, asılmış cesetlerle çevrili ve elinde yıldız fırlatırken çekilmiş fotoğrafları.

Ve Roberts'a son bulgularımızdan bahsettik: Petrović'in kulübünün alt katından elleri ve ayakları bağlı iki kurbanı kurtardığımızı söyledik.

"Kurbanlardan biri, Susan Jones adında bir öğretmen, Petrović'in kendisine tecavüz ettiğini ve Carly Myers'ı öldürmekle övündüğünü ve Adele Saran'ı gören son kişi olduğunu ifade etti" dedim.

Claire'in Petrović DNA kanıtıyla eşleşmesini bitirdim.

FBI Direktörü, "Tüm bunları ne kadar hızlı bir şekilde nota dönüştürebilirsin?" dedi.

Güneş ufka değdiğinde Roberts notumuzu almış ve Petrović'i izleyen özel timi bir nakliye görevine atamıştı. Steinmetz, Bosna'daki güçlerle bağlantı kuran CIA ile temasa geçti. Her tarafa yeşil ışık yanıyordu. Steinmetz Petrović'in imzalı sınır dışı emrinin çıktısını aldı.

Ayağa fırlayıp herkese sarılmak istedim ama bu dürtüye direndim.

Steinmetz de oldukça memnun görünüyordu. Hepimize baktı ve şöyle dedi: "Oyun oynanıyor. Bağırışlar dışında her şey bitti."

Eski bir cümleydi ama harikaydı. Yine de hepimizin bildiği gibi, kimse bağırmaya başlamadan önce yapılması gereken çok şey vardı.

Petrović son özgür havasını soluduğunu bilmiyordu ve biz de herhangi bir ironik kaza riskini almak istemedik, bu yüzden hızlı çalışmamız gerekiyordu.

Toplantı sona erdiğinde Cappy ve Chi, Marko Vladic'i Skin'de bir müteahhitle birlikte sahnedeki hasarı gözden geçirirken yakaladı. Vladic'in sözde dokunulmazlığı hakkında attığı nutuklara rağmen, adam kaçırma, tecavüz ve cinayete iştirak suçlarından tutuklandı. Hall'a getirildi ve patronunu ele vermemesi için kayıt işlemlerinde yavaşça yürütüldü.

Steinmetz, Joe, Conklin ve ben Petrović'i ele geçirmek için A ve B planlarını hazırladık. İnsan gücü dağıtımını planladık ve telefon görüşmeleri yaptık.

Ve sonra taşındık.

BÖLÜM 113

Steinmetz'den ayrıldıktan sonra özel timimiz ve takviye kuvvetler Tony's Place for Steak'in etrafında sıkı bir gözetleme ekibi oluşturdu.

California Caddesi ve çevresindeki bloklar plakasız araçlarla kaplıydı ve iki sivil ekip restoranın içinde mikrofonları ve gözleri açık bir şekilde yemek yiyordu.

Petrović'in Fell'deki evinin önündeki görevliler bize haber verdi ve çok geçmeden bir taksi Tony's Place'e yanaştı. Petrović indi, şoföre ödeme yaptı ve ön kapıdan restoranına girdi.

Joe'nun emriyle Jacobi, Conklin ve ben ön girişe hücum ettik. Joe ve Diano arka kapıyı tekmeleyip mutfaktan girdiler.

Zihinsel bir fotoğraf çektim. Masaların dörtte üçü doluydu. Petrović ön tarafa yakın bir müşteriyle sohbet ediyordu ki arka tarafta tabakların kırıldığını duydu. Döndü, Joe'yu gördü, tekrar ön kapıya doğru döndü ve beni ve Conklin'i şef garsonu geçip ona doğru ilerlerken gördü.

Yemekteki kalabalık tepki gösterdi; biz silahlarımızı çekmiş Petrović'e doğru ilerlerken bir masa devrildi ve yemek yiyenler ciyaklayarak yere düştü. Dört gizli ajan ayaktaydı, rozetleri ve silahları ellerindeydi.

Petrović'in gözlerinde aydınlanma gördüm. Restorandan kendi şartlarıyla çıkma şansının olmadığını biliyordu. Ellerini başının üzerine koymasını ve dizlerinin üzerine çökmesini emrettim.

"Silahlı değilim" diyerek yaptı.

Diano onu göğsünden ayak bileklerine kadar aradı ve Petrović'in aslında silahı olmadığını bize bildirmek için başını salladı.

Conklin arkasından yaklaşıp kelepçeleri takarken ben de "Bay Petrović, adam kaçırma, ağır saldırı, tecavüz ve cinayet suçlarından tutuklusunuz" dedim.

Ona haklarını okudum ve anlayıp anlamadığını sordum. Cevap vermedi.

"Beni duydun mu? Haklarınızı anladınız mı?" "Seni duydum."

Conklin ve Diano Petrović'i ayağa kaldırıp ön kapıya doğru götürdüler. Kıpırdanıp direndi ve "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Ona söylemekten mutluluk duydum.

"SFO uluslararası havaalanı, Bay Petrović. Saraybosna'ya giden aktarmalı uçağınız saat dokuzda kalkıyor."

Ön kapıdan çıkarılıp tentenin altından kaldırılma doğru götürülürken mücadele etti ve CIA'in zırhlı cipine zorla bindirilirken vücudunu sağa sola savurdu.

İtiraz etti, "Beni sınır dışı edemezsiniz. Ben *hiçbir şey* yapmadım."

Yüzüm onunkinden on santim uzaktayken ona cevap verdim: "Elimizde Carly Myers'a tecavüz ettiğinize dair görgü tanıklarının ifadeleri ve fiziksel kanıtlardan başka bir *şey yok*."

"Bu kadını tanımadığımı daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Conklin dedi ki, "Özensiz davrandınız. Ya da aceleciydiniz, Bay P. Kurbanınızın içinde fiziksel kanıt bıraktınız."

Seni kısa saçlarından yakaladık."

BÖLÜM 114

Saldırıdan sonra eve gidemezdik.

Slobodan Petrović'i yakalayan ekip karanlık sokakta durmuş, adrenalin pompalıyor, CIA'in zırhlı Land Rover'ı canavarı götürürken arka lambaların sönüşünü izliyordu. Başarıya doymuştuk ama hâlâ çözüme ulaşamamıştık. Petrović ABD topraklarından çıkana kadar bağırış çağırış beklemek zorunda kalacaktı.

Jacobi dedi ki, "Açlıktan ölüyorum. Başka isteyen var mı?"

Bizi restorana geri götürdü ve garsonlara odanın ortasında üç masayı bir araya getirmelerini söyledi. Garsonlar korkmuş görünüyordu ama yine de itaat ettiler ve tüm Federaller ve polisler yerlerine oturduktan sonra menüleri getirdiler.

Garsonlardan biri benimle konuşmak için eğildi. Gençti, yirmili yaşlarının başındaydı, Christopher ismi ceketindeki etikete kazınmıştı.

Christopher, "Bay Branko geri dönecek mi?" diye

sordu. "Hayır. Muhtemelen dönmeyecek."

"Bay Vladic bugün gelmedi. Onun da mı başı dertte?"

"Bir şey diyemem," dedim garsona.

"Restorana ne olacak? Bize?" Ona bilmediğimi söyledim.

Dedi ki, "Hapse girecekler, ha? Zararı yok. İkisi de pislik." "Öyleler.

Ama fatura için iyiyiz," dedim ona.

"Eğer değilse, ne yapacağım? Polisleri mi arayayım?"

Göz kırptı, "Merak etme" diye ekledi ve Jacobi'ye dönerek "Burada ne var?" diye sordu.

Hepimiz güldük, biftek, şarap ve garnitür sipariş ettik ve yemek gelmeden önce Jacobi belediye başkanını aradı. Ona olayların bir dökümünü verdi, ardından telefonu masanın ortasına bıraktı, böylece nadir görülen mutlu bir anda belediye başkanını duyabildik.

Belediye Başkanı "Yarın bir basın toplantısı düzenleyeceğim" dedi. "Şehir her birinize minnettar."

Rich, Cindy'yi aradı ve ona havaalanına gitmesini ve bir sonraki uçağı bulmasını söyledi.

Saraybosna. Bir süre sonra Joe laboratuvarından bir e-posta aldı.

Joe bana telefonunu gösterdi. Clapper, Vladic'in Escalade'inin kırık far yuvasına yapışan boyanın, Anna'nın kaçırıldığı gün kullandığı Tesla'yla eşleştiğini yazmıştı.

Joe'ya dedim ki, "Vladic adam kaçırmakla suçlanırsa sınır dışı edilecek, değil mi? Yemin ederim, Denny Lopez'i öldürdüğünü itiraf ederse, ona şampanyalı ve canlı DJ'li bir veda partisi düzenleyeceğim."

Joe beni kendine çekti ve birbirimize sırttık. "Aceleci davranmıyoruz, değil mi sarışın?" dedi.

"Dileyebilirim, değil mi?"

Bu arada, gerçek zamanlı olarak Tony'nin şarabıyla bir düzine kadeh kaldırıldı: Claire'e, Jaguar ve Escalade'in yerini tespit eden polisler ve Anna ile Susan'ı kurtaran itfaiye ve kurtarma görevlilerine. Joe ve Diano'ya, Conklin'e ve bana, liderlik edip her şeyi eve getirdiğimiz için kadehler kaldırıldı.

Kimse dışarıda bırakılmadı.

Steinmetz kadehini bir kaşıkla tokuşturdu ve SFPD ile çalışmanın bir onur ve zevk olduğunu açıkladı. Jacobi de bu iyiliğe karşılık verdi.

Conklin'in telefonu çaldı ve telefonu öptükten sonra bize iyi haberi verdi.

"Cindy, Petroviç'in koruma altında uçağa binişini izlemiş. Ses duvarını aşana kadar gözlerini uçaktan ayırmadığını söylüyor."

Cindy yılmazdı.

Rich anonsu yaptıktan sonra bağırışlar başladı. Petroviç *gitmişti*.

Yakın geçmişı ve savaş geçmişı hakkında bildiklerimize göre, Petrović'in cezasının yeniden verileceği ve hayatının geri kalanını maksimum güvenli bir hapishanede beton bir hücrede geçireceği kesindi.

Bağırıp çağırdık ve yanımızda oturanlara, hatta bu geceden önce tanımadıklarımıza bile sarıldık. Yuki ve Claire'e mesaj attım ve ikisi de kahve ve çikolatalı turta için Tony'nin yerine zamanında geldiler.

Zor ve tehlikeli çalışmamızın harika, unutulmaz bir finali ydi. Başardık. Dava kapanmıştı.

O zamanlar bunu bilemezdik ama beş yıl sonra, onu nadiren düşündüğümüz bir zamanda, Slobodan Petrović Lahey'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde cezasını temyiz edecekti.

Daha önce bir kez anlaşma yapmıştı.

Bunu tekrar yaparsa dayanılmaz, adaletsiz olur.

EPILOGU E

Joe ve ben Anna ile birlikte Lahey'deki Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin önünde durduk, binanın granit duvarları bizi sağanak yağmurdan koruyordu.

Üç yıl önce Anna, San Francisco'da geçirdiği zamanın yakıcı anılarından uzaklaşmak için Spokane'e taşınmıştı. İrtibat halinde olmamıza rağmen, o zamandan beri onu görmemiştik.

Anna şimdi daha yaşlı ve daha savunmasız görünüyordu. Kapüşonlu bir yağmurluk giymişti ama kapüşon gözlerindeki yaşları gizleyemiyordu. Sarıldığımızda onun titrediğini hissettim.

Onun için korkuyordum. Yakında mahkemeye ifade verecek, Petrović'in Djoba'da kendisine ve ailesine karşı işlediği suçları anlatacaktı. Onlara San Francisco'dan bahsedemezdi ama Petrović ona bir kez daha zulmettiğinde ne kadar acı çektiğini çok iyi biliyordum.

Şimdi Petrović'le yüzleşecek cesareti nasıl topladığını hayal bile edemiyordum.

Joe onun omuzlarını kavradı ve "Seninleyiz Anna," dedi.

"Biliyorum. Buna sevindim."

Adliye binasının kapıları kayarak açıldı ve muhabirler, hayatta kalanlar ve izleyicilerden oluşan kalabalık, ıslak köpek sürüsü gibi girişten ana salona doğru koştu.

Teşrifatçılar bizi yönlendirerek tanıkları ana mahkeme salonuna, izleyicileri ve basını ise mahkeme salonundan kurşun geçirmez camdan bir duvarla ayrılmış, yükseltilmiş bir izleme odası olan galeriye gönderdiler. Gözlem odasına girdiğimizde, salonun arka tarafına doğru yükselen ve mahkeme duruşmalarını yüksek tribünlerden gören tiyatro tarzı koltuk sıralarını gördüm.

Joe ve ben mahkeme salonunu tam olarak görebildiğimiz beşinci katta oturuyorduk. Bir üniversite amfisi büyüklüğünde, yüksek tavanlı ve sade bir salondur. Yargıçların ahşap panelli sıraları cam bariyerin karşısındaki duvarda ortalanmıştı. Biri savunma, diğeri iddia makamı için olan benzer panelli sıralar, yargıçların sıralarına dik açı yapıyordu.

Biz izlerken Anna ve avukatları ana odaya girdiler. Anna ceketini çıkarmıştı. Beyaz bir bluzla ince ekose bir takım elbise giymişti ve kestane rengi saçları yine omuz hizasında kesilmişti. Birkaç dakika önce gördüğüm gözyaşlarından ya da titremelerden eser yoktu. Ben izlerken saçlarını kulaklarının arkasına doğru çekti ve yüzündeki yanık izini açıkça gösterdi.

Kulaklığımı taktım ve mahkeme memurunun duruşmalar ve adab-ı muaşeret kurallarıyla ilgili konuşmasını dinledim. İngilizce konuşuyordu, ancak konuşması bir düğmeye dokunarak altı resmi dilden herhangi birine çevriliyordu.

Mahkemeyi toplantıya çağırdı ve ayağa kalkmamız istendi.

Yargıçlar yan kapısından içeri girdiğinde salondaki yüz kişi ve mahkeme salonundaki elli kişi ayağa kalktı. Kraliyet mavisi süslemeli koyu mavi cübbeler giyen ve boğazlarında sert beyaz jabotlar olan dokuz erkek ve kadın sıralarda yerlerini aldı.

Baş yargıç Alain Bouchard arka sıranın ortasındaki yükseltilmiş koltuğa oturdu. Siyah tenli ve beyaz saçlıydı, ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Hakkında bir şeyler okumuştum: ülkesi Belçika'da ceza mahkemesi yargıcı olarak görev yapıyordu ve geçmiş ceza savunması üzerineydi.

Bouchard meslektaşlarıyla fısıltıyla birkaç kelime konuştuktan sonra mübaşire seslenerek "Lütfen mahkûmu getirin" dedi.

Onu görmeye hazır olduğumu sanıyordum ama yan kapı açılıp Slobodan Petrović korumalar eşliğinde mahkeme salonuna girdiğinde midem bulandı.

Tünel görüşü, baş dönmesi, yere düşme hastalığı. Joe kolumu

kavradı. "İyi misin?"

"Uh-huh. Ben iyiyim."

İyi değildim. Öfkeliydim.

Petrović'e baktığımda silahını yüzüme doğrulttuğunu gördüm. Aklımda başka görüntüler de vardı, Susan'ın tecavüz ve dayakla ilgili gözyaşları içinde anlattıklarını dinlerken özümsemiş görüntüler. Anna'yla yoğun bakım ünitesinde yarı baygın haldeyken ilk kez karşılaştığımı düşündüm. Ve Carly Myers ve Adele Saran'ın parçalanmış bedenlerini asla ama asla unutmayacaktım.

Petrović bunların hepsini ve çok daha fazlasını yapmıştı. Ve bunların hiçbirisi için para ödememişti.

ICC'nin Petrović'i çimento bloktan oluşan lahitine geri götüreceğine güvenmiştim. Zihnim onun beton blok içindeki hamamböceği görüntüsüne takılıp kalmıştı.

Onu ayakta, iyi giyimli görmek kafamda yeni bir resim oluşturdu. Zeki, yenilmez bir subay gördüm, belki de başka bir açık kapı bulmuştu. Günün sonunda, yattığı süre için serbest kalabilirdi.

Petrović sanık sandalyesindeki yerini almadan önce sıraların önünden geçerken yargıçlara gülümsedi.

Joe elimi tuttu ve birlikte bir zamanlar odaklandığımız saplantımız olan usta katile baktık. Petrović onu son gördüğümüz zamanki gibi görünüyordu. Evet, saçları daha griydi ve kilo vermişti. Ama hâlâ mavi takım elbiseli, beyaz gömlekli ve kravatlı Tony Branko'ya benziyordu.

Galeride bir uğultu, birçok dilde haykırışlar, boğuk hıçkırıklar ve onun adı, boğazını temizler gibi bir ses. Petrović.

Lahey'e gelmeden önce Sırp savaş suçlularının duruşmalarını araştırmıştım. Son dört ay içinde bu mahkemenin, hepsi de Petrović tarafından ihanete uğramış olan, savaş zamanı Sırp Ordusu'nun daha önce hüküm giymiş yedi eski üst düzey subayının temyiz başvurularını dinlediğini biliyordum.

Yedi temyiz başvurusundan altısı reddedilmiştir. Duruşmada yapılan bir hata nedeniyle bir cezada indirimle gidilmiştir.

Bugün sıra Slobodan Petrović'teydi.

Rıhtımda ayakta duran, yüzü güvenle ışıldayan ona baktım. Gözlerimi hızla odanın diğer ucundaki Anna Sotovina'ya çevirdim. Kararlı görünüyordu.

Petrović ve Anna'nın birbirine denk olduğunu düşünmüştüm.

Yargıç Bouchard söz alarak şunları söyledi: "Slobodan Petrović, eskiden Sırp Cumhuriyeti ordusunda albaydınız. Yargılandığınızda, Bosna'nın Djoba kentinde erkek, kadın ve çocuk olmak üzere bin beş yüzden fazla sivil öldürmekten ve birliklerinize öldürme emri vermekten suçlu bulundunuz. Buna ek olarak, mahkumlara infazdan önce işkence yapıldığı ve tecavüz edildiği kanıtlandı. Daha sonra da toplu mezarlara gömüldüler."

"Sayın Yargıç-" Petrović şunları söyledi.

Bouchard onun sözünü kesti. "Konuşma sırası size geldiğinde haber vereceğim."

Yargıç Bouchard, Petrović'in amirlerine karşı verdiği ifadeyi, ödülünü, cezasının hafifletilmesini ve serbest bırakılma koşullarını özetledi.

Bouchard'ın yüzü ifadesizdi: "Çünkü anlaşmayı ihlal ettiniz, Mr. Petrović, cezan geri verildi ve adalet yerini buldu.

"Ancak cezanıza itiraz ediyor, hakkınızdaki suçlamaların düşürülmesini ve derhal serbest bırakılmanızı talep ediyorsunuz. Cezaevinde kendinizi güvende hissetmediğinizi belirtmenizin ötesinde, neden beraat etmeniz gerektiğine dair bir neden belirtmediniz.

"Şimdi, efendim, eğer hazırsanız, mahkeme söyleyeceklerinizi dinlemek istiyor."

BÖLÜM 117

Petrović kravatının düğümünü sıkamak, mikrofonunu sabitlemek ve bakışlarını basını ve ilgili tarafları ayıran cam duvarda gezdirmek için bir an ayırdı.

Tanıkların bulunduğu bölüme hızlıca bir göz attı, yargıçlarınkine benzer bir bank vardı. Yanında, her biri bir tanık tarafından işgal edilmiş katlanır sandalyeler vardı.

Petrović tanıklar arasında Anna'yı görünce bir an durakladı. Nefesi kesilmiş olabilir, yoksa göz mü kırpı? Ama bakışları o kadın ve erkekleri geçmeye devam etti ve doğrudan yargıçlara bakacak şekilde döndü.

Dedi ki, "Selamlar, Sayın Yargıçlar.

"Yargıç Bouchard, bu cezaevine geri getirildiğimde adaletin yerini bulduğunu söyledi. İki konuda böyle bir açıklama yapmasını şaşırtıcı buluyorum.

"Önce tutuklandım ve Saraybosna'ya giden bir uçağa atıldım. Yargılanmadım. Duruşmam olmadı. Beni suçlayanlarla yüzleşmedim. Bana kanıt sunulmadı ve bir avukatım da yoktu. Tutuklandım, alıkonuldum ve uçakla hapishaneye götürüldüm. Bu nasıl adalet?

"Adalet. *Adaletten* mi bahsediyorsunuz? Belki de adaletin yokluğunu ya da seçici bir şekilde uygulandığını da düşünmelisiniz.

"Hukukçular, size sormak istiyorum. Dragan Ilic için adalet neredeydi? Boşnaklar tarafından öldürüldü, oğlunun düğün gününde, kiliseye doğru yürürken.

"Sijekovac'ta, on bir insanımızın -sivillerin- Hırvat ve Boşnak birlikleri tarafından ölümcül bir şekilde öldürüldüğü yerde adalet neredeydi?

"Adalet yoktu. BM ya da UCM'nin cezalandırması yok. Uyuyor muydun?

"Bunlar, Büyük Sırbistan'ın kaderini engellemek amacıyla bir ülkenin trajik ve hukuksuz bir şekilde parçalanmasının yol açtığı sebepsiz suçlardı. Bunlar *halkımıza* -benim halkıma- yapılan ve cezasız kalması mümkün olmayan saldırılardı.

"Bu eylemler, *siz adalet arayanlar*, savaş eylemleriydi."

Galeriyi ve mahkeme salonunu etkisi altına almıştı. Ben de onun pençesindeydim. Eğer onun kaypak, çıkarıcı ve özgürlüğü için yalvaran biri olduğunu düşündüysem, yanılmışım. Öfkeliydi.

Petrović sözlerine şöyle devam etti.

"Ben bir askerim. Babam da bir askerdı. Ustaşa soykırımında, çoğunlukla Sırlara karşı işlenen bir insanlık suçunda öldürüldü. Babamı öldürenlerin müttefiklerinin - yüzyıllardır düşmanımız olan, inançlarımıza ve geleneklerimize saldıranların - işledikleri suçları cezasızlıkla tekrarlamalarına izin mi verecektim?

"Hayır. Herhangi bir adamın bunu yapabileceğini düşünüyorsanız siz yargıçlar aldanıyorsunuz. Ben yapamazdım, çünkü ben adalete inanan bir adamım. Ben. Siz değil. I."

Salonda bir haykırış oldu; galerinin her yerinde bir duygu, öfke, keder soluk alıp veriyordu. Önümüzdeki sırada oturan başörtülü yaşlı bir kadın başını salladı, *Hayır, hayır, hayır*, dedi ve ellerine sarılıp ağladı. Mahkeme salonunda bizden önce, tanıklardan biri, yaklaşık benim yaşlarımda bir kadın, ayağa kalktı ve haykırdı.

Yargıç, sesler kesilene kadar tokmağını yere vurdu. Ayağa kalkmış olan tanık yerine oturdu.

Yargıç Bouchard, "Bay Petroviç. Dinlendiniz. Lütfen kürsüden inin ve avukatlarınızla birlikte masaya dönün.

"Djoba'daki askeri operasyonun tanıkları, Bay Dobra'nın eylemleri hakkında ifade verecekler. Petrović'in birlikleri kasaba halkına saldırdı.

"Duygularını kontrol edemeyen herkes, ama herkes mahkeme salonundan çıkarılacaktır. "Bay Petrović, tüm tanıklar dinlendikten sonra tanık ifadelerini çürütme fırsatına sahip olacaktır. konuşuldu. Daha sonra," dedi kulağıma tercüme edilen sözlerinde, "mahkeme temyiz başvurusunun kabulüne ya da reddine karar verecektir. Mahkemenin kararı nihai olacaktır."

Bouchard döndü ve mübaşirle konuştu.

"Bay Weiss. Lütfen ilk tanığı çağırın."

BÖLÜM 118

Petrović'in konuşması beni hayrete düşürdü.

San Francisco'daki vahşetine tanık olmasaydım, hikayesinden etkilenebilirdim. Yine de savunması beni sarstı. Djoba'da yaptıklarında kendini haklı görüyordu ve San Francisco'da alaşağı edildiğinde hiçbir pişmanlık göstermemişti.

Ama narsisizminden kaynaklansa da bir bakış açısı vardı. Masum Sırlar da ölmüştü.

Mahkeme salonunun dikkati aleyhteki tanıklara yöneldiğinde saat daha sabahın onuydu.

Petrović. Alfabetik sıraya göre çağrılacaklar ve seçtikleri dini kitap üzerine ya da şerefleri üzerine doğruyu söyleyeceklerine dair yemin edeceklerdi. Bay Weiss'ın otuz saniyelik uyarısıyla birlikte ifadelerini beş dakika içinde vermeleri gerekiyordu.

Sonraki dört saat boyunca galerideki izleyiciler ve mahkeme salonundaki katılımcılar, sosyopatların bile kalbini kırabilecek cinayet ve yıkım, kayıp, umut, sevgi ve inanç hikayelerini dinlediler.

Ama onunki değil.

İfadeler verilirken Petrović'i izledim. Ellerini avukat masasının üzerinde kavuşturdu ve bazen not aldı.

Anna çağrılan son tanıktı ve Petrović ona dikkatini verdi.

Cilalı zeminden tanık alanına geçti, doğruyu söyleyeceğine dair yemin etti ve mahkemeye hitap etti.

"Benim adım Anna Sotovina, ama bugün Djoba'da öldürülen herkes ve hayatta kalan ama her şeyini ve sevdiği herkesi kaybeden herkes adına konuşuyorum.

"Petrović askeri silahlarla Djoba'ya girdiğinde yirmi yaşındaydım, küçük bir bebeği olan bir ev hanımıyım. Kocam bana içeride kalmamı söyledi ve tüfeğini alıp sokağa çıktı ve hemen orada öldürüldü. Askerler kapımı kırdılar, küçük oğlumu kollarımdan aldılar ve beni döşeme tahtalarının üzerine attılar, burada kıyafetlerimi yırttılar ve sırayla üzerimi kirlettiler.

"Bana tecavüz eden ilk adam oydu, Petrović.

"Oğlumun sesini dinledim ve sokaktaki çığlıklarını duydum. Ve kısa kesildi. Onun için bağırmış olmalıyım ama Petrović bana durmamı söyledi. Sonra çakmağını yaktı ve bunu yaptı."

Anna yüzündeki yara izini tamamen sessiz odaya gösterdi.

"Anlattığım aynı gün, kasabanın kadınları toplandı ve okulun konferans salonuna götürüldü.

Çırılçıplak soyuldular ve hamile olanlar dışarı çıkarılıp vuruldu. Bize düşmanlarınızın çocuklarını doğurmamız gerektiği ve ancak hamile kaldığımızda dinlenebileceğimiz söylendi.

"Karnımızı doyurduk. Okulu temizlemek zorundaydık ve sınıfların zemininde uyuduk. Defalarca tecavüze uğradık, dövüldük ve hayatımızdan endişe ettiğimiz için şikayet etmedik, hatta birbirimizle konuşmadık."

Anna durakladı. Soğukkanlılığını sıkı sıkıya koruduğunu görebiliyordum. Devam edebildiğinde çok sevindim.

"Çocuklu kadınlara daha fazla çocuk sahibi olabilecekleri söylendi. Askerler 'Bize küçük Çetnikler vereceksiniz' dediler. Çocukların boğazlarına bıçak dayadılar, onları rehine olarak kullandılar.

anneleri itaat ederdi. Bazen iki, dört ya da yedi kadar isyankâr ve zalim asker tarafından toplu tecavüze uğruyorduk. O-Petroviç-tecavüz otelini sık sık ziyaret ederdi.

"Bazen bir kadın karşılık verirdi. Bu, genellikle tabancayla ya da bir sandalyenin ayağıyla yerine getirilen bir intihar isteğiydi. Teyzelerim, kız kardeşlerim, kuzenlerim ve arkadaşlarımın hepsi okullarda tecavüze uğradı ve öldürüldü. "Hamile kaldım. Bunu söyleyen bir doktora götürüldüm. Ama bir dolaba çekilmeden önce ve uyurken kavga çıktı ve herkesle birlikte ben de dayak yedim. Tanımadığım ve henüz sevmediğim bebeğimi kaybettim.

"Daha sonra bir daha asla çocuk sahibi olamayacağımı öğrendim.

"Savaş sona erdiğinde ABD'ye geldim ve dehşet içinde Petrović'in kapımdan yarım mil ötede yaşadığını öğrendim. Bosna dışında işlediği suçların bu mahkemenin görev alanına girmediğini biliyorum, ancak bunu izninizle söylüyorum. Petrović bana tecavüz edip dövdüğünde ve güneşli Kaliforniya eyaletinde başka kadınlara da aynı şeyi yapıp onları elleriyle öldürdüğünde babasının savaşında ya da herhangi bir savaşta savaşmıyordu. Kaliforniya'da savaş yoktu. Bu onunla ve onun güç aşkıyla ilgiliydi.

Yaşam ve ölüm üzerindeki güç sevgisi.

"Lütfen. Onu burada tutun. Onu bırakmayın. Lütfen."

BÖLÜM 119

Anna yerine döndüğünde hafif bir sessizlik oldu ve ardından gözlem odasında ve tanık bölümünde ağlamalar başladı. Bazı yargıçlar bile mendillerini gözlerine götürdü.

Kocamın ceketinin içine hıçkırarak hıçkırarak ağladım ve duramadım. Ama kulaklığımın içinden tokmak sesini duyduğumda başımı kaldırmak zorunda kaldım. Yargıç Bouchard mahkemeyi toplantıya çağırdı. Tanıklara teşekkür etti ve duruşmaya otuz dakika ara verdi.

Mahkeme salonunun dışındaki ana salon, yerlerinde daha fazla duramayan insanlarla dolup taştı. Arkadaşlar ve hatta yabancılar kucaklaştı. Basın telefonlara ve kayıt cihazlarına konuştu. Tuvaletlerde uzun kuyruklar vardı. Kimse konuşarak ya da gülererek gerginliği azaltmadı.

Yirmi dokuz dakika sonra salon dolmuş ve mahkeme tekrar başlamıştı.

Salon tamamen sessiz ve beklenti doluydu. Yargıç Bouchard'ın tokmağı kullanması olağan bir şeydi.

Yargıç sordu, "Bay Petrović. Kapanış konuşması yapmak ister misiniz?" diye sordu.

Petrović ayağa kalktı, ağır adımlarla odayı geçti ve rıhtıma çıkan üç basamağı tırmandı. Kendine aşırı güveni gitmişti ama öfkesi tamamen yerindeydi.

Mahkemeye teşekkür etmeden ya da herhangi bir giriş yapmadan, "Ben savaş suçlusu değilim. Siz," dedi parmağıyla tanık sıralarını işaret ederek, "yalancısınız. Hepiniz yalancısınız. Ben bir vatanseverim. Ben bir Sırp kahramanıyım ve tarih beni böyle hatırlayacak. Caddelere, parklara ve oğullara benim adım verilecek. Bu yüzden hepinizin canı cehenneme."

Bununla birlikte elini ağzına götürdü. Ne tuttuğunu göremedim ama başını geriye doğru eğdiğinde bir şey yuttuğunu anladım.

"Joe. O da neydi?"

"Hipertansiyonu olduğunu okudum."

Petrović bir şey düşürdü, bir şişe ve eliyle müstehcen bir hareket yaptı, tüm odayı içine alacak şekilde yavaş bir daire çizerek salladı. Ve sonra yere yığıldı.

Mübaşir hızlı hareket etti. Gardiyanlar kapıdaki yerlerini terk etti. Hepsi rıhtıma koştu, Petrović merdivenlere yığılmıştı, başı yerdeydi.

Bu bir numara mıydı?

Petrović kasılmalar yüzünden sağa sola savruldu. Kıvranıyor, boğazını tutuyor ve ancak acıdan kaynaklanabilecek sesler çıkarıyordu. Cildinin kiraz kırmızısı renginden, açık gözlerinin şişkinliğinden Petrović'in siyanür alarak ömür boyu hapis cezasından kurtulduğunu anlayabiliyordum - kolayca elde edilebilen, kolayca içeri sokulabilen, hızlı ama dayanılmaz bir ölümü garantileyen.

Özgüveni nereye gitmişti?

Cehenneme kadar yolu var. Anna ifadesini verdiği mahkemeden özgür bir adam olarak ayrılma şansının olmadığını biliyordu.

Petrović'in avukatları gardiyanlar tarafından gözaltına alındı. Yargıç mahkeme salonunu boşalttı ama gözlem odasında bulunan bizler sağlık görevlilerinin içeri girdiğini gördük. Petrović'i sedyeye koyup kapıdan çıkarmak için dört kişi gerekti.

Çok geç kalmışlardı.

Slobodan Petrović sonunda ölmüştü. Onu asla unutmayacaktık.

Joe ve ben de Anna Sotovina'yı asla unutmayacaktık.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın yazımı sırasında zamanlarını ve bilgilerini bizimle paylaşan bu uzmanlara teşekkür ederiz:

Yüzbaşı Richard Conklin, BSI Komutanı, Stamford, Connecticut, Polis Departmanı; Phil Hoffman, avukat, ortak, Pryor Cashman LLC, NYC; Michael A. Cizmar, eski ABD Deniz Kuvvetleri ve FBI ajanı, SME, CCE; Steven Cerutti, İç Güvenlik Müfettişi, New York, emekli; J.

M. Sereno, Connecticut ABD Savcılığı müfettişi; Teğmen Patricia Correa, SFPD, emekli; ve Teğmen Lisa Frazer, SFPD, Havaalanı Bölümü.

Ayrıca muhteşem araştırmacımız Ingrid Taylar'a, Batı Yakası, ABD; tutkulu savaş tarihçisi John Duffy'ye ve tüm bu işleri düzenli ve zamanında yapan Mary Jordan'a da teşekkür etmek istiyoruz.

Kadınlar Cinayet Kulübü serisinin bir sonraki heyecan verici bölümünün önizlemesi için okumaya devam edin

19. NOEL

Ekim 2019'da Geliyor

BÖLÜM 1

Julian Lambert otuzlu yaşlarının ortasında, tatlı yüzlü, seyrelmiş, açık renk saçlı, kırmızı bir ceket giyen eski bir mahkûmdu.

Union Meydanı'nda bir bankta oturmuş telefonunu beklerken, meydanın ortasındaki Noel ağacının görüntüsüne baktı. Ağaç gerçekten harikaydı: seksen üç ayak uzunluğunda, tepesinde bir yıldız olan yeşil ışıklı bir koni, sivri kırmızı çiçeklerden oluşan saksılarla çevrili, kırmızı boyalı bir çitle çevrili.

O ağaç *güvendeydi*. Hiçbir yere gitmiyordu.

Öğle yemeği vaktiydi ve etrafındaki tüketiciler alışveriş torbalarıyla mağazalardan aceleyle çıkıyorlardı, bu da paranın bir harcama cümbüşü içinde çarçur edildiğinin kanıtıydı. Julian bu aptalların ticari olarak uydurulmuş hediye çılgınlıklarının bedelini nasıl ödeyeceklerini merak etti. Neredeyse onu gafıl avlayacak ki, Julian'ın telefonu titredi.

Cebinden çıkardı, bağlandı ve adını söyledi, patron Bay Loman da "Merhaba" dedi.

Julian sadece dinlemesi gerektiğini biliyordu ve bu onun için sorun değildi. Loman, Julian'ın olasılıklar karşısında ağzının suyunu akıtmasına yetecek kadar planı açıklarken hem heyecanlı hem de rahatlamış hissetti.

Bir soygun.

Büyük bir tane.

Loman, planın pek çok hareketli parçası olduğunu, ancak tasarlandığı gibi giderse Julian'ın gelecek yıl bu zamanlar Karayipler'de, Medellin'de ya da Saint-Tropez'de yaşıyor olacağını söyledi. Loman herhangi bir sorusu olup olmadığını sorduğunda Julian mavi gökyüzü ve güneş ışığıyla dolu bir hayat hayal ediyordu.

"Gitmeye hazırım patron."

"O zaman harekete geçin. Hata yapmak yok."

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Julian, Loman'ın "Yirmi iki sahte dalış, sağa doğru uzun, bire" diye karşılık vermesine sevindi.

Julian gülmekten kırıldı. Üniversitede top oynamıştı, çok uzun zaman önceydi ama hâlâ hareketleri vardı. Telefonu kapattı, araç ve yaya trafiğini ölçtü ve rotasını seçti.

Gitme zamanıydı.

BÖLÜM 2

Julian onun koşusunu punt dönüşü olarak gördü.

Kürk mantolu yaşlı bir adama saldırdı ve adamı yere serdi. Yaşlı adamın alışveriş çantasını kaptı ve "Çok teşekkürler, mankafa" dedi.

Önemli olan topun onda olmasıydı.

Julian kolunun altına sıkıştırdığı çantasıyla Geary'den koşarak geçti, kalabalığın arasından sıyrılıp Stockton'daki kavşağa doğru ilerledi. Kırmızı ışıktaki trafiğin durmasını bekledi ve ışık yandığında koşarak caddeyi geçti ve Neiman Marcus'un geniş, pencereli tarafına doğru ilerledi. Döner cam kapılar, alışveriş yapan kalabalığı Noel müziği eşliğinde kaldırıma çıkan renkli noktalardan oluşan uzun sıralara bölüyordu: "Onun için davulumu çaldım, pa-rum- pum-pum-pum." Her şey çok çılgıncaydı.

Julian hala koşuyordu.

"Geliyorum!" diye bağırdı. Fren yok!" Neşeli alışverişçilerin etrafından dolandı, kamyonunu yükleyen UPS görevlisini yandan sıyırdı ve dizleri ve dirsekleri havada, çantası kolunun altında sabitlenmiş halde Geary Caddesi'nin düzlüğüne fırladı ve tekrar karşıya geçmek için sola saptı.

Bir başka müşteri kalabalığı Valentino'dan dışarı taşıtı ve Julian sol elini uzatarak genç bir adamı kolundan tuttu, o da kürk mantolu bir kadının üzerine düştü. Çantalar ve paketler kaldırıma çarptı. Julian engellerin etrafından ve üzerinden yüksek adımlarla geçti, sonra tekrar koşmaya başladı ve Grant Caddesi'nden sola döndü.

Karşıdan gelen yayalar dağılırken Julian kıkırdadı. Kendisine bağırarak birine parmağıyla işaret ederek yavaş gidenleri yolundan çekerken, "Herkes mutlu Noeller," diye bağırdı.

Tanrım, bu çok eğlenceliydi. Kale direklerini göremiyordu ama gol attığını biliyordu, hem de büyük bir gol.

Julian siren seslerini dinlerken uzun adımlarıyla kaldırımı yalayıp yuttu. Arkasına baktı ve sonunda polis gibi görünen iki kişinin arkasından koştuğunu gördü.

Nefes nefese kalmıştı ama durmadı. *Neyiniz var gösterin bana, enayiler.* Ejderha Kapısı'na ve Çin Mahallesi'ne doğru ilerlerken hızını bir kat daha arttırdı. Sadece bir kadın polisin otoriter sesi "Kıpırdama yoksa ateş ederim" diye bağırdığında yavaşladı.

BÖLÜM 3

Ortağım Müfettiş Rich Conklin'in zamanı azalıyordu ve benim yardımına ihtiyacı vardı.

Umutsuzca, "Ne istediğini söyleseydi iyi olurdu," dedi.

"Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" Sırıtarak söyledim. "Asıl mesele senin bunu çözmen."

"Sanırım. Kendi tarihimizi yazalım."

"Tabii. Bu da bir fikir."

Üst düzey mağazaların yoğun olduğu San Francisco'nun Union Meydanı'nda öğle vakti Noel alışverişi yapmak için Adalet Sarayı'ndan çıkmıştık. Richie, Cindy için özel bir şey almak istiyordu.

Rich, Cindy'yle tanıştığı andan itibaren onunla evlenmek istemişti. Ve onu şiddetle seviyordu. Ama. Her zaman bir *ama* vardır, değil mi?

Rich büyük bir aileden geliyordu ve henüz otuzlu yaşlarındayken çocuk sahibi olmak istiyordu. Hem de bir sürü. Cindy, onu gecenin köründe kötü yerlerdeki cinayet mahallerine götüren ateşli bir kariyere sahip tek çocuktü. Ve Rich ilişkideki tek suç savaşçısı değildi; Cindy birden fazla cinayeti çözmüştü, hatta Cindy'nin çok satan gerçek suç kitabına konu olan kurnaz bir kadın seri katili vurmuş ve onun tarafından vurulmuştu.

Tüm bunlar Cindy'nin aile kurmak için acele etmediğini gösteriyor.

Bu, geçmişte iki harika arkadaşımı ayıran bir arzu çatışmasıydı ve şimdi tekrar bir araya gelmeleri muazzamdı. Ancak bildiğim kadarıyla bu çatışma çözümsüz kalmıştı.

Rich vitrindeki bir mankenin boynundaki zümrüt kolyeyi işaret etti. "Bunu beğendin mi?"

"Çok güzel. Ve çok Noelvari" derken arkamızda bir çığlık duydum.

Döndüğümde kırmızı ceketli bir adamın yanıımızdan koşarak geçtiğini ve "Geliyorum!" diye bağırdığını gördüm. Fren yok!" Neiman'dan çıkan bir grup insanla neredeyse çarpışıyordu, bir UPS görevlisine çarptı ve yoluna devam etti.

Kürk mantolu yaşlı bir adam, burnundan akan kanla topallaya topallaya caddeyi takip ediyordu. "Dur, hırsız!" diye bağıırıyordu. Biri onu durdursun!"

Rich ve ben cinayet masası polisiyiz ve bu bir cinayet değildi. Ama oradaydık. Profesyonel bir stoperin tüm gücü ve kararlılığıyla koşan kırmızı ceketli adamın arkasından yola çıktık.

"Dur!" diye bağırdım. Polis!" diye bağırdım. Ama koşucu devam etti.

BÖLÜM 4

Tüm gücümle koşmak için kendime güvenmiyordum. Doktorum kısa bir süre önce anemi nedeniyle beni iki aylığına askıya almıştı. Bu yüzden yürümeyi yavaşlattım ve Rich'e bağırdım, "Sen git. Ben haber veririm."

Telefonuma sarıldım ve merkeze durumu birkaç kelimeyle özetledim: Bir soygun olmuştu, bir kapkaç. Conklin şüpheliyi yaya olarak takip ediyordu, Geary Caddesi'nden doğuya doğru koşuyordu ve Grant Caddesi'nden kuzeye dönüyordu.

"Şüpheli kırmızı ceket ve koyu renk pantolon giyiyor. Desteğe ve ambulansa ihtiyacımız var" dedim ve yerimi söyledim.

Koşar adımlarla burnu kanayan yaşlı adamın yanına gittim; adam şimdi ayakta idi, nefes nefeseydi ve bir binaya yaslanmıştı.

"Sen bir polissin." dedi.

"Evet. Bana ne olduğunu anlat," dedim.

Bana, "o adam" onu yere düşürüp alışveriş çantasını çaldığında kendi işine baktığını söyledi.

"Adınız nedir, efendim?"

"Maury King."

"Bay King, ambulans bir dakika içinde burada olacak."

Kendini silkeledi. "Hayır, hayır. Ben iyiyim. O piçin kaçmasına izin vermeyin." "Kaçırmayacağız. Ortağım takipte. Burada kal," dedim. "Geri geleceğim."

Çılgılık atan müşteriler kendilerini park etmiş arabalara ve binalara atarken kırmızı ceketli adam Rich için geniş bir yol açmıştı. Onların ardından koşarak tekrar yola çıktım.

İleride Rich'in koşucuya ayak uydurduğunu ama ilerleyemediğini görebiliyordum. Grant Caddesi'nin geniş, gölgeli koridorunda onları takip ediyordum, koşucunun hemen önündeki bir kapıdan birinin çıktığını görecektim kadar yakındım.

Koşucu tökezledi ve neredeyse yere düşüyordu. Boştaki eliyle kaldırımı ittiğini gördüm; ayağını tekrar yere bastı ama ivmesini kaybetmişti.

"Kıpırdama yoksa ateş ederim." diye bağırdım.

Tam o sırada Rich kendini tamamen uzatarak koşucunun üzerine atıldı ve onu yakaladı. İkisi de yere düştü. Nefes nefese ve başım dönmüş bir halde, Rich bağırarak emirler verirken ve üstünü ararken koşucuya silahımı doğrultmak için tam zamanında yetiştim.

Rich bana, "Eşyalarını toplamıyor," dedi. "Güzel."

Kelepçelerimi çözdüm ve titreyen ellerimle koşucunun bileklerini arkadan bağladım. Bir devriye aracı kaldırımı yanaştı.

Kelepçeleri kapatırken koşucuya adını sordum.

"Julian Lambert. Bunca yıldan sonra hâlâ sigara içiyor," dedi, sesi kendinden fazlasıyla memnun geliyordu.

Lambert'i darp, hırsızlık ve uygunsuz davranıştan tutukladım. Conklin ona haklarını okudu ve onu arabanın arka koltuğuna oturttu.

Ortağım giden kruvazörün böğrünü tokatladıktan sonra ona, "Fark ettin mi? Adam bizi gördüğüne sevinmiş gibiydi."

BÖLÜM 5

O gün Yuki ceza mahkemesindeydi ve baronun önünde duruyordu.

Koridorun karşısında, savunma avukatı Allison Junker müvekkili Sandra McDowell ile birlikte duruyordu.

McDowell elli üç yaşında bir kadındı ve iki hafta önce arabasının kontrolünü kaybederek Fillmore Caddesi'ndeki bir spor barından çıkan bir grup çocuğa çarpmıştı.

Neyse ki ölen olmamıştı ama çarptığı çocuklardan üçü başlarından ve kollarından aldıkları çeşitli yaralarla hastaneye kaldırılmıştı. McDowell alkollüyken araç kullanmış ve yasadışı bir dönüş yapmıştı. Suçunu kabul etmiş, kefaletle serbest bırakılmış ve mahkemeye çıkarıldığından beri hapiste kalmıştı. Yuki ceza duruşmasının hızlı, sorunsuz ve cezalandırıcı olmasını bekliyordu.

Yargıç Bella Walters kürsüdeydi ve dolu bir mahkeme salonuna başkanlık ediyordu. Henüz günün sonu gelmemişti ve kahvaltıdan bu yana iki yüzden fazla kişiyi mahkûm etmişti. Yakasında çelenk şeklindeki küçük yeşil bir rozet parıltıyordu.

Yargıç dedi ki, "Bayan Castellano. Konuşun benimle."

Yuki, "Sayın Yargıç, Bayan McDowell arabasını kalabalığın üzerine sürdü ve biri yükselen bir futbol yıldızı olan üç genç üniversite öğrencisini yaraladı. Olay yerine gelen ilk polis memuru Bayan McDowell'a alkolmetre testi yaptı. Kanındaki alkol oranı 0.15'ti. Ciddi derecede alkollü olduğu anlaşıldı."

Yargıç önündeki kâğıtları karıştırdı ve "Polisi mi aramış?" diye sordu. Savunma avukatı Junker, "Evet, Sayın Yargıç," dedi.

"Ve suçu kabul etti?" "Evet, Sayın Yargıç."

Yuki, "Sayın Yargıç, bu Bayan McDowell'ın ilk alkollü araç kullanma suçu değil. Üç ila beş yıl arasında bir ceza istiyoruz, kurbanlarının çektiği acı ve ıstırapla orantılı bir süre. Bunu söylemek için henüz çok erken ama bazı yaralar kalıcı olabilir."

Sanık şimdi ellerine kapanmış ağlıyordu.

Yargıç sanığa hitap etti. "Bayan McDowell, burada eczacı olduğunuz, evli olduğunuz ve iki çocuğunuzun üniversitede okuduğu yazıyor. Ve bu önceki alkollü araç kullanımı tek arabalık bir kaza mıydı?"

"Evet, Sayın Yargıç. Bir ağaca çarptım."

Yargıç, "Şu kırmızı ışıktaki geçen ağaçlardan nefret etmiyor musun?" dedi.

"Sayın Yargıç," dedi Bayan Junker, "Bayan McDowell iyi bir vatandaş. MS hastası olan ve tekerlekli sandalyeye mahkum kocası da dahil olmak üzere tüm ailesi onun gelinine muhtaçtır. Bu kaza meydana geldiği andan itibaren sorumluluğunu kabul etmiştir ve inanılmaz derecede üzgündür. Serbest bırakıldıktan sonra AA'ya katılmayı planlıyor. Mahkemeyi hoşgörü göstermeye çağırıyoruz."

Yargıç Walters, salonun arka tarafında bir itiş kakış patlak verince kaşlarını çatı ve başını kaldırdı. Tokmağını vurdu ve Sandra McDowell ağlamaya devam ederken bile mahkemede sessizlik istedi.

Yuki üç yıllık bir cezadan memnun olacağını düşündü. McDowell'ın sokaklardan çekilmesini sağlayacaktı ve bu süre zarfında o üç çocuğun yaralarını sarabileceğini, PT alabileceklerini ve McDowell Buick'iyle onlara çarpmadan önce planladıkları hayatlarına geri dönebileceklerini umuyordu.

Yargıç Walters, "Bayan McDowell, ceza vermeden önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu. Bayan McDowell mendiliyle yüzünü kuruladı.

"Evet, Sayın Yargıç. Çok özür dilerim. Kimseyi öldürmediğim için minnettarım ama yaptığım şey

affedilemezdi. Hangi cezayı uygun görürseniz benim için sorun değil."

Yargıç Walters, "Bayan McDowell, ehliyetinizi iptal ediyorum ve size haftada yirmi saat olmak üzere sekiz ay kamu hizmeti de dahil olmak üzere bir yıl denetimli serbestlik veriyorum. Araba kullanmayın. Eğer bir yıl sonra şartlı tahliye memurunuz bana AA'ya katıldığınızı, toplum hizmetinizi tamamladığınızı ve otomotivden uzak durduğunuzu rapor ederse, bu mahkemenin sizinle işi bitecek.

"Bugün seni yattığın süre için serbest bırakıyorum. Bir dahaki sefere hoşgörü olmayacak, beni anlıyor musun?"

"Evet, Sayın Yargıç. Çok teşekkür ederim."

"Noel ruhuma teşekkür et. Hepsi bu kadar.

Sıradaki?"

Allison Junker müvekkilinin omzunun üzerinden sırttı ve Yuki, Noel Baba tarafından suratına yumruk yemiş gibi hissederek mahkeme salonunu terk etmeden önce ona *ölü* gibi bir bakış attı.

Neden herkes James Patterson'ı ve Kadın Cinayetleri Kulübü'nü seviyor?

'James Patterson'ın neden dünyanın en popüler gerilim yazarı olduğu bir sır değil.

Basitçe söylemek gerekirse: **kimse bu işi daha iyi yapamaz.**

Jeffery Deaver

"**Boxer**, iyi kalpli sert polis rolüyle **şovu çalıyor.**

Ayna

'Hiç kimse **inanılmaz** bir **doğal hikaye anlatma** yeteneği olmadan bu kadar büyük olamaz -

Jim'in sahip olduğu şey de bu, hem de fazlasıyla.

Lee Child

"James Patterson diğerlerinin değerlendirildiği **altın standarttır.**

Steve Berry

'Harika kurgusu ve en önemlisi **karizmatik oyuncu kadrosuyla** sürükleyici bir okuma **karakterlerin.'**

Güneş

"Patterson bir sahneyi tek bir ayrıntıya, **bir karakteri tanımlayan** ya da bir olay örgüsünü ilerleten unsura **indirgiyor.** Okuyucunun zihnindeki film projektörünü ateşleyen şey budur.

Michael Connelly

'**Patron** James Patterson'dır. O kadar.'

Ian Rankin

Hepsini Okudunuz mu?

1ST ÖLMEK İÇİN

Dört arkadaş bir araya gelerek Kadın Cinayet Kulübü'nü kurar. Görevleri mi? Yeni evli çiftleri düğün gecelerinde vahşice katleden bir katili bulmak.

2ND ŞANS

(Andrew Gross ile birlikte)

Kadın Cinayet Kulübü gizemli bir seri katilin izini sürer, ancak katil peşindekileri avına dönüştürünce işler tehlikeli bir hal alır.

3RD DERECE

(Andrew Gross ile birlikte)

Bir şiddet dalgası şehri kasıp kavurmaktadır ve bunun arkasındaki kişi her üç günde bir birini öldürmeye niyetlidir. Şimdi de Kadın Cinayet Kulübü'nden birini hedef almıştır...

4TH TEMMUZ

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ölümcül bir çatışmada Dedektif Lindsay Boxer, uğruna çalıştığı her şeyi tehdit eden anlık bir karar verir.

5TH ATLI

(Maxine Paetro ile birlikte)

İyileşen hastalar hastanede açıklanamaz bir şekilde ölüyor. Kimse sorumluluğu üstlenmiyor. Bu ölümler trajik tesadüfler olabilir mi, yoksa daha kötü bir şey mi?

6TH HEDEF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Zengin ailelerin çocukları sokaklardan kaçırılıyor - ama kaçırılanlar fidye talep etmiyor. Lindsay Boxer çok geç olmadan çocukları bulabilecek mi?

7TH CENNET

(Maxine Paetro ile birlikte)

Ateşten zevk alan dengesiz bir katilin peşine düşülmesi ve valinin oğlunun ortadan kaybolması Lindsay'in sınırlarını zorlamıştır. İzler soğudu. Ancak şiddetli bir yangın giderek yaklaşmaktadır ve birileri yanacaktır.

8TH İTİRAF

(Maxine Paetro ile birlikte)

Dört ünlü öldürülmüş olarak bulunur ve hiçbir ipucu yoktur: mükemmel bir suç. Alçakgönüllü bir vaiz öldürüldüğünde çok az insan bu kadar ilgilenir. Ama karanlık bir sır saklıyor olabilir mi?

9TH YARGI

(Maxine Paetro ile birlikte)

Psikopat bir katil San Francisco'nun en masum ve savunmasız insanlarını hedef alırken, korkunç bir şekilde ters giden bir hırsızlık olayı yüksek profilli bir cinayete yol açar.

10TH ANNIVERSARY
(Maxine Paetro ile birlikte)

Ağır yaralı bir genç kız ölüme terk edilir ve yeni doğan bebeği hiçbir yerde bulunamaz. Peki kurban sır mı saklamaktadır?

11TH SAAT
(Maxine Paetro ile birlikte)

Dedektif Lindsay Boxer'ın meslektaşlarından biri acımasız bir katil mi? Bunu 11. saate kadar öğrenemeyecek.

12TH ASLA
(Maxine Paetro ile birlikte)

Hüküm giymiş bir seri katil iki yıllık komadan uyanır. Cesetlerin nereye gömüldüğünü söylemeye hazır olduğunu söyler ama karşılığında ne istemektedir?

UNLUCKY 13
(Maxine Paetro ile birlikte)

Birisi eski arkadaşlarını ziyaret etmek için San Francisco'ya döner. Ancak neşeli bir buluşma söz konusu değildir.

14TH ÖLÜMCÜL GÜNAH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Yeni bir terör San Francisco sokaklarını kasıp kavurmaktadır ve katiller polis üniforması giymişlerdir. Lindsay, suçluların zeki sahtekârlar mı yoksa yoldan çıkmış polis memurları mı olduğunu araştırırken tehlikeli bir çizgide ilerler.

15 AFFAIRTH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Lüks bir otelde dört ceset bulunur. Lindsay soruşturmayı yürütmek ve yakalanması zor ve tehlikeli bir şüpheliyi yakalamak üzere görevlendirilir. Ancak kocası Joe kaybolunca, aradığı şüphelinin kendisi olabileceğinden korkmaya başlar.

16 SEDUCTIONTH
(Maxine Paetro ile birlikte)

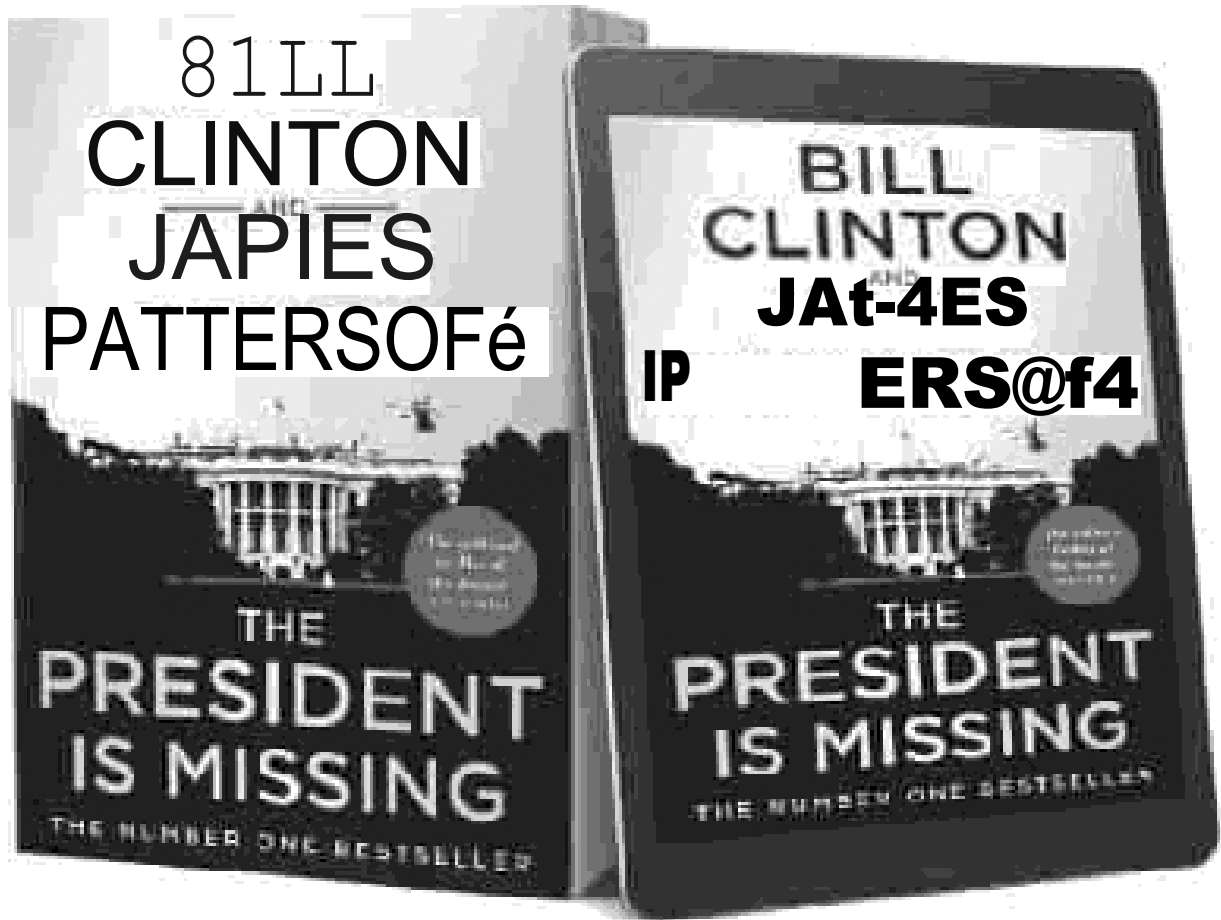
Lindsay ve Joe'nun yakalamak için birlikte çalıştığı bir bombacının duruşmasında, bombacının savunması Lindsay ve Joe'nun soruşturması hakkında can sıkıcı sorular ortaya atar.

17 ŞÜPHELİTH
(Maxine Paetro ile birlikte)

Bir dizi silahlı saldırı San Francisco sokaklarına dehşet getirir ve Lindsay, uğruna çalıştığı her şeyi baltalamaya kararlı bir katille yüzleşmek zorunda kalır.

'CLINTON'S INSIDER SECRETS AND
PATTERSON'S STORYTELLING GENIUS
MAKE THIS THE POLITICAL
THRILLER OF THE DECADE'

LEE CHILD

'Palyaço koymak zor'
Dn'lv TizJr-esx

'A quick, slick,

The Times

' atiafyirrg ve şaşırtıcı'
Ei veyaL/iarr

'A high-octane

collab*Daily Telegraph*

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Century 2019 tarafından
yayınlanmıştır Telif Hakkı © James

Patterson 2019
19th Noel'den alıntı © James Patterson 2019 Kapak
fotoğrafları:
Şekil: Plainpicture
Kırmızı Boya: Alamy
Kapak Tasarımı: Kara Koyun

James Patterson, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu Eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler ve olay açıklamaları yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir

İlk olarak 2019 yılında Century Century tarafından Büyük

Britanya'da yayımlandı
20 Vauxhall Bridge Road Londra,
SW1V 2SA

www.penguin.co.uk

Century, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library ISBN 9781473562981
adresinden temin edilebilir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.